Aktualności

Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie

PL ISSN 1899-346X

Rok XX Nr 3(79) lipiec–wrzesień 2016

Wywiad z JM Rektorem prof. dr. hab. Zygmuntem Litwińczukiem

Potrzeba nowych działań w zarządzaniu uczelnią

DYPLOMY

159 osobom wręczono dyplom lekarza weterynarii 25 czerwca 2016 r. Uroczystość poprowadził dziekan prof. dr hab. Stanisław Winiarczyk. Tradycyjny wykład na zakończenie studiów pt. „Przydatność oznaczeń wskaźników reakcji zapalnej w ginekologii i położnictwie weterynaryjnym" przedstawił dr hab. Roman Dąbrowski. Nowi lekarze weterynarii złożyli ślubowanie. Dyplomy wyróżniającego się absolwenta oraz Odznakę Honorową UP otrzymały lek. wet.: Katarzyna Waręcka, Justyna Kot, Dorota Nizio, Beata Wojciechowska.
Za wyróżniającą się działalność w Studenckim Kole Naukowym Medyków Weterynaryjnych dziekan Stanisław Winiarczyk wręczył nagrody. Pozostałe nagrody ufundowali także: prof. Krzysztof Gołacki, prof. Krzysztof Szkucik, Lubelska Izba Weterynaryjna, firma Royal Canin, Biowet Puławy, Rada Uczelniana Samorządu Studenckiego UP. W imieniu absolwentów głos zabrała Martyna Macko-Szymanek. Uroczystość uświetniła swoim występem absolwentka Natalia Piwowarczyk.

Dziekan Stanisław Winiarczyk wręcza odznakę honorową lek. wet. Martynie Macko-Szymanek (u góry), a profesor Krzysztof Szkucik wręcza nagrodę lek. wet. Beacie Wojciechowskiej (u dołu). Fot. BPU

JM Rektor czterech kadencji

Prof. zw. dr hab. dr h.c. multi Marian Wesołowski

Urodził się 1 stycznia 1949 r. we wsi Wrzelów, woj. lubelskie. Studia z wyróżnieniem ukończył w 1971 r. na Wydz. Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Lublinie. W tym samym roku rozpoczął pracę naukową w Katedrze Ogólnej Uprawy Roli i Roślin WSR w Lublinie. Stopień doktora nauk rolniczych uzyskał w 1976 r., dr. hab. w 1981 r., tytuł naukowy prof. nadzw. w 1990 r., prof. zwycz. w 1995 r. Jest profesorem h.c. Uniw. Rolniczego we Lwowie z siedzibą w Dublanach oraz dr. h.c. Narodowego Uniw. Techniczo-Leśnego we Lwowie.

Jest autorem lub współautorem 387 publikacji, w tym 280 rozpraw naukowych, 73 artykułów i komunikatów naukowych, 13 książek i skryptów; w językach obcych 50 pozycji. Jest też współautorem 12 zastrzeżeń patentowych i 7 ekspertyz.

W badaniach naukowych zajmuje się m.in.: bioróżnorodnością zespołów roślinnych w ekosystemach rolniczych; biologią, ekologią i zwalczaniem chwastów ze szczególnym uwzględnieniem metod profilaktycznych i mechanicznych oraz stosowaniem zminimalizowanych dawek herbicydów; bankiem diaspor chwastów w glebach i materiałach nasiennych; odpornością chwastów na herbicydy; uprawą roślin w płodozmianach specjalistycznych i monokulturach; uprawą roli i jej uproszczeniami; niekonwencjonalnymi sposobami podnoszenia urodzajności gleb (agromelioracja gleb piaskowych ziemią spławiakową z cukrowni) i wydajności roślin uprawnych (biostymulacja materiału siewnego światłem laserowym). Za najważniejsze w dorobku naukowym należy uznać mapy rozmieszczenia najgroźniejszych gatunków chwastów segetalnych w rolniczej przestrzeni produkcyjnej Polski oraz wykazanie związku pomiędzy zachwaszczeniem aktualnym roślin zbożowych a bankiem diaspor chwastów w glebie. Opracowania z tego zakresu eliminują nadużycia w stosowaniu herbicydów i przyczyniają się do ochrony ekosystemów rolniczych, zachowując w nich bioróżnorodność.

Jest promotorem 13 przewodów doktorskich oraz 2 przewodów doktorskich o nadanie tytułu doktora h.c. AR w Lublinie. Recenzował 28 prac doktorskich, 21 rozpraw i postępowań awansowych w przewodach habilitacyjnych, 13 wniosków do tytułu profesora oraz 18 wniosków na stanowisko profesora zwyczajnego i nadzwyczajnego. Brał czynny udział w 24 zagranicznych sympozjach, konferencjach i kongresach naukowych. Był organizatorem 7 konferencji krajowych i 2 międzynarodowych.

Działalność organizacyjna: kierownik Katedry Ogólnej Uprawy Roli i Roślin AR w Lublinie od 1989 r.; (od 2010 r. Katedry Herbologii i Technik Uprawy Roślin UP w Lublinie); prodziekan (1987–1990) i dziekan Wydz. Rolniczego AR w Lublinie (1990–1996); rektor Akademii Rolniczej w Lublinie (1996–2002) i Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie (2008–2016); poseł do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej IV Kadencji; przewodniczący: Kolegium Rektorów Szkół Publicznych Lubelszczyzny (2000–2001, 2009–2010 oraz 2014–2015), Sekcji Przyrodniczych Podstaw Produkcji Roślinnej w Komitecie Uprawy Roślin PAN (2003–2007); czł.: Komitetu Uprawy Roślin PAN (1993–1995, 1999–2010, 2011–2016) i Prezydium Komitetu Uprawy Roślin PAN (2003–2007), Sekcji Rolniczej w Zespole P06 Komitetu Badań Naukowych (1994–1995), Zarządu Głównego Lubelskiego Tow. Naukowego (od 2003), Rady Naukowej IUNG w Puławach (od 2003), Rady Naukowej Instytutu Agrofizyki PAN w Lublinie (od 2008), Rady Naukowej Annales UMCS, sec. Agricultura (od 2002); czł. rzeczywisty Lubelskiego Tow. Naukowego (od 1999) oraz czł. International Soil Tillage Research Organization (od 1991) Polskiego Tow. Nauk Agrotechnicznych (od 1983) i Polskiego Tow. Ochrony Roślin (od 2006).

Jest odznaczony: Medalem KEN (1995), Krzyżem Kawalerskim (1998) i Oficerskim (2002) Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Pro Eclesia et Pontifice nadanym przez Papieża Jana Pawła II i kilkudziesięcioma innymi odznaczeniami.

Żonaty; żona – Zofia, córki – Marta i Sylwia, wnuki – Pawełek i Kacperek.

Wydarzenia
2 Migawki z dwóch kadencji
4 Potrzeba nowych działań w zarządzaniu uczelnią. Rozmowa z JM Rektorem prof. dr. hab. dr. h.c. multi Zygmuntem Litwińczukiem
6 Dobra Uczelnia – Dobra Praca
7 Nominacje Habilitacje Doktoraty
8 Dziekani i prodziekani 2016–2020
15 Open Seminar
16 Uczeń z indeksem
20 Brytyjsko-polska współpraca w zakresie edukacji dotyczącej behawioru i dobrostanu zwierząt
22 Współpraca z Polohay
26 Zainspiruj się ptakami
27 Bajkowa Europa
28 XIII Akademickie Mistrzostwa Województwa Lubelskiego i Regionalne Zawody w Skokach przez Przeszkody
29 Posiedzenia Rady Programowej EJPAU i ASP we Wrocławiu
29 XXII Konferencja Stowarzyszenia Wydawców Szkół Wyższych
30 Rzeźby Małe (Bardzo)
31 moje Wszystko
34 Książka w Warszawie

Konferencje
17 Młodzi naukowcy o naukach przyrodniczych i medycznych
22 Geodezja i kartografia Lublin – Urszulin
25 Geodezja i ochrona środowiska

Wokół nauki
18 Hortiterapia – dobroczynny wpływ przyrody na człowieka
23 Mleko – źródło biologicznie aktywnych peptydów
24 Biodegradowalne tworzywa sztuczne na bazie surowców odnawianych

Z historii
32 1981 – rok wyborów

Sport
34 Piłka nożna i futsal
35 Ponownie na podium

Duszpasterstwo
36 Nowy polski święty

Fotografia na I s. okładki
Elżbieta Rubiec

Aktualności Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie. **Wydawca:** Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie. **Rada Programowa:** Małgorzata Bzowska-Bakalarz, Stefania Jezierska-Tys, Alina Kowalczyk-Juśko, Monika Michalak-Majewska, Elżbieta Pogroszewska, Leszek Tymczyna, Krzysztof Szkucik. **Redaktor naczelny:** Monika Jaskowiak (e-mail: monika.jaskowiak@up.lublin.pl). **Zespół redakcyjny:** Anna Siek, Anna Wypychowska, Ewa Zawadzka-Mazurek. **Projekt graficzny:** Zbigniew Kowalczyk. **Projekt okładki:** Anna i Zbigniew Kowalczyk. **Łamanie**: Andrzej Woytowicz, **Adres Redakcji:** 20-950 Lublin, ul. Akademicka 15, skr. poczt. 158, tel. 81 445-68-05, e-mail: wydawnictwo@up.lublin.pl. **Druk:** Pracownia Poligraficzna UP w Lublinie, ul. Głęboka 31

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania tekstów i modyfikacji tytułów.

Migawki z dwóch

Fot. Jacek Piasecki

W latach 2008–2016 studia ukończyło 22 tys. osób. Obecnie studiuje 150 cudzoziemców.

Fot. Piotr Śluz

Utworzono nowe kierunki studiów: bioinżynieria; agrobiznes; gospodarka przestrzenna; leśnictwo; behawiorystyka zwierząt; hipologia i jeździectwo; bezpieczeństwo żywności; bezpieczeństwo i certyfikacja żywności; bezpieczeństwo i higiena pracy; doradztwo w obszarach wiejskich; zarządzanie jakością w produkcji żywności; hortiterapia; zielarstwo i terapie roślinne; ochrona roślin i kontrola fitosanitarna; chłodnictwo, klimatyzacja i technologie zintegrowane; inżynieria przemysłu spożywczego; inżynieria rolnicza i leśna (pierwotnie kierunek funkcjonował pod nazwą technika rolnicza i leśna); transport i logistyka (pierwotnie funkcjonowały dwa kierunki: transport/ transport w inżynierii produkcji); inżynieria chemiczna i procesowa; geodezja i kartografia; inżynieria bezpieczeństwa; gastronomia i sztuka kulinarna; żywienie człowieka i dietetyka (już zamknięty); dietetyka.

Fot. Jacek Piasecki

W latach 2008–2015 tytuł profesora otrzymało 30 osób, tytuł doktora habilitowanego 109 osób, a tytuł doktora 241 osób.

Fot. Jacek Piasecki

Tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie otrzymało 7 osób. Byli nimi profesorowie: Mieczysław Adamowicz, Andrzej Libik, Stanisław Wołoszyn, Jan Gliński, Marian Budzyński, ks. Michał Heller, Andrzej Mocek. Na zdjęciu ks. prof. dr hab. Michał Heller otrzymał tytuł doktora honoris causa UP w Lublinie 17 czerwca 2014 r.

Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie w latach 2008–2016 zawarł 128 umów o współpracy naukowo-badawczej. Umowy zawarte zostały nie tylko z jednostkami samorządu terytorialnego woj. lubelskiego, ale także z jednostkami naukowymi, prywatnymi szkołami wyższymi i średnimi, z parkami narodowymi i krajobrazowymi, Dyrekcją Lasów Państwowych oraz podmiotami gospodarczymi, które prowadzą swoją działalność w zakresie rolnictwa i w obszarach pokrewnych.

Współpraca umożliwia pracownikom naukowym uczelni rozwijać specjalizację, a także ułatwia komercjalizację wyników badań.

Ważniejsze podpisane dokumenty: 2015 r. – Konsorcjum kompleksów energetyczno-agro-przetwórczych, Porozumienie o powołaniu Klastra pn. Geoinformacja Polski Wschodniej, Lubelski Klaster Biotechnologiczny, List intencyjny – uruchomienie Centrum Badawczo-Rozwojowego Sektora Rolno-Spożywczego, Umowa Partnerska Ekosystemu Startup; 2014 r. – Lubelska Medycyna – Klaster Usług Medycznych i Prozdrowotnych, Podpisanie umowy partnerskiej w sprawie powołania Klastra pn. Wspólnota Wiedzy i Innowacji w Inżynierii Produkcji; 2009 r. – Lubelskie Konsorcjum Naukowe; 2008 r. – List intencyjny – powołanie Centrum Naukowo-Dydaktycznego „Zwierzyniec – Biały Słup".

Fot. Jacek Piasecki

W 40. roku istnienia Centralne Laboratorium Aparaturowe UP w Lublinie przeniosło się do nowoczesnego budynku w Lubelskim Parku Naukowo-Technologicznym. Otwarcie odbyło się 9 października 2009 r.

kadencji 2008–2016

Fot. Szwajgier

15 czerwca 2012 r. nastąpiło przekazanie Uniwersytetowi Przyrodniczemu w Lublinie przez Generalnego Wykonawcę: Przedsiębiorstwo Budowlane Unimax Sp. z o.o. długo oczekiwanego obiektu, Biblioteki Głównej – Regionalnego Ośrodka Rolniczej Informacji Naukowej.

Fot. Szwajgier

Kryształową cegłę UP otrzymało za dwa budynki: w roku 2013 Biblioteki Głównej; w 2016 r. Innowacyjnego Centrum Patologii i Terapii Zwierząt oddanego do użytku w 2015 r.

Fot. Jacek Piasecki

Tytuł Lubelskiego Orła Biznesu z diamentami Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie otrzymał za budowę potencjału dydaktyczno-naukowego poprzez pozyskiwanie środków z Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego Rozwój Polski Wschodniej. Wręczenie nastąpiło 25 kwietnia 2013 r. (od lewej: Zbigniew Kmicic, Jolanta Szołno-Koguc, Henryk Bichta).

Fot. Jacek Piasecki

Centrum Innowacyjno-Wdrożeniowe Nowych Technik i Technologii otwarto w 2013 r. Budynek przy ul. Głębokiej 28 zajął I miejsca w Kategorii Obiekty Użyteczności Publicznej i uzyskał statuetkę Złotej Kielni w XI Konkursie Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa Oddział w Lublinie.

Fot. Archiwum UP

Senat Narodowego Uniwersytetu Leśno-Technicznego we Lwowie przyznał tytuł doktora honoris causa prof. dr. hab. Marianowi Wesołowskiemu jako pierwszemu polskiemu uczonemu uhonorowanemu w ten sposób przez tę uczelnię. Uroczyste posiedzenie Senatu Uczelni, na którym dokonano nadania tytułu, odbyło się 5 listopada 2013 r.

Fot. BPU

Od lewej – I rząd: prorektor Andrzej Borowy, prorektor Zbigniew Gołacki, rektor Marian Wesołowski, prorektor Stanisław Baran; II rząd: dziekani – Stanisław Winiarczyk (WMW), Eugeniusz Grela (WBiHZ), Zenia Michałojć (WOiAK), Andrzej Marczuk (WIP), Izabella Jackowska (WNoŻiB), Krzysztof Kowalczyk (WA)

red.

Potrzeba nowych działań w zarządzaniu uczelnią

Rozmowa z JM Rektorem prof. dr. hab. dr. h.c. multi Zygmuntem Litwińczukiem

W kampanii wyborczej mówił Pan Rektor o nowym podziale obowiązków dla prorektorów? Jakie zadania stawia Pan przed nimi?

– Nasz statut przewiduje cztery stanowiska prorektorskie. Dochodziły do mnie różne sugestie, aby powołać czterech prorektorów. Uznałem jednak, że jeśli uczelnia kształciła wcześniej ok. 13 tysięcy studentów i wystarczyło trzech prorektorów, to dzisiaj, gdy ma poniżej 10 tysięcy, powołanie kolejnego prorektora byłoby przejawem niegospodarności. Prorektorowi do spraw studenckich i dydaktyki, pani prof. Halinie Buczkowskiej, do obowiązków chcę dołożyć sprawę umiędzynarodowienia studiów. My na tym polu wypadamy dzisiaj bardzo niekorzystnie na tle innych lubelskich uczelni. Mamy około 150 studentów z zagranicy. Musimy zwiększyć tę liczbę, ponieważ jest to jeden z ważnych parametrów w różnych rankingach, w których ocenia się uczelnie, a przede wszystkim ważne źródło pozyskiwania środków finansowych.

Drugiemu z prorektorów, panu prof. Zbigniewowi Grądzkiemu, nieco zmieniłem nazwę funkcji z dotychczasowej „ds. nauki i współpracy z zagranicą" na „ds. nauki i współpracy międzynarodowej" i dołożyłem słowo „wdrożeń", czyli prof. Grądzki jest prorektorem ds. nauki, wdrożeń i współpracy międzynarodowej. Dla naszej uczelni, która jest typową uczelnią w naukach stosowanych, sprawa wdrożeń jest bardzo istotna. Według obowiązujących aktów prawnych, autorom patentów i wdrożeń należą się wynagrodzenia. Uważam, że jeżeli chcemy mieć więcej wdrożeń i patentów (a są one wysoko premiowane w parametryzacji Wydziałów), to potrzebna jest duża pomoc ze strony administracji. Nasi pracownicy muszą uzyskać pomoc od Działu Nauki i Centrum Transferu Technologii. Tu na miejscu, tzn. w Uczelni, powinni składać wniosek. Pracownik, który ma dobry pomysł i chce uzyskać patent, musi wiedzieć, jak wdrażać wyniki badań, jak przygotować odpowiedni wniosek i jak dalej to realizować.

Trzecia największa zmiana planowana jest dla prorektora Eugeniusza Greli. Uznałem, że nie ma potrzeby, by w nazwie funkcji były kadry, ponieważ na Uczelni jest dział kadr, który dobrze funkcjonuje. Potrzebna jest natomiast daleko idąca zmiana w systemie zarządzania uczelnią. I to jest dla pana prorektora Greli najważniejsze zadanie. Obiecywałem w kampanii decentralizację zarządzania. Chcę to realizować, ale więcej władzy dla Wydziałów to jednocześnie więcej odpowiedzialności za nasz wspólny majątek i za funkcjonowanie całej Uczelni. Nie może tak być, że na tym samym stanowisku, przy podobnych płacach, pracownicy mają bardzo zróżnicowane obciążenia. Z przekazanego mi przez panią Kanclerz „Sprawozdania z działalności administracji w roku 2015", które przyjął Senat w czerwcu br., wyczytałem, że w dziekanacie Wydziału Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu zatrudnionych jest pięć osób, przy liczbie studentów około 700, a w dziekanacie Wydziału Agrobioinżynierii – siedem pań, które obsługują ponad 2300 studentów. Przecież jest to daleko idąca niesprawiedliwość, gdy na tym samym stanowisku pracownik obsługuje co najmniej dwa razy więcej studentów. W sprawozdaniu tym znalazłem również informacje, że 31 grudnia 2014 r. na uczelni zatrudnionych było 227 pracowników administracji, a na 31 grudnia 2015 r. o 10 więcej, tzn. 237 osób. A przecież w roku 2015 zlikwidowano Zamość. Potrzeba głośno i wyraźnie mówić o przeroście zatrudnienia w niektórych jednostkach Uczelni i podejmować odpowiednie działania w tym zakresie.

JM Rektor po ogłoszeniu wyników wyborów 5 kwietnia 2016 r.

Docierają do mnie także informacje, że są na Uczelni jednostki (na Wydziałach Inżynierii Produkcji oraz Medycyny Weterynaryjnej), które zatrzymały pomieszczenia w „starych budynkach" i zajęły również pokoje w nowych gmachach. Jeśli jest to prawdą, nie będzie z mojej strony zgody na takie działania. Przecież w tym samym czasie nie można pracować w dwóch pokojach. Jeśli jest się w jednym, to drugi jest w tym czasie wolny. Uczelni nie stać na taką rozrzutność.

Nie do zaakceptowania jest również fakt, który ma miejsce na Wydziale Inżynierii Produkcji. Pracownicy tego Wydziału zajmują pomieszczenia w trzech budynkach tzn. w nowym gmachu przy ulicy Głębokiej i w dwóch budynkach na Felinie, tj. przy ulicy Doświadczalnej i w dawnym akademiku Fellach. W tym ostatnim przypadku jest tam zlokalizowany tylko jeden zakład zatrudniający ośmiu pracowników. Budynek ma około 1300 metrów kwadratowych powierzchni, jest utrzymywany przez cały czas w „pełnej gotowości" (jest ogrzewany, zatrudnieni są portierzy, sprzątaczki), a faktycznie wykorzystywane jest nie więcej jak 10–15% powierzchni, a przecież to wszystko kosztuje. Sugeruje to daleko idącą niefrasobliwość w zarządzaniu majątkiem trwałym Uczelni. Z przytoczonych przykładów widać wyraźnie, że prorektor do spraw organizacji i rozwoju Uczelni będzie miał co robić.

W ostatnim rankingu Perspektyw wypadliśmy raczej słabo. Czy UP ma szanse na poprawę swego wizerunku? Co zamierza Pan zrobić w tym kierunku?

– Jesteśmy na 47 miejscu. Przed nami są wszystkie lubelskie uczelnie publiczne w tym rankingu, to znaczy Uniwersytet Medyczny na 24 miejscu, UMCS – 26, KUL – 31 i Politechnika – 33. Wypadliśmy również najgorzej spośród uczelni rolniczych w Polsce. Zajmujemy w tym porównaniu również ostatnie piąte miejsce. Jedną z przyczyn naszej słabej pozycji jest sprawa umiędzynarodowienia Uczelni, w tym prowadzenia studiów w języku angielskim. Dlatego też dołożę wszelkich starań, aby w ciągu roku to zmienić. Będę dążył do tego, aby od października 2017 r. przygotowano dla obcokrajowców (oczywiście jeśli będą kandydaci) propozycje w języku angielskim co najmniej dla trzech kierunków studiów, oczywiście na pierwszym miejscu jest weterynaria. Myślę, że słaby wynik naszej Uczelni w opublikowanym w czerwcu rankingu Perspektyw miał wpływ na wyraźnie słabszą rekrutację w tym roku, m.in. na kierunkach, które funkcjonują także na innych uczelniach w Lublinie.

Jest Pan Rektor od wielu lat członkiem Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów Naukowych. Czy doświadczenia zdobyte w tej działalności wpłyną jakoś na Pańskie działania w uczelni, zwłaszcza w obszarze rozwoju kadry i uzyskiwania nowych uprawnień do nadawania stopni naukowych?

– Generalnie w zakresie potencjału naukowego wypadamy dobrze, mamy 270 samodzielnych pracowników, z tego około 120 profesorów tytularnych, to nie jest źle. Natomiast nie ulega wątpliwości, że w najbliższych pięciu–dziesięciu latach z uczelni odejdzie na emeryturę wielu samodzielnych pracowników, w tym profesorów tytularnych. Nie tak prosto jest wykształcić samodzielnego pracownika. Do habilitacji od rozpoczęcia pracy potrzeba około piętnastu lat. Później jeszcze pięć do dziesięciu lat, by uzyskać tytuł profesora. Trzeba nad tym czuwać. My dzisiaj mamy dużo dobrej kadry samodzielnej, co nie znaczy, że za pięć lat będzie podobnie. Nie można dopuścić, by powstała luka pokoleniowa. Dlatego też będę wspierał tych doktorów i doktorów habilitowanych, którzy swoim dorobkiem naukowym mają szansę uzyskać habilitację lub tytuł profesora w ciągu dwóch–trzech lat. Będę szczególnie wspierał uzyskiwanie stopni doktora i doktora habilitowanego przez pracowni-

ków uczelni w tych dziedzinach, dyscyplinach i specjalnościach, których nam brakuje. Wspierając rozwój kadry w nowych dyscyplinach i specjalnościach, mamy szansę na nowe kierunki studiów i nowe uprawnienia doktorskie. A to jest bardzo ważny wskaźnik w ocenie parametrycznej Wydziałów i w różnych rankingach. Na przykład w rankingu Perspektyw uwzględnia się stosunek liczby uprawnień doktorskich na Uczelni do liczby kierunków studiów magisterskich. W takim ujęciu wypadamy obecnie bardzo słabo. Jeśli dobrze pamiętam, mamy siedem uprawnień do nadawania stopnia doktora i ponad 30 kierunków ze stopniem magistra. Konieczne jest w tym zakresie wyraźne przyspieszenie. Mam nadzieję, że jeszcze w tym roku złożony zostanie do Centralnej Komisji przynajmniej jeden wniosek o nowe uprawnienia doktorskie. Moim marzeniem jest, aby za cztery lata (na końcu tej kadencji) Uczelnia miała co najmniej 10 uprawnień doktorskich.

Za rok nowa ocena parametryczna. Czy jednostki naszej uczelni uzyskały w poprzedniej ocenie kategorie, na jakie zasługują?

– W Aktualnościach UP 1(69) 2014 w artykule „Refleksje na temat ostatniej oceny parametrycznej jednostek naukowych uczelni" wyraziłem swoje zdanie na ten temat. Uważam, że na uzyskane wyniki oceny wpływ miało podanie przez Dział Nauki zbyt dużej liczby pracowników, którzy weszli do mianownika, w związku z tym te nasze przeliczenia na jednego pracownika były niekorzystne. W tej ostatniej ocenie większość naszych Wydziałów zajmowała w swoich dyscyplinach ostatnie miejsca. Tylko Wydział Nauk o Żywności i Biotechnologii uzyskał kategorię A. Czy mamy szansę na poprawę, uważam, że tak. Obserwując mój macierzysty Wydział Biologii i Hodowli Zwierząt (nowa nazwa od 1 września 2016 r. Wydział Biologii, Nauk o Zwierzętach i Biogospodarki), widać wyraźnie, że w ciągu tych ostatnich 4 lat (2013–2016) liczba publikacji w czasopismach z listy A (z impact factorem) wyraźnie się zwiększyła. W związku z tym jest szansa, że przesuniemy się w tym rankingu w górę, jeśli będą dobrze przygotowane dokumenty wysyłane do parametryzacji. Jednym z ważnych zadań panów prorektorów Eugeniusza Greli i Zbigniewa Grądzkiego będzie nadzór nad dokumentacją, którą Wydziały będą przygotowywać i wysyłać do kategoryzacji. Będę wymagał, abyśmy przed przekazaniem dokumentów do Ministerstwa zrobili na uczelni symulację. Tak robią inne Uniwersytety, m.in. we Wrocławiu, Poznaniu, Olsztynie. Trzeba zrobić symulację i sprawdzić, gdzie faktycznie jesteśmy i co można zyskać, przedstawiając np. inną wersję osiągnięć naukowych. Nie można tego zostawić samemu sobie, bo potem efekt jest taki jak w ostatniej ocenie. Uważam, że wynik, który został pokazany w ostatniej parametryzacji, był niższy od tego, na który faktycznie zasługujemy. Mamy duży potencjał naukowy, ale musimy pamiętać, że nie da się uzyskać dobrej oceny w parametryzacji bez współdziałania władz Wydziałów, Działu Nauki i innych jednostek administracji. Jest tylko jeden warunek: zaangażowane w to osoby muszą być kompetentne. To wszystko przekłada się potem na nasz wizerunek. A nasz wizerunek decyduje, ilu będziemy mieli kandydatów na studia w kolejnych latach.

UP oddał niedawno do użytku dwie wielkie inwestycje. Wcześniej powstało Centralne Laboratorium. Czy to już koniec rozwoju infrastruktury uczelni, czy coś jeszcze powstanie w najbliższych latach?

– Za mojej kadencji nie zamierzam budować nic nowego w Lublinie. Mam nawet zamiar pozbycia się części starego majątku. Przewiduję natomiast, jeśli to będzie możliwe, tzn. jeśli pozyskamy środki finansowe, znaczące inwestycje w zakładach doświadczalnych, które powinny być nowoczesną bazą dydaktyczną i badawczą. Dzisiaj nie spełniają – w moim przekonaniu – tych oczekiwań, na które liczą studenci i pracownicy. Są mocno zaniedbane. Niektóre wydziały, zwłaszcza Inżynierii Produkcji i Medycyny Weterynaryjnej, dysponują zbyt dużą ilością pomieszczeń. Pozyskały duże nowe gmachy, zachowując wszystkie stare. Prorektor Grela przygotowuje informacje o posiadanych pomieszczeniach przez poszczególne wydziały, również w przeliczeniu na jednego pracownika i na jednego studenta. Podejmiemy ten problem, zachowując daleko idąca rozwagę „aby nie wylać dziecka z kąpielą". Musimy to jednak zrobić, ponieważ stan, który obecnie istnieje, jest nie do zaakceptowania zarówno ze względu na trudne warunki lokalowe w niektórych jednostkach Wydziału Ogrodniczego i Biologii i Hodowli Zwierząt, jak i wysokie koszty utrzymania tej całej infrastruktury, niemającej na pewno pokrycia w liczbie studentów na tych dwóch Wydziałach (IP i MW). W kampanii wyborczej niektórzy kandydaci podnosili mocno problem pełnej samodzielności finansowej poszczególnych Wydziałów. Ja mogę się z tym zgodzić, ale pod jednym warunkiem. Samodzielność zarządzania tak, ale podstawowym warunkiem jest odpowiedzialność nie tylko za dochody, ale i koszty. Jeśli ktoś chce zarządzać tymi środkami, które mu przysługują z dotacji i z różnych wpływów, to musi ponosić też koszty. Nie może tak być, że Wydział dzieli przychody i zatrudnia kadrę, a koszty ponosi rektor.

Niektóre z nowych laboratoriów mają podobny charakter i wyposażenie – to nasuwa pytanie, czy te inwestycje były dobrze przemyślane?

– Jak słyszę, że w Parku Naukowo-Technologicznym mamy Centralne Laboratorium Agroekologiczne i drugie na ulicy Głębokiej, Centralne Laboratorium Badawcze, to mam poważne wątpliwości, czy nas jest stać na utrzymywanie dwóch laboratoriów. Osobiście uważam, że CLA powinno być zlokalizowane tutaj na miasteczku akademickim, a nie na Felinie. Myślę, że miałoby wtedy więcej zleceń i nie przynosiłoby milion złotych straty rocznie, jak to było w roku 2015. Gdy przeglądałem „Sprawozdanie z działalności administracji…", uderzył mnie mocno fakt, że tak wiele działów i jednostek Uczelni (obok CLA) miało w 2015 r. dużo wyższe koszty niż przychody, np. Centrum Sportowo-Rekreacyjne (o 630 tys.), Kliniki (o 650 tys.), domy studenckie (o 400 tys.). Przecież w takim układzie nie da się funkcjonować na dłuższą metę. Jeśli wskaźniki finansowe w tych jednostkach nie będą lepsze w 2016 r., to na pewno potrzebne są działania naprawcze w tym zakresie.

UP ma bardzo niewiele grantów NCN i NCBR. Jakie widzi Pan Rektor potrzebne działania, które pomogłyby nam poprawić tego typu wskaźniki?

– Mówiłem o tym w programie wyborczym. Jestem za powołaniem zespołu ds. projektów badawczych i postaram się go zorganizować. Takie zespoły funkcjonują na innych uczelniach. Tworzą je kompetentne osoby, które pomagają kierownikom projektów w przygotowaniu wniosku. Ostatnio dostaliśmy z profesorem Tomaszem Gruszeckim (w ramach konsorcjum) duże zadanie badawcze w ramach projektu Biostrateg i wiem, ile pracy poświęciliśmy i nasze zespoły na przygotowanie wniosku bez żadnej pomocy z Działu Nauki. To zniechęca pracowników do składania wniosków. Chcę, by w ciągu roku taki zespół powstał. By kierownik projektu, który ma pomysł merytoryczny i wie jak go zrealizować, nie musiał zajmować się przygotowaniem wniosku od strony formalnej i finansowej. Wnioski niespełniające warunków formalnych odpadają już na wstępie, bez oceny merytorycznej. Jeżeli nie przełamiemy tej bariery, to nie zmobilizujemy pracowników, żeby składali więcej wniosków. Współczynnik powodzenia w różnych konkursach wynosi generalnie około 10%. W związku z tym im więcej składamy wniosków, tym mamy większą szansę pozyskania nowych środków na badania, a z tym jest bardzo źle na niektórych Wydziałach. Z dostarczonych przez Dział Nauki informacji, które wykorzystuję do przygotowania sprawozdania na inaugurację roku akademickiego wyczytałem, że pracownicy dużego Wydziału Agrobioinżynierii złożyli w roku 2015 do NCN i NCBiR tylko cztery wnioski, podobnie jak z Wydziału Ogrodniczego. Natomiast aktywność pracowników pozostałych czterech Wydziałów w tym zakresie była znacznie lepsza, tzn. Wydziały Medycyny Weterynaryjnej oraz Biologii i Hodowli Zwierząt złożyły po 17 wniosków, Nauk o Żywności – 10, a Inżynierii Produkcji 9. Oczywiście pracownicy tych czterech Wydziałów pozyskali do finansowania po dwa lub trzy projekty, a te dwa pierwsze Wydziały żadnego. Rozważam wprowadzenie daleko idących działań naprawczych w tym zakresie, a dotyczących np. awansów naukowych, nagród rektora, finansowania stażów naukowych, konferencji międzynarodowych itp., jak to ma miejsce w Instytutach Polskiej Akademii Nauk i na innych Uczelniach. Uważam że Uczelni opłaci się stworzyć zespół ds. projektów badawczych złożony z kompetentnych osób.

(dokończenie na str. następnej)

(dokończenie ze str. poprzedniej)

Podzas ostatniej Szkoły Fundacji Rektorów Polskich, dotyczącej zarządzania strategicznego w szkolnictwie wyższym, w której uczestniczyłem jako rektor elekt (w lipcu 2016), zabierało głos wielu rektorów najlepszych uczelni polskich (m.in. UJ, Uniwersytet Warszawski, Politechnika Warszawska, Politechnika Wrocławska) i wszyscy na pierwszym miejscu wymieniali zawsze jako najważniejszy czynnik warunkujący powodzenie restrukturyzacji i zmian w zarządzaniu Uczelnią, wysokie kompetencje kadry kierowniczej, szczególnie w administracji. Kolegium rektorskie dokona w związku z tym w nieodległym czasie przeglądu kadry kierowniczej w administracji Uczelni.

Czy obszar badań – nauki rolnicze – mają dziś jeszcze przyszłość w regionie typowo rolniczym, jakim jest Lubelszczyzna? Jeśli tak, to jak nimi zainteresować odbiorców wyników badań i studentów?

– Produkcja i eksport żywności to bardzo ważny dział gospodarki w Polsce. Przewiduje się, że liczba ludności w świecie do 2050 r. wzrośnie o dwa miliardy, a trzeba także pamiętać, że obecnie co najmniej miliard ludzi cierpi głód. Polska ma dobre warunki (ze względu na położenie geograficzne, dobry klimat, dobre gleby) i jest niejako predysponowana do produkcji żywności. Był czas w naszej historii, kiedy nie wprowadzaliśmy szybko i szeroko nowych technologii zużycia nawozów i środków ochrony roślin, w związku z tym nasza żywność w świecie jest postrzegana jako zdrowa, bezpieczna i jest na nią zapotrzebowanie. Jako Uczelnia kształcąca wysoko kwalifikowaną kadrę dla produkcji żywności jesteśmy potrzebni i będziemy potrzebni. Jest tylko pytanie, jakie relacje pozostają między nauczaniem na różnych kierunkach studiów a prowadzonymi na Uczelni badaniami. Czy na wszystkich kierunkach zaliczani do minimum kadrowego nauczyciele mają pełne kompetencje, tzn. prowadzą badania z tego zakresu. Chcę wierzyć, że tak jest. Potwierdzałby to fakt uzyskiwania pozytywnych ocen w akredytacji ocenianych dotychczas kierunków studiów. Niemniej ciągle należy poszerzać bazę osób (poprzez doktoraty i habilitacje) w dyscyplinach i specjalnościach deficytowych na Uczelni. Na pewno jesteśmy i będziemy potrzebni. Pozostaje tylko pytanie, w jakim układzie będziemy to robić np. za 10–20 lat. Czy jako uczelnia badawczo-dydaktyczna, tzn. prowadząca badania naukowe i kształcąca na poziomie magisterskim, prowadząca studia doktoranckie i szeroką współpracę międzynarodową, o co wszyscy powinniśmy zabiegać poprzez swoją aktywną, wymierną działalność naukową. Czy może zabraknie nam zapału i odpuścimy sobie ten wyścig i spoczniemy na laurach, godząc się na zaliczenie do grupy uczelni dydaktycznych, tzn. nieprowadzących badań i kształcących głównie na poziomie inżyniera i licencjata. Nasze dotychczasowe osiągnięcia, takie jak nowoczesna baza dydaktyczna w Lublinie (powstała za kadencji moich poprzedników – rektorów Mariana Wesołowskiego i Zdzisława Targońskiego), liczna wysoko kwalifikowana kadra naukowa, wkład w rozwój regionu i inne, w pełni predysponują nas do zajęcia godnego miejsca w pierwszej z wymienianych grup uczelni, tzn. badawczo-dydaktycznych. W związku z tym powinniśmy wszystko uczynić, szczególnie obecna młoda kadra samodzielnych pracowników, tzn. doktorzy habilitowani i profesorowie tytularni w wieku 40–50 lat, aby podejmować takie działania, które w przyszłości zagwarantują nam miejsce w tej grupie uczelni. Czy będzie to tak jak obecnie samodzielny Uniwersytet, czy może w przyszłości jako konsorcjum uniwersytetów, ale na pewno nauki rolnicze będą tam potrzebne.

Najważniejsze zadanie na kadencję?

– Najważniejszym zadaniem rektora jest zachowanie stabilności finansowej Uczelni i organizowanie procesu dydaktycznego na wysokim poziomie oraz comiesięczne wypłacanie pracownikom pensji i premii, jakie im się należą. W tym wypadku moja kadencja będzie trudniejsza niż poprzedników, bo w ostatnich kilkunastu latach wspomagano budżet uczelni, sprzedając ziemię na Felinie. Ja już nie mam takiej możliwości, dlatego potrzebna jest restrukturyzacja zarządzania.

Dziękuję za rozmowę.

Rozmawiała Monika Jaskowiak

Dobra Uczelnia – Dobra Praca

Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie został laureatem V edycji programu certyfikacyjnego „Dobra uczelnia – Dobra praca", prowadzonego przez Akademickie Centrum Informacyjne w Poznaniu. Uniwersytet będzie się mógł posługiwać tym tytułem w nadchodzącym roku akademickim 2016/2017.

Program certyfikacyjny „Dobra uczelnia – Dobra praca" ma na celu popularyzowanie oraz wyróżnianie dobrych wzorców w szkolnictwie wyższym w zakresie innowacyjnych i kreatywnych działań na rzecz tworzenia perspektyw zawodowych. Uczelnie, którym przyznano ten certyfikat, zostały poddane wnikliwej analizie dotyczącej m.in. funkcjonowania na rzecz absolwentów, dostosowania programów nauczania do potrzeb rynku pracy, krajowych i zagranicznych programów stażowych czy współpracy uczelni z pracodawcami.

AW

Komisja na posiedzeniu

30 czerwca 2016 r. w Uniwersytecie Przyrodniczym w Lublinie odbyło się posiedzenie wyjazdowe sejmowej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

W trakcie spotkania prorektor ds. nauki i współpracy z zagranicą, prof. dr hab. Stanisław Baran, przedstawił realizację i finansowanie badań naukowych w naszej uczelni w kontekście ogólnej polityki państwa w zakresie finansowania badań naukowych w Polsce. Prorektor wymienił również strategiczne obszary badawcze realizowane przez UP w Lublinie oraz wybrane przykłady realizacji projektów badawczych w ramach konsorcjów naukowo-biznesowych.

AW

Nominacje / Habilitacje / Doktoraty

Nadane stopnie doktora habilitowanego

WYDZIAŁ INŻYNIERII PRODUKCJI

dr inż. Grzegorz Zając
na podstawie cyklu publikacji powiązanych tematycznie „Technologiczne i eksploatacyjne aspekty energetycznego wykorzystania biomasy roślinnej"
Recenzenci:
dr hab. inż. Leszek Rydzak, UP w Lublinie
prof. dr hab. Mariusz Stolarski, UWM w Olsztynie
prof. dr hab. Roman Hejft, Polit. Białostocka
15 stycznia 2016 r.

dr inż. Ryszard Kulig
na podstawie cyklu publikacji powiązanych tematycznie „Wybrane aspekty doskonalenia efektywności procesu granulowania materiałów paszowych"
Recenzenci:
dr hab. inż. Agnieszka Wójtowicz, UP w Lublinie
prof. dr hab. Kazimierz Zawiślak, UP w Lublinie
prof. dr hab. Leszek Romański, UP we Wrocławiu
12 lutego 2016 r.

dr inż. Tomasz Słowik
na podstawie cyklu publikacji powiązanych tematycznie „Rola naturalnych ekranów przydrożnych w aspekcie ograniczania wybranych zanieczyszczeń środowiska"
Recenzenci:
dr hab. inż. Stanisław Parafiniuk, UP w Lublinie
prof. dr hab. Kazimierz Lejda, Polit. Rzeszowska
prof. dr hab. Bogusław Cieślikowski, UR w Krakowie
11 marca 2016 r.

dr inż. Joanna Szyszlak-Bargłowicz
na podstawie cyklu publikacji powiązanych tematycznie „Pozyskiwanie i przetwarzanie wybranej biomasy na cele energetyczne, w systemach małej mocy, w aspekcie ochrony środowiska"
Recenzenci:
dr hab. inż. Mariusz Szymanek, UP w Lublinie
prof. dr hab. Anna Grzybek, Instyt. Technol.-Przyrod. w Falentach, Zakład Analiz Ekonomicznych i Energetycznych w Warszawie
prof. dr hab. Mariusz Jerzy Stolarski, UWM w Olsztynie
15 kwietnia 2016 r.

Nadane stopnie naukowe doktora

WYDZIAŁ INŻYNIERII PRODUKCJI

mgr inż. Beata Biernacka
Wpływ warunków gotowania i przechowywania na właściwości fizyczne makaronów
Promotor: prof. dr hab. Dariusz Dziki
23 czerwca 2015 r.

mgr inż. Agnieszka Listosz
Ocena możliwości energetycznego wykorzystania dendromasy nadziemnej z gruntów zdegradowanych wieloczynnikowo
Promotor: dr hab. Tadeusz Węgorek, prof. nadzw. UP w Lublinie
23 czerwca 2015 r.

mgr inż. Agnieszka Starek
Wpływ właściwości fizycznych kalarepy i czarnej rzepy na proces ich cięcia
Promotor: prof. dr hab. Elżbieta Kusińska
18 września 2015 r.

mgr inż. Bruno Huyghebaert
Weryfikacja metod oceny parametrów pracy szczelinowych rozpylaczy rolniczych
Promotorzy: Pr. Dr. Yves Schenkel – Centre wallon de Recherches agronomiques GEMBLOUX (Belgia); prof. dr hab. Józef Sawa
18 września 2015 r.

mgr inż. Marcin Rymarz
Modelowanie jakości środowiska w języku sieci bayesowskich
Promotor: dr hab. Agnieszka Sujak
23 października 2015 r.

mgr inż. Justyna Tomiło
Techniczno-technologiczne aspekty przetwórstwa skiełkowanego ziarna zbóż na cele spożywcze
Promotor: prof. dr hab. Dariusz Dziki
23 października 2015 r.

mgr inż. Zdzisław Chomik
Analiza systemu eksploatacji ciągników rolniczych w aspekcie obsługi technicznej
Promotor: dr hab. Sławomir Juściński
23 października 2015 r.

mgr inż. Maciej Krzysztof Combrzyński
Ekstruzja spienionych skrobiowych materiałów opakowaniowych
Promotor: prof. dr hab. Leszek Mościcki
11 grudnia 2015 r.

mgr inż. Piotr Zygmunt Kaczmarek
Obciążenie fizyczne i jego struktura w pracach szklarniowych
Promotor: dr hab. Halina Pawlak, UP Lublin
15 stycznia 2016 r.

WDZIAŁ AROBIOINŻYNIERII

mgr inż. Piotr Barbaś
Skuteczność metod pielęgnowania ziemniaka i ich wpływ na plon i jakość bulw
Promotor: prof. dr hab. Barbara Sawicka
23 września 2015 r.

mgr inż. Sylwia Wesołowska-Dobruk
Osad ściekowy i wełna mineralna w strategii kształtowania właściwości gleb lekkich
Promotor: prof. dr hab. Stanisław Baran
Promotor pomocniczy: dr hab. Grażyna Żukowska
23 września 2015 r.

mgr Ewelina Katarzyna Tokarz
Procesy oksydoredukcyjne w wybranych torfowiskach przejściowych i wysokich Równiny Łęczyńsko-Włodawskiej i Równiny Biłgorajskiej
Promotor: dr hab. Danuta Urban, prof. nadzw. UP
21 października 2015 r.

Dziekani i prodziekani 2016-2020

WYDZIAŁ AGROBIOINŻYNIERII

DZIEKAN

PROF. DR HAB. KRZYSZTOF KOWALCZYK

Urodził się w 1963 r. W 1987 r. ukończył studia na kierunku rolnictwo na Wydz. Rolniczym AR w Lublinie, i w tym samym roku rozpoczął pracę w Instytucie Genetyki, Hodowli i Biotechnologii Roślin. W 1996 r. uzyskał stopień doktora nauk rolniczych w dyscyplinie agronomia na podstawie rozprawy „Efekty plejotropowe genów Rht niewrażliwych na kwas giberelinowy w pszenicy zwyczajnej" wykonanej pod kier. prof. dr hab. Danuty Miazgi. W 2002 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie agronomii, specjalność genetyka i hodowla roślin. W rozprawie habilitacyjnej pt. „Identyfikacja, charakterystyka i lokalizacja supresora locus Pm8 w polskich odmianach pszenicy zwyczajnej (*Triticum aestivum* L.)" do mapowania genu wykorzystał najnowsze wówczas markery mikrosatelitowe. W 2009 r. uzyskał tytuł profesora nauk rolniczych.

Ukończył Annual Beckman Summer School on Molecular Biology. Uczestniczył w licznych kursach i szkoleniach: m.in. hybrydyzacji in situ, klonowania molekularnego, nadekspresji oraz immunodetekcji białek i bioinformatyki. W 1997 r. odbył półroczny staż naukowy w Uniwersytecie w Monachium. Brał udział w realizacji trzech grantów oraz był kierownikiem pięciu projektów finansowanych przez KBN, NCBiR, NCN oraz Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

W zakresie badań naukowych współpracuje z zagranicznymi ośrodkami naukowymi m.in: John Innes Centre w Norwich w Anglii, Technische Universitat München oraz Leibniz Institute w Gatersleben w Niemczech, Institute of Cytology and Genetics w Nowosybirsku w Rosji. Obecnie zajmuje się głównie zagadnieniami związanymi z odpornością pszenicy i owsa na mączniaka prawdziwego i rdze, identyfikacją i wykorzystaniem markerów molekularnych w badaniach roślin zbożowych oraz analizą ekspresji wybranych genów roślin użytkowych i modelowych indukowanych pod wypływem stresów. Wyniki swoich badań prezentował na wielu konferencjach krajowych i międzynarodowych, m.in. w Norwich (Anglia), Pradze (Czechy), Istambule (Turcja), Nowym Sadzie (Serbia), Wernigerode (Niemcy), Warszawie, Poznaniu, Szczecinie, Radzikowie. Ponadto wygłosił szereg referatów i wykładów w różnych ośrodkach naukowych w kraju i za granicą (m.in. Instytut Genetyki Roślin PAN w Poznaniu, IHAR w Radzikowie, Polskie Tow. Genetyczne, Leibniz Institute w Gatersleben). Jest członkiem European Wheat Aneuploid Cooperative, Polskiego Tow. Genetycznego i Lubelskiego Tow. Naukowego. Był promotorem 4 prac doktorskich. Zrecenzował 8 rozpraw doktorskich, opracował 2 recenzje wydawnicze rozpraw habilitacyjnych i dwie oceny dorobku i osiągnięć do stopnia doktora habilitowanego oraz jedną ocenę dorobku naukowego na tytuł profesora. Opublikował jako autor lub współautor 189 prac (w tym 98 oryginalnych prac twórczych). Spośród tych prac 14 zostało opublikowanych w czasopismach z JCR. Jest współautorem 3 patentów i 17 wzorów użytkowych z zakresu biotechnologii roślin. Opracował *Przewodnik do ćwiczeń z inżynierii genetycznej*. Jest współautorem oraz redaktorem podręcznika *Agrobiotechnologia*. Prowadzi wykłady i seminaria dla studentów z kierunków biotechnologia, bioinżynieria, rolnictwo, leśnictwo oraz agrobiznes. Opracował program studiów podyplomowych kierunku diagnostyka molekularna oraz innowacyjna biogospodarka.

Prof. Kowalczyk był przewodniczącym Komisji Rekrutacyjnej na Wydz. Agrobioinżynierii, członkiem Komisji Egzaminacyjnej w eliminacjach wojewódzkich Olimpiady Młodych Producentów Rolnych. Obecnie pełni funkcję dyrektora Instytutu Genetyki, Hodowli i Biotechnologii Roślin oraz dziekana WA. Przez dwie kadencje był członkiem Komitetu Fizjologii, Genetyki i Hodowli Roślin PAN. Odznaczony został Brązowym Krzyżem Zasługi. Otrzymał również kilka nagród JM Rektora UP w Lublinie.

PRODZIEKANI

PROF. DR HAB. BARBARA KOŁODZIEJ

Urodziła się 28 października 1965 r. w Puławach. W 1989 r. ukończyła studia na kierunku rolnictwo na Wydz. Rolniczym w AR w Lublinie i w tym samym roku podjęła pracę na etacie kolejno: asystenta stażysty i asystenta w Instytucie Szczegółowej Uprawy Roślin. W 1996 r. obroniła pracę doktorską pt. „Wpływ otoczkowania nasion oraz sposobu produkcji rozsady na wzrost i plonowanie tytoniu" wykonaną pod kier. prof. dr. hab. Janusza Wiśniewskiego. W latach 1996–2000 pracowała na stanowisku adiunkta w Instytucie Szczegółowej Uprawy Roślin, a po reorganizacji jednostki (od 1997 r.) w Pracowni, a następnie Katedrze Roślin Przemysłowych i Leczniczych. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie agronomii – uprawy roślin uzyskała w 2003 r. na podstawie rozprawy habilitacyjnej pt. „Studia nad wzrostem, rozwojem oraz uprawą żeń-szenia amerykańskiego (*Panax quinquefolium* L.)". Tytuł naukowy profesora nauk rolniczych otrzymała w 2010 r. i rok później mianowana została na stanowisko profesora zwyczajnego.

W okresie 26 lat pracy zawodowej opublikowała ok. 180 prac, w tym ok. 130 prac oryginalnych i przeglądowych w czasopismach punktowanych przez MNiSW, z czego ponad 30 w czasopismach z listy JCR (sumaryczny IF – 35,759) .

Pod jej kierunkiem wykonano ponad 120 prac magisterskich, 60 inżynierskich oraz 3 prace doktorskie. Od 2006 r. prof. Kołodziej jest czł. Rady Bibliotecznej, od 2012 r. – sekretarzem Wydziałowej Komisji ds. Okresowej Oceny Nauczycieli Akademickich i czł. Rady Programowej kierunku towaroznawstwo, a od 2013 r. – czł. Wydziałowej Komisji Doktoranckiej. W latach 2008–2012 pełniła funkcję opiekuna Sekcji Zielarskiej SKN Towaroznawstwa. Jest współautorką kilku skryptów i podręczników akademickich, m.in. *Rośliny przemysłowe specjalne i zielarskie, Szczegółowa uprawa roślin, Agrotechnika i jakość cech roślin uprawnych. Wybrane zagadnienia, Nawadnianie roślin, Uprawa ziół. Poradnik dla plantatorów* czy *Odnawialne źródła energii. Rolnicze surowce energetyczne*. Prowadzi wykłady i seminaria dla studentów z kierunku rolnictwo, towaroznawstwo, bioinżynieria i ochrona środowiska.

Jej działalność naukowo-badawcza koncentruje się wokół zagadnień dotyczących biologicznych i agrotechnicznych aspektów produkcji roślin zielarskich oraz przemysłowych, a także fitochemii roślin leczniczych. Brała m.in. udział w introdukcji i opracowaniu technologii uprawy bardzo trudnej i wymagającej szczególnych warunków rośliny leczniczej – żeń-szenia amerykańskiego oraz kilku gatunków pozyskiwanych dotychczas ze stanu naturalnego (w tym znajdujących się pod ochroną gatunkową – np. różeńca górskiego, gipsówki wiechowatej czy czosnku niedźwiedziego). Ważnym wątkiem działalności naukowej prof. Kołodziej są również zagadnienia związane z opracowaniem technologii zagospodarowania ścieków komunalnych poprzez uprawę roślin energetycznych. Brała udział w realizacji kilku projektów badawczych, finansowanych przez KBN, w trzech była kierownikiem.

Odbyła zagraniczne wizyty i staże dydaktyczno-naukowe: w Ben-Gurion University of the Negev w Izraelu, w College of Agriculture w Zagazig University w Egipcie oraz University of Guelph w Kanadzie. Wyniki swoich badań prezentowała również na wielu krajowych i międzynarodowych konferencjach.

Opracowała recenzje 3 prac doktorskich i 2 prac habilitacyjnych oraz kilkudziesięciu skierowanych do druku w różnych czasopismach naukowych, w tym głównie z listy JCR, a także kilku projektów badawczych finansowanych przez MNiSW.

Od 2011 r. jest redaktorem naukowym czasopisma Annales UMCS sec. E Agricultura a od 2006 r. pełni funkcję kierownika Pracowni

Oceny Jakościowej Surowców Zielarskich. Brała udział w zorganizowaniu od podstaw laboratorium fitochemicznego Pracowni.

Jest czł. Polskiego Komitetu Zielarskiego i Polskiego Tow. Agronomicznego, a w latach 2007–2011 była przewodniczącą Oddziału Lubelskiego PTA. W latach 2012–2016 była czł. Komitetu Uprawy Roślin PAN. Od 2005 r. była czł. koresp., a od 2015 r. jest czł. rzeczywistym Lubelskiego Towarzystwa Naukowego. W okresie swojej pracy na uczelni została wyróżniona 9 nagrodami JM Rektora za działalność dydaktyczną i naukową oraz w 2000 r. – Nagrodą zespołową Ministra Edukacji Narodowej. Została również uhonorowana Medalem KEN.

DR HAB. HALINA LIPIŃSKA

Urodziła się w 1962 r. w Chełmie. W 1987 r. ukończyła studia na kierunku rolnictwo na Wydz. Rolniczym AR w Lublinie. W Uniwersytecie Przyrodniczym (wcześniej AR) pracuje od 1990 r. Po ukończeniu studiów doktoranckich (w 1999 r.) i uzyskaniu stopnia doktora nauk rolniczych została zatrudniona na stanowisku adiunkta w Katedrze Łąkarstwa i Kształtowania Krajobrazu. W roku 2006 ukończyła studia podyplomowe Tereny Zieleni na PK i UR w Krakowie. Stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie agronomii, specjalność kształtowanie krajobrazu uzyskała w 2011 r.

Jest autorką lub współautorką 120 opublikowanych prac, spośród których 112 stanowią publikacje naukowe, a wśród nich 84 to oryginalne prace twórcze, w tym 10 zostało opublikowanych w czasopismach z ISI Master Journal List. Posiada również swój rozdział w wydaniu książkowym. Łączna liczba punktów 654. Działalność naukowa jest konsekwentnie ukierunkowana na rozwiązywanie najważniejszych problemów środowiskowych, w tym na ocenę możliwości lepszego wykorzystania biologicznych właściwości traw w kształtowaniu terenów zieleni i ochronie środowiska przyrodniczego oraz przyrodnicze i antropogeniczne uwarunkowania w gospodarowaniu przestrzenią na obszarach wiejskich.

Działalność dydaktyczna dr hab. Lipińskiej obejmuje opracowanie programów oraz prowadzenie wykładów, seminariów dyplomowych oraz ćwiczeń na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych na wydziałach Agrobioinżynierii, Biologii i Hodowli Zwierząt, Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu oraz na Podyplomowych Studiach Planowanie i Gospodarka Przestrzenna. Jest promotorem 96 prac magisterskich oraz 93 prac inżynierskich realizowanych na kierunkach rolnictwo, gospodarka przestrzenna, inżynieria środowiska, architektura krajobrazu, zootechnika, BHP, doradztwo rolnicze oraz ochrona środowiska. Jest także promotorem dwóch zakończonych przewodów doktorskich i opiekunem naukowym kolejnego. Była recenzentem dwóch prac doktorskich i 110 prac dyplomowych.

W procesie dydaktycznym pełniła w przeszłości funkcję: opiekuna lat i praktyk dyplomowych, sekretarza wydziałowej komisji rekrutacyjnej, brała udział w pracach komisji ds. samooceny kierunku architektura krajobrazu. Koordynowała prace nad wnioskiem o kierunek zamawiany inżynieria środowiska oraz uczestniczyła i koordynowała prace zespołu przygotowującego raport samooceny na kierunku gospodarka przestrzenna. Obecnie jest przewodniczącą rady programowej na kierunku gospodarka przestrzenna oraz współautorem programu kształcenia na studiach pierwszego i drugiego stopnia oraz na studiach podyplomowych, których jest kierownikiem. Jest również opiekunem studenckiej organizacji ZMW UP. Bierze udział w pracach Komisji Olimpiady Młodych Producentów Rolnych oraz Wiedzy i Umiejętności Rolniczych.

Za działalność naukową i dydaktyczną była wielokrotnie nagradzana Nagrodą Rektora. Została także wyróżniona przez Wydziałową Radę Samorządu Studenckiego Agrobioinżynierii „Złotym kłosem" w kategorii najlepszy prowadzący oraz za najlepszy kontakt ze studentami. Odznaczona Srebrnym Krzyżem Zasługi.

DR HAB. PROF. NADZW. CEZARY A. KWIATKOWSKI

Urodził się w Bełżycach (woj. lubelskie). Ukończył Liceum Ogólnokształcące im. M. Kopernika w Bełżycach. Jest również absolwentem Szkoły Muzycznej im. H. Wieniawskiego w Bełżycach. W latach 1986–1991 był studentem Wydz. Rolniczego AR w Lublinie. Od 1 X 1991 r. pracuje w Katedrze Herbologii i Technik Uprawy Roślin jako nauczyciel akademicki. W 1998 r. uzyskał stopień doktora nauk rolniczych na podstawie dysertacji doktorskiej pt. „Plonowanie i zachwaszczenie buraka cukrowego w zależności od okresu przebywania chwastów w łanie oraz poziomu agrotechniki", której promotorem był prof. dr hab. Marian Wesołowski.

W 2010 r. uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie agronomii na podstawie rozprawy pt. „Studia nad plonowaniem jęczmienia jarego nagoziarnistego i oplewionego w płodozmianie i monokulturze". Od 1 października 2011 r. został mianowany na stanowisko prof. nadzw. UP. Od 1 października 2012 r. do 30 września 2016 r. jest prodziekanem Wydziału Agrobioinżynierii. Jest także przewodniczącym Wydziałowej Komisji ds. Jakości Kształcenia.

Należy do minimum kadrowego kierunku turystyka i rekreacja oraz minimum kadrowego na kierunku bezpieczeństwo żywności. Jest pomysłodawcą, założycielem i opiekunem Koła Naukowego Agroturystycznego, działającego w UP w Lublinie w latach 2004–2011. Jest autorem lub współautorem 15 artykułów naukowych z dziedziny agroturystyki. Co istotne, w przypadku 7 artykułów współautorami prac są studenci. Współpracuje z licznymi organizacjami, instytucjami i firmami (m.in. Lubelskim Związkiem Stowarzyszeń Agroturystycznych, Lubelską Izbą Rolniczą, Urzędem Marszałkowskim w Lublinie, firmą PAWROL – rolnictwo precyzyjne, Firmą „Heliplant" w Fajsławicach, z którą przeprowadził 3 eksperymenty badawcze z roślinami zielarskimi i odbył w niej dwumiesięczny staż w 2015 r. W 2013 r. odbył 5-tygodniowy staż naukowy w Instytucie Ochrony Roślin w Priłukach k. Mińska, Białoruś. Był koordynatorem (liderem) strony polskiej w białorusko-polskim projekcie pt. „The ecological and biological substantiation of medical plant protection system against weed vegetation for getting highly qualitative vegetal raw stuff in Belarus and Poland" (01.04.2014 – 31.03.2016 r.). W marcu 2016 r. uzyskał dokumenty potwierdzające aplikację swojej innowacyjnej technologii odchwaszczania niektórych roślin zielarskich. Aplikowano do praktyki rolniczej w Białorusi (the Municipial Agricultural Unitary Enterprise 'Bolshoe Mozheikovo' State Farm) metodę odchwaszczania plantacji kozłka lekarskiego i tymianku właściwego przy użyciu herbicydów nalistnych (metamitron, pendimetalina) stosowanych w fazie 3–5 liści rośliny uprawnej.

Od 1 maja 2011 r. pełni funkcję kierownika Pracowni (obecnie Zakładu) Agroturystyki i Rozwoju Obszarów Wiejskich, co stwarza szersze możliwości badawcze w katedrze, jest istotnym uzupełnieniem oferty dydaktycznej na kierunku turystyka i rekreacja. Jest promotorem 3 prac doktorskich oraz 1 pracy doktorskiej w trakcie realizacji, 46 prac magisterskich, 34 prac licencjackich, 27 prac inżynierskich, a także opiekunem naukowym 12 opracowań z dziedziny agroturystyki, prezentowanych na konferencjach studenckich kół naukowych. Był recenzentem 3 prac doktorskich oraz 1 przewodu habilitacyjnego.

Jest autorem 160 publikacji, w tym 120 oryginalnych rozpraw i monografii naukowych o łącznej liczbie punktów MNiSW = 870 (w tym 16 publikacji, których sumaryczny współczynnik wpływu IF = 17,816; 380 pkt). Posiada rozległe zainteresowania naukowe: herbologia, agrotechnika roślin zbożowych, okopowych, oleistych, zielarskich, międzyplonów, upraw małoobszarowych, a także agroturystyka, wielofunkcyjny rozwój obszarów wiejskich (a w ostatnim czasie aktywizacja osób niepełnosprawnych na obszarach wiejskich). Legitymuje się kierowaniem 12 projektami badawczymi, w tym 3 grantami naukowymi finansowanymi przez MNiSW, jednym finansowanym przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Kierował międzynarodowym grantem (polsko-węgierskim) finansowanym przez NCBiR (z Europejskiego Funduszu Społecznego). Był również liderem polskiej strony w grancie naukowym białorusko-polskim. Poza tym był głów-

nym wykonawcą 2 grantów KBN oraz 3 projektów w ramach działalności statutowej.

W 2006 r. otrzymał Dyplom Uznania JM Rektora AR w Lublinie za cykl prac naukowych opublikowanych w latach 2003–2005. W 2016 r. otrzymał Dyplom Uznania Dziekana Wydz. Agrobioinżynierii UP w Lublinie za duży wkład wniesiony w kolejną ocenę parametryczną Wydziału (w 2015 r., spośród wszystkich pracowników Wydz. Agrobioinżynierii, uzyskał najwyższą sumaryczną liczbę punktów – 245 – za publikacje w czasopismach JCR i monografie naukowe). Za powyższe osiągnięcia naukowe otrzymał też nagrodę indywidualną II stopnia przyznawaną przez JM Rektora UP w Lublinie.

Jest stałym czł. trzech towarzystw naukowych: Polskiego Tow. Agronomicznego, Polskiego Tow. Ochrony Roślin oraz Lubelskiego Tow. Naukowego.

Jego największym hobby jest muzyka (głównie blues i rock), gra na perkusji, gitarze i instrumentach klawiszowych, a także tworzy własną muzykę i teksty.

WYDZIAŁ MEDYCYNY WETERYNARYJNEJ

DZIEKAN

PROF. DR HAB. ANDRZEJ MARIAN WERNICKI

Urodzony 15 sierpnia 1951 r. w Lublinie. 27 marca 1976 r. ukończył Wydz. Weterynaryjny WSR w Lublinie, uzyskując dyplom lekarza weterynarii z wynikiem dobrym. Pracę w Instytucie Chorób Zakaźnych i Inwazyjnych rozpoczął od 1 grudnia 1975 r. jako student, na etacie inżynieryjno-technicznym, a od 1 maja 1976 r., na stanowisku asystenta stażysty. Na podstawie przedłożonej dysertacji doktorskiej pt. „Poziom immunoglobulin w surowicy, siarze i mleku krów w okresie okołoporodowym oraz w surowicy cieląt a występowanie kolibakteriozy" – 27 stycznia 1983 r. otrzymał stopień doktora nauk weterynaryjnych oraz awans na stanowisko adiunkta.

Czł. Rady Programowej czasopisma Polish Journal of Veterinary Sciences oraz Journal of Veterinary Science & Animal Husbandry. Recenzent kilkudziesięciu krajowych projektów badawczych oraz publikacji. Czł. Komisji Oceniającej UP w Lublinie na kadencję (2008–2012 r.).

Przedstawiciel wydziału do Senatu UP w Lublinie. Przewodniczący senackiej Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów (2012–2016). Czł. Wydziałowej Komisji ds. Badań Naukowych w kadencji 2008–2012 r.

Odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi (2002), Medalem KEN (2000), Odznaką Honorową AR w Lublinie oraz odznaką honorową „Zasłużony dla Rolnictwa". Nagrodzony przez JM Rektora za osiągnięcia naukowe – w roku 2004, 2009, 2013, działalność naukową i dydaktyczną – w roku 1978, 1979, 1981, 1983, 1986, dydaktyczną i organizacyjną – 1989, 1998 oraz organizacyjną w roku 2004, 2005, 2006, 2007 2008.

PRODZIEKAN

DR HAB. N. WET. IWONA PUZIO

Urodziła się w 1968 r. w Lublinie. Jest absolwentką IV Liceum Ogólnokształcącego im. S. Sempołowskiej (1986) i Wydz. Weterynaryjnego AR w Lublinie (1992). 1 października 1994 r. rozpoczęła pracę na Wydziale Weterynaryjnym AR w Katedrze Fizjologii Zwierząt na stanowisku asystenta. W 1998 r. uzyskała stopień doktora nauk weterynaryjnych, a w 2006 r. stopień dr hab. nauk weterynaryjnych. W latach 2006–2013 pełniła funkcję kierownika Zakładu Fizjologii Zwierząt Katedry Biochemii i Fizjologii Zwierząt WMW UP w Lublinie, a od września 2013 r. jest kierownikiem Katedry Fizjologii Zwierząt tego Wydziału.

Jej zainteresowania naukowe koncentrują się głównie wokół mechanizmów regulacyjnych funkcji sekrecyjnych i trawiennych przewodu pokarmowego oraz problematyki fizjologicznych mechanizmów rozwoju tkanki kostnej, jak również powstawania ewentualnych zaburzeń w aspekcie pre- i postnatalnego oddziaływania różnych czynników. Jest autorem i współautorem ponad 130 opracowań naukowych, w tym 45 oryginalnych prac naukowo-badawczych. Jako kierownik, główny wykonawca i wykonawca uczestniczyła w realizacji 5 projektów badawczych finansowanych ze źródeł zewnętrznych. Była recenzentem w 5 postępowaniach o nadanie stopnia naukowego, jak również opracowała recenzje wielu prac i projektów naukowych, wniosków stypendialnych. Jest promotorem w 2 przewodach doktorskich.

Aktywność dydaktyczna dr hab. I. Puzio obejmuje takie przedmioty, jak: fizjologia zwierząt, fizjologia człowieka i zwierząt, fizjologia człowieka, neurofizjologia, realizowane ze studentami wydziałów Medycyny Weterynaryjnej, Biologii i Hodowli Zwierząt, Nauk o Żywności i Biotechnologii, Agrobioinżynierii. Uczestniczy także w kształceniu podyplomowym. Jest współautorem w trzech podręcznikach akademickich – *Fizjologia noworodka z elementami fizjopatologii* (PWRiL, 2011); *Ochrona zdrowia i terapia chorób zakaźnych zwierząt gospodarskich.* III. *Choroby zakaźne zwierząt futerkowych* (Wyd. UP w Lublinie, 2014); *Fizjologia zwierząt* wyd. IX (PWRiL, 2015). Będąc przez dwie kadencje czł. Rady Programowej WMW uczestniczyła w wprowadzaniu nowego programu studiów oraz krajowych ram kwalifikacji na kierunku weterynaria.

Jest czł. Polskiego Tow. Fizjologicznego (obecnie pełni funkcję wiceprzew. Lubelskiego Oddziału), Lubelskiego Tow. Naukowego, Polskiego Tow. Nauk Weterynaryjnych, Rady Naukowej Acta Scientiarum Polonorum Medicina Veterinaria (od 2013 r.).

Wyróżniona została Honorową Odznaką AR (1992), Nagrodą Prezesa Rady Ministrów za wyróżniającą się rozprawę doktorską (1999), Medalem Brązowym za Długoletnią Służbę (2009) oraz kilkukrotnie nagrodami JM Rektora UP za działalność organizacyjną, dydaktyczną i naukową.

WYDZIAŁ BIOLOGII, NAUK O ZWIERZĘTACH I BIOGOSPODARKI

DZIEKAN

PROF. DR HAB. JOANNA BARŁOWSKA

Ukończyła studia w AR w Lublinie w 1991 r., uzyskując dyplom magistra inżyniera zootechniki. Pracę zawodową rozpoczęła w 1992 r. na stanowisku asystenta w nowo powstałej na ówczesnym Wydz. Zootechnicznym Pracowni Oceny Surowców Pochodzenia Zwierzęcego. Pracę doktorską obroniła w 1999 r. na macierzystym Wydziale w zakresie zootechniki, specjalność – ocena surowców zwierzęcych. Stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie technologii żywności i żywienia, specjalność – technologia mleczarstwa, uzyskała w 2008 r. na Wydz. Technologii Żywności AR w Krakowie. Tytuł profesora nauk rolniczych otrzymała w 2013 r. Z dniem 1 stycznia 2016 r. została zatrudniona na stanowisku profesora zwyczajnego.

W okresie 24 lat pracy naukowej opublikowała ok. 180 pozycji, w tym ok. 100 prac oryginalnych i przeglądowych w czasopismach punktowanych przez MNiSW, z czego 30 w czasopismach z listy JCR (o IF od 0,200 do 5,053). Suma cytowań prac znajdujących się w bazie Web of Science na dzień 30 czerwca 2016 r. wynosi 156, a h-index = 7. Jest współautorem 4 podręczników akademickich: *Surowce zwierzęce – ocena i wykorzystanie* (PWRiL Warszawa, 2004), *Ochrona zasobów genetycznych zwierząt gospodarskich i dziko żyjących* (PWRiL Warszawa, 2011), *Towaroznawstwo surowców i produktów zwierzęcych z podstawami przetwórstwa* (PWRiL Warszawa, 2012) oraz *Metody oceny towaroznawczej surowców i produktów zwierzęcych* (Wyd. UP Lublin, 2011). Jest również współautorem 3 rozdziałów w książkach wydanych za granicą: *Milk protein* (red. prof. Walter Hurley, 2012), *A search for antibacterial agents* (red. prof. Varaprasad Bobbarala, 2012) i *Dairy cows: reproduction nutritional management and diseases* (red. prof. Catherine T. Hernandes, 2013).

Wiodącym kierunkiem jej działalności naukowej są problemy związane z produkcją i przetwórstwem mleka. Gros tych badań dotyczy oceny wpływu różnych czynników na przydatność technologiczną i wartość odżywczą mleka, w tym zawartość substancji biologicznie czynnych. W dorobku naukowym są także prace z zakresu wpływu różnych czynników na jakość mleka towarowego oraz produktów mlecznych. Ważnym wątkiem działalności naukowej są również zagadnienia związane z możliwością wykorzystania polimorfizmu białek mleka krowiego i koziego jako markerów cech użytkowych.

Brała udział w realizacji 7 projektów badawczych, finansowanych przez KBN, MNiSW, NCN, NCBiR, których była wykonawcą lub kierownikiem. Obecnie jest kierownikiem podzadania w projekcie realizowanym w ramach programu BIOSTRATEG.

W 2009 r. uczestniczyła w zorganizowanych przez Uniwersytet Wisconsin (USA) warsztatach hodowlanych, poświęconych praktycznemu zastosowaniu wyników badań genomicznych jako skutecznego narzędzia w hodowli bydła, a w 2011 r. odbyła 6-tygodniowy staż naukowy na Wydz. Biotechnologii i Nauk o Żywności Słowackiego Uniwersytetu Rolniczego w Nitrze.

Jest promotorem 2 zakończonych i 1 otwartego przewodu doktorskiego. Pod jej kierunkiem wykonano 96 prac dyplomowych (magisterskich, inżynierskich i licencjackich).

Opracowała 10 recenzji prac doktorskich, 5 prac habilitacyjnych i 4 na tytuł profesora oraz ok. 90 prac skierowanych do druku w różnych czasopismach naukowych, w tym głównie z listy JCR, a także 3 projektów badawczych finansowanych przez MNiSW.

Przez dwie kadencje (2008–2012 i 2012–2016) pełniła funkcję prodziekana Wydz. Biologii i Hodowli Zwierząt, od 2005 r. jest kierownikiem Pracowni Instrumentalnej Analizy Żywności funkcjonującej w ramach Katedry Towaroznawstwa i Przetwórstwa Surowców Zwierzęcych. W latach 2011–2012 była czł. Zespołu Specjalistycznego do Spraw Badań Własnych Uczelni w MNiSW. W latach 2014–2016 była przewodniczącą Komisji ds. Jakości Kształcenia WBiHZ, a od 2015 r. czł. Rady Nadzorującej Centrum Transferu Technologii UP w Lublinie.

Współuczestniczyła w utworzeniu programu studiów I stopnia kierunku bezpieczeństwo żywności i utworzonego w roku akad. 2015/2016 kierunku studiów II stopnia bezpieczeństwo i certyfikacja żywności.

Jest czł. Polskiego Tow. Zootechnicznego (od 1993 r.), a w latach 2007–2009 r. była wiceprezesem Lubelskiego Koła PTZ. Jest również czł. Polskiego Tow. Technologów Żywności, a od 2015 r. pełni funkcję wiceprezesa Zarządu Oddziału Lubelskiego PTTŻ. Od 2011 r. jest czł. koresp. Lubelskiego Tow. Naukowego.

W okresie swojej pracy na uczelni została wyróżniona 11 nagrodami JM Rektora. Została również uhonorowana Medalem KEN i Srebrnym Krzyżem Zasługi.

PRODZIEKANI

PROF. DR HAB. BOŻENA NOWAKOWICZ-DĘBEK

Urodziła się 27 czerwca 1969 r. w Dęblinie i tutaj w 1988 r. ukończyła Liceum Ogólnokształcące. Następnie była słuchaczką Studium Rachunkowości Rolniczej. W roku 1990 zdała egzaminy na studia w AR w Lublinie i rozpoczęła naukę na Wydz. Rolniczym. W związku z utworzeniem w 1992 r. Oddziału Ochrony Środowiska zmieniła Wydział na Zootechniczny i kierunek na ochronę środowiska. W 1995 r. uzyskała tytuł magistra na kierunku ochrona środowiska. Następnie rozpoczęła Studia Doktoranckie w uczelni, a wraz z tym działalność naukowo-badawczą pod kier. prof. dr. hab. Leona Saby – promotora pracy. W 1998 r. uzyskała stopień naukowy doktora nauk rolniczych i została zatrudniona na etacie adiunkta w Katedrze Higieny Zwierząt i Środowiska Wydz. Biologii i Hodowli Zwierząt AR w Lublinie. Stopień doktora habilitowanego uzyskała 7 grudnia 2006 r. na WBiHZ UP w Lublinie. Decyzją Senatu UP w Lublinie od 1 października 2009 r. awansowała na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Katedrze Higieny Zwierząt i Środowiska, a od 2011 w Pracowni Zagrożeń Zawodowych i Środowiskowych. Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2014 r. nadano jej tytuł naukowy profesora nauk rolniczych. Odbyła szereg praktyk, szkoleń, warsztatów i staży zawodowych krajowych i zagranicznych (CIOP Warszawa, Szwajcaria, UVL Słowacja) oraz podyplomowe studia bezpieczeństwa i higieny pracy w WISBiOP w Radomiu.

Była kierownikiem i wykonawcą 6 projektów badawczych finansowanych przez KBN, MNiSW, a obecnie w BIOSTRATEG II. Jest recenzentem prac w czasopismach o randze krajowej i ogólnoświatowej, w tym z listy ICR oraz projektów badawczych zlecanych przez Narodowe Centrum Badań czy WND-POIG. Dorobek naukowy obejmuje łącznie 177 publikacji, w tym 115 oryginalnych, 12 artykuły przeglądowe, 11 monografii i rozdziałów w monografiach, 39 komunikatów i artykułów popularnonaukowych. Łączny IF wynosi 11,99, a h-index 4.

Prowadzi zajęcia dla studentów WBiHZ na kierunku bezpieczeństwo i higiena pracy oraz ochrona środowiska oraz na Wydz. Inżynierii Produkcji, kierunek inżynieria bezpieczeństwa. Pod jej kierunkiem w latach 2001–2016 wykonano 72 prace magisterskie, 62 prace inżynierskie oraz 17 prac licencjackich. Od 2008 r. jest opiekunem SKN Ochrony Środowiska. Jest współtwórcą kierunku bezpieczeństwo i higiena pracy na WBiHZ oraz liderem Rady Programowej. Uczestniczyła w przygotowywaniu efektów kształcenia zgodnych z KRK dla tego kierunku studiów. W 2010/11 r. po opracowaniu programu i efektów kształcenia dla studiów podyplomowych „Zarządzanie systemami środowiska", została powołana na ich kierownika. W latach 2009–11 była czł. Senackiej Komisji ds. Aparatury oraz Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej. Od 2013 r. jest przewodniczącą Uczelnianej Komisji ds. Dydaktyki i Jakości Kształcenia i pełni funkcje pełnomocnika Rektora ds. Jakości Kształcenia.

Jest wysoko oceniana przez władze Uczelni, czego dowodem jest 8 nagród JM Rektora UP w Lublinie (indywidualne i zespołowe) oraz Medal Brązowy za Długoletnią Służbę.

Jest czł. Polskiego Tow. Nauk Zootechnicznych, Polskiego Tow. Mikrobiologów oraz Polskiego Tow. Ergonomicznego.

DR HAB. BRYGIDA ŚLASKA, PROF. NADZW. UP

W 1997 r. została absolwentką Wydz. Medycyny Weterynaryjnej AR w Lublinie uzyskując tytuł lekarza weterynarii. Po ukończeniu studiów doktoranckich w Katedrze Biologicznych Podstaw Produkcji Zwierzęcej na Wydz. Biologii i Hodowli Zwierząt AR w Lublinie obroniła wyróżnioną pracę doktorską zatytułowaną: „Genetyczne i środowiskowe uwarunkowania cech rozrodu jenotów", której promotorem była prof. dr hab. Grażyna Jeżewska. W 2001 r. uzyskała stopień doktora nauk rolniczych w zakresie zootechniki – specjalność genetyka zwierząt. W tym samym roku została zatrudniona na stanowisku adiunkta.

W 2004 r. uzyskała tytuł specjalisty w dziedzinie chorób zwierząt futerkowych nadany przez Komisję do Spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii oraz ukończyła studia podyplomowe Biologia Molekularna na Wydz. Biotechnologii UJ w Krakowie. Ponadto w ramach doskonalenia naukowego wzięła udział w szesnastu szkoleniach i warsztatach z zakresu genetyki, genomiki, biologii molekularnej i informatyki oraz odbyła cztery kilkutygodniowe staże naukowe w Polsce i Rosji, jak też trzymiesięczny staż naukowy na Ukrainie.

W 2011 r. uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie zootechniki – specjalność genetyka zwierząt, na podstawie dysertacji pt. „Genomika strukturalna jenota (Nyctereutes procyonoides procyonoides)". W 2012 r. awansowała na stanowisko profesora nadzwyczajnego UP w Lublinie, a od 2013 r. pełni funkcję kierownika Pracowni Genetyki Ogólnej i Molekularnej.

W latach 2004–2011 była kierownikiem dwóch projektów badawczych finansowanych przez KBN i MNiSW, natomiast w latach 2010–2013 współwykonawcą projektu rozwojowego finansowanego przez NCBR. Jej dorobek naukowy obejmuje ponad 120 publikacji, wśród których ponad 70 to prace oryginalne, w tym 30 ze

wskaźnikiem Impact Factor (IF = 29). Ponadto zdeponowała w międzynarodowej bazie GenBank (NCBI) piętnaście sekwencji DNA. Otrzymała jedenaście wyróżnień i nagród za osiągnięcia naukowe i działalność organizacyjną, w tym Rektora UP w Lublinie, Zarządu Głównego Polskiego Tow. Nauk Weterynaryjnych i Komisji Polskiego Kongresu Genetyki.

Jej zainteresowania naukowe obejmują aspekty poznawcze i aplikacyjne wykorzystania osiągnięć biologii molekularnej, w tym onkogenomikę mitochondrialną człowieka i psa oraz genomikę i hodowlę zwierząt z rodziny *Canidae* (jenot, lis pospolity, lis polarny, pies). Problematyka badawcza jej prac obejmuje zagadnienia z zakresu hodowli, bioróżnorodności i genomiki zwierząt futerkowych, jak też molekularnego uwarunkowania transformacji nowotworowej u człowieka i psa. Prowadzi wykłady z biologii molekularnej, diagnostyki molekularnej, diagnostyki genetycznej, modyfikacji genetycznych i terapii genowej, inżynierii genetycznej i genomiki dla studentów różnych wydziałów i kierunków macierzystej uczelni oraz na studiach podyplomowych.

Bierze czynny udział w promocji UP w Lublinie. Jest współautorem dwunastu projektów przeprowadzonych na Lubelskim Festiwalu Nauki i Nocy Uniwersytetów. Była również organizatorem, koordynatorem i prowadzącym warsztaty dla uczniów kilku szkół podstawowych i ponadpodstawowych z Lublina i Lubelszczyzny.

Wypromowała jedną doktorantkę (praca doktorska z wyróżnieniem). Obecnie jest promotorem naukowym w przewodach doktorskich 2 osób studiów III stopnia. Wypromowała również niemal 60 studentów wykonujących prace dyplomowe, w tym ok. 40 osób – prace magisterskie.

Pełniła funkcję recenzenta w 2 postępowaniach habilitacyjnych, 4 przewodach doktorskich i ponad 20 pracach dyplomowych. Była również recenzentem kilkudziesięciu prac naukowych w kilkunastu czasopismach o zasięgu międzynarodowym ze wskaźnikiem IF oraz kilkudziesięciu prac o zasięgu krajowym. Recenzowała projekty badawcze finansowane przez MNiSW.

Od kilkunastu lat na uczelni i Wydziale jest zaangażowana w pełnienie wielu funkcji: opiekun badań naukowych realizowanych przez studentów w Sekcji Genetyki Zwierząt, Koła Naukowego Biologów i Hodowców Zwierząt, opiekun studentów kierunku ochrona środowiska, koordynator WBiHZ UP w Lublinie IX Lubelskiego Festiwalu Nauki i Nocy Uniwersytetów, czł. Rady Programowej kierunku bezpieczeństwo żywności i kierunku zootechnika WBiHZ UP w Lublinie, czł. Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej. Ponadto była czł. Senackiej Komisji ds. Dydaktyki i Oceny Jakości Kształcenia, Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów i Wydziałowej Komisji ds. Badań Naukowych na kadencję 2012–2016. Jest czł. Zespołu Doradczego ds. Dobrostanu Zwierząt.

Pełni również funkcje pozauczelniane. Jest czł. Komitetu Naukowego czasopisma Polish Journal of Natural Sciences i czł. Kolegium Redakcyjnego czasopisma Acta Scientiarum Polonorum Zootechnica. W ramach Krajowej Komisji Etycznej ds. Doświadczeń na Zwierzętach jest ekspertem do udziału w kontrolach użytkowników w zakresie prowadzonych przez nich doświadczeń wyłonionym przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Jest czł. Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, Polskiego Tow. Zootechnicznego, Polskiego Tow. Genetycznego i czł. koresp. Lubelskiego Tow. Naukowego.

DR HAB. INŻ. MAREK BABICZ, PROF. NADZW. UP

Absolwent Wydz. Zootechnicznego AR w Lublinie (1996), dr nauk rolniczych (2002), dr hab. nauk rolniczych w zakresie zootechniki (2010), dr hab. prof. nadzw. UP w Lublinie (2012) w Katedrze Hodowli i Technologii Produkcji Trzody Chlewnej, w której obecnie pełni funkcję kierownika.

Autor lub współautor 194 oryginalnych prac twórczych i rozdziałów monograficznych. Redaktor i współautor podręcznika akademickiego *Hodowla i chów świń*. Recenzuje oryginalne prace twórcze w specjalistycznych czasopismach naukowych krajowych i zagranicznych. Jest redaktorem czasopisma naukowego Annales UMCS sec. Zootechnika. Odbył staże naukowe m.in. w Instytucie Genetyki i Hodowli Zwierząt PAN w Jastrzębcu oraz Instytucie Zootechniki PIB w Balicach k. Krakowa.

Prowadzi zajęcia na Wydz. Biologii i Hodowli Zwierząt, Agrobioinżynierii oraz Medycyny Weterynaryjnej. Promotor i recenzent licznych prac inżynierskich, licencjackich i magisterskich. Jest również opiekunem naukowym 2 prac doktorskich i recenzentem 6 rozpraw doktorskich. Opiekun naukowy (od 1999 r.) Sekcji Hodowli i Biotechnologii Świń SKNBiHZ, którego członkowie zdobywają liczne nagrody i wyróżnienia na studenckich konferencjach naukowych, są stypendystami JM Rektora UP w Lublinie, marszałka województwa lubelskiego, Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Od 2012 r. pełni funkcję prodziekana ds. studenckich kier. ochrona środowiska, BHP, zootechnika.

Czł. Lubelskiego Tow. Naukowego oraz Polskiego Tow. Zootechnicznego, w którego oddziale lubelskim pełni funkcję sekretarza. Od 2011 r. jest czł. Zespołu, przy Grupie Roboczej ds. ochrony zasobów genetycznych trzody chlewnej, ds. ochrony świń metodą ex situ. Aktywnie uczestniczy w pracach branżowych, pełniąc m.in. funkcję przewodniczącego ds. oceny trzody chlewnej na Wystawie Zwierząt Hodowlanych, Maszyn i Urządzeń Rolniczych w Sitnie, gdzie jednocześnie popularyzuje naukę poprzez autorskie prelekcje tematyczne. Jest także ekspertem w kampanii „Wieprzowina regionalna – doceń smak tradycji" oraz programu Slow Food.

Dorobek naukowy koncentruje się na zagadnieniach związanych z oddziaływaniem czynników genetycznych i środowiskowych na cechy użytkowości rozpłodowej, tucznej, rzeźnej i behawior różnych grup produkcyjnych trzody chlewnej. Obejmuje również badania dotyczące metod, technik, technologii, narzędzi i materiałów wykorzystywanych w hodowli i chowie trzody chlewnej oraz produkcji wieprzowiny w warunkach chowu intensywnego, ekstensywnego i organicznego. Do zagadnień badawczych, zajmujących czołowe miejsce w dorobku należą elementy dotyczące ochrony zasobów genetycznych świń rasy puławskiej, w tym wartościowania cech użytkowych charakterystycznych dla rasy oraz analiza genetycznych uwarunkowań cech użytkowych z wykorzystaniem metod diagnostyki molekularnej.

WYDZIAŁ INŻYNIERII PRODUKCJI

DZIEKAN

PROF. DR HAB. ANDRZEJ MARCZUK

Urodził się 23 lipca 1959 r. w Białej Podlaskiej. Po ukończeniu szkoły podstawowej rozpoczął naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Terespolu, gdzie uzyskał maturę. Studiował na Wydz. Techniki Rolniczej AR w Lublinie. W 1986 r. ukończył studia broniąc pracy magisterskiej pt. „Wpływ wybranych procesów technologicznych na energię i zdolność kiełkowania ziarna" wykonanej w Zakładzie Mechanizacji Produkcji Roślinnej pod kier. prof. dr. hab. Jana Gieroby. Dnia 20 listopada 1986 r. podjął pracę w Zakładzie Budowy Maszyn Rolniczych, Instytutu Mechanizacji Rolnictwa AR w Lublinie. Stopień naukowy doktora nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej uzyskał 13 czerwca 1994 r. na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „System operatywnego planowania prac transportowych związanych ze skupem zbóż". Przewód doktorski został przeprowadzony na Wydziale Techniki Rolniczej i Leśnej SGGW w Warszawie. Promotorem pracy był prof. dr hab. Andrzej Kwieciński. Stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej, specjalności maszyny i urządzenia rolnicze, transport w rolnictwie, organizacja i zarządzanie w produkcji rolniczej otrzymał na podstawie przedstawionej rozprawy pt. „Zarządzanie transportem wybranych płodów rolnych" po kolokwium habilitacyjnym przeprowadzonym przez Radę WIP AR w Lublinie w dniu 2 czerwca 2005 r.

W działalności naukowej prof. Marczuka można wyróżnić kilka etapów. Pierwszy z nich

to lata 1986–1990, w których uczestniczył w realizacji tematów badawczych związanych z doradztwem dla gospodarstw prowadzących produkcję bydła. Współuczestniczył w opracowaniu metody doboru środków technicznych do zadawania pasz i usuwania odchodów podczas realizacji tematu „Dobór środków technicznych dla gospodarstw specjalizujących się w produkcji bydła". W ramach tematów „Automatyzacja określania koncepcji żywienia zwierząt oraz analiza i wybór wielkości obsady w budynkach dla bydła" i „Opracowanie komputerowej bazy danych opisujących regionalną bazę paszową" realizował wraz z zespołem badania w gospodarstwach położonych w regionie środkowo-wschodniej Polski. Kolejny kierunek działalności naukowej dotyczył zagadnień związanych z tworzeniem typoszeregu maszyn i urządzeń do mechanizacji prac w rolnictwie. Celem tych działań było opracowanie metody określania typoszeregów maszyn. Podstawą budowy typoszeregu są procedury, które dokonują doboru maszyn znajdujących się w bazie danych na podstawie założonej funkcji celu. Prace te realizował w ramach tematu badawczego „Opracowanie typoszeregu maszyn i urządzeń do mechanizacji prac w produkcji bydła". Temat badawczy „System doradztwa dla służb WOPR w zakresie chowu bydła" zaowocował opracowaniem programów doradczych wykorzystywanych przez Wojewódzkie Ośrodki Postępu Rolniczego. Realizując ten temat, nawiązał współpracę z WOPR w Końskowoli, Grabanowie, Rejowcu i Sitnie.

Od początku lat 90. XX w. zajął się transportem w rolnictwie. W tym okresie opracował koncepcję rozwiązania problemu operatywnego planowania prac transportowych związanych ze skupem zbóż. W opracowaniach wskazywał, że optymalizacja procesów transportowych w rolnictwie jest zagadnieniem bardzo istotnym. Równocześnie kontynuował badania związane z doradztwem dla gospodarstw rolnych, biorąc udział w realizacji tematów badawczych pt. „Komputerowy system doradztwa dla gospodarstw indywidualnych", „Sterowanie procesem doju mechanicznego", „System doradztwa dla producentów trzody chlewnej w zakresie mechanizacji i automatyzacji prac w chlewniach" oraz „Doradztwo dla gospodarstw produkujących bydło mleczne i opasowe".

Kolejny obszar działalności to opis zależności konstrukcji budynku inwentarskiego i mikroklimatu w nim panującego. Tego zakresu dotyczył temat badawczy „System oceny rozwiązań konstrukcyjnych budynku inwentarskiego z punktu widzenia mikroklimatu w hali zwierząt".

W ostatnim dziesięcioleciu dominującą tematyką badań są zagadnienia związane z ograniczeniem kosztów ponoszonych przez zakłady przetwórstwa rolno-spożywczego na przemieszczanie pozyskiwanych płodów rolnych. W latach 2001–2003 był jednym z głównych wykonawców projektu badawczego finansowanego przez KBN „System planowania operatywnego zadań transportowych w rolnictwie". Ta problematyka poruszana jest w większości publikowanych w owym czasie prac naukowych wydanych w kraju i za granicą. W 2002 r. ukazała się monografia pt. „Komputerowe systemy doradztwa w produkcji roślinnej i zwierzęcej", w której jest autorem rozdziałów poświęconych komputerowym systemom doradztwa w transporcie rolniczym, a w latach 2013–2016 ukazało się 5 monografii będące efektem współpracy z zagranicznymi jednostkami naukowymi.

Dorobek naukowo-badawczy prof. Marczuka obejmuje łącznie 144 pozycje. W tej liczbie znajduje się 95 oryginalnych prac twórczych, 7 monografii, 17 opracowań zastosowanych w praktyce, w tym 3 wdrożone rozwiązania technologiczne.

Recenzował liczne artykuły publikowane w renomowanych wydawnictwach naukowych, oraz opracowania dla MNiSW. Był recenzentem wydawniczym 3 monografii, recenzentem merytorycznym 2 prac doktorskich, 4 rozpraw habilitacyjnych i postępowania o tytuł profesora.

Za osiągnięcia naukowe w latach 1994/1995, 1996/1997, 2003/2004 został wyróżniony przez JM Rektora AR nagrodami indywidualnymi i zespołowymi III stopnia, a za lata 2004–2006 otrzymał nagrodę indywidualną II stopnia. Wielokrotnie otrzymywał indywidualne nagrody II i III stopnia JM Rektora UP za działalność organizacyjną.

W okresie 2008–2012 był prodziekanem WIP UP w Lublinie, a od 1 września 2012 r. pełni funkcję dziekana tego wydziału.

Zainteresowania pozanaukowe to historia, pojazdy historyczne (właściciel odrestaurowanego „Junaka"), leśnictwo (zasadził swój las), kontakt z naturą.

PRODZIEKANI

DR HAB. IZABELA KUNA-BRONIOWSKA

Urodziła się w 1953 r. w Łabuniach w woj. lubelskim. Studia na Wydz. Matematyki, Fizyki i Chemii na UMCS w Lublinie ukończyła w 1976 r., uzyskując stopień magistra matematyki. Pracę magisterską pt. „Grupy liniowe i ich macierze" przygotowała pod kier. dr Marii Maksym.

Bezpośrednio po studiach podjęła pracę na etacie naukowo-dydaktycznym w Zakładzie Doświadczalnictwa w Instytucie Zastosowań Matematyki w AR w Lublinie, obecnie Katedra Zastosowań Matematyki i Informatyki UP w Lublinie.

Jej początkowe zainteresowania naukowe skupiają się na metodach pobierania próby i ich wykorzystaniem w doświadczalnictwie rolniczym. Po uzyskaniu stopnia doktora zakres badań naukowych został rozszerzony o zagadnienia modelowania i analizy statystycznej doświadczeń z obiektem kontrolnym. Jest autorem lub współautorem 53 oryginalnych prac twórczych i jednego podręcznika. Większość uzyskanych wyników badań naukowych prezentowała na konferencjach krajowych i zagranicznych, w tym m.in. w Australii, Chinach, Czechach, Danii, Holandii, Republice Południowej Afryki, Słowacji, Turcji, Ukrainie i USA.

W 1986 r. uzyskała stopień doktora nauk rolniczych na podstawie pracy doktorskiej pt. „Porównywanie płodozmianów za pomocą analizy wariancji i kowariancji", promotorem pracy był prof. dr hab. Tadeusz Przybysz.

W 2008 r. uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego na WIP na podstawie rozprawy pt. „Modelowanie i analiza statystyczna wyników doświadczeń czynnikowych z inżynierii rolniczej z uwzględnieniem kontroli i kombinacji pozornych".

W roku 2002 była głównym organizatorem uroczystości związanych z jubileuszem 50-lecia Katedry Zastosowań Matematyki AR w Lublinie. Ponadto w latach 2002, 2010 i 2011 była głównym organizatorem konferencji Colloquium Biometryczne, w której bierze udział wielu pracowników naukowych z ośrodków w kraju i z zagranicy.

Jest czł. zarządu Polskiego Tow. Biometrycznego oraz czł. Polskiego Tow. Inżynierii Rolniczej.

Prowadzi bądź prowadziła, na różnych wydziałach uczelni, wykłady i ćwiczenia z takich przedmiotów, jak: statystyka matematyczna, analiza danych, statystyczna kontrola jakości, technologia informacyjna i matematyka. Udziela licznych konsultacji prac magisterskich i doktorskich w zakresie opracowania statystycznego wyników doświadczeń rolniczych ogrodniczych i technicznych.

W latach 2012–2016 pełniła funkcję prodziekana ds. studenckich i dydaktyki kierunków transport, zarządzanie i inżynieria produkcji na WIP. Od października 2011 r. jest kierownikiem Zakładu Teorii Eksperymentu i Biometrii oraz kierownikiem Katedry Zastosowań Matematyki i Informatyki.

PROF. DR HAB. DARIUSZ ANDREJKO

Tytuł zawodowy mgr inż. uzyskał na Wydz. Techniki Rolniczej AR w Lublinie (1989); dr nauk rolniczych (1995 – WTR AR w Lublinie); dr hab. nauk rolniczych (2005 – WIP AR w Lublinie); prof. nauk rolniczych (2010).

Od 1989 r. rozpoczął pracę na WTR AR w Lublinie. W 1995 r. został mianowany na stanowisko adiunkta, a w 2007 r. na stanowisko prof. nadzw. Od 2011 r. jest kierownikiem Katedry Biologicznych Podstaw Technologii Żywności i Pasz, a od 2012 r. pełnomocnikiem Rektora ds. Centralnego Laboratorium Badawczego WIP oraz prodziekanem WIP.

W swojej działalności naukowo-badawczej realizuje zadania związane z badaniami nad właściwościami technologicznymi surowców spożywczych, zmianami właściwości fizycznych, strukturalnych i składu chemicznego ma-

teriałów biologicznych spowodowanych oddziaływaniem ciepła, wpływem spożywania żywności zanieczyszczonej środowiskowo lub niewłaściwie spreparowanej na zdrowie człowieka.

Promotor 3 prac doktorskich, 36 magisterskich i 25 inżynierskich o tematyce związanej z nowoczesnymi technikami i technologiami przetwórstwa materiałów biologicznych. Recenzent 1 rozprawy habilitacyjnej i 4 doktorskich oraz licznych artykułów naukowych i tematów badawczych. Na dorobek naukowy składa się 218 publikacji, w tym 143 oryginalne prace naukowo-badawcze, 3 monografie, 18 rozdziałów w monografiach, 4 zgłoszenia patentowe, 7 projektów badawczych.

Od 2009 r. jest czł. Komitetu Naukowego czasopisma Teka Komisji Motoryzacji i Energetyki Rolnictwa, a od 2012 r. zastępcą red. nacz. czasopisma Polish Journal of Food Engineering. Jest czł. Zarządu Polskiego Tow. Inżynierii i Techniki Przetwórstwa Spożywczego „Spomasz", czł. Komitetu Techniki Rolniczej oraz Stow. Inżynierów i Techników Mechaników Polskich. Dyplomowany rzeczoznawca SIMP specjalności maszyny dla przemysłu spożywczego oraz ekspert-rzeczoznawca w zakresie inżynierii żywności przy PTIiTPS „Spomasz". Za działalność naukowo-badawczą oraz dydaktyczną został wyróżniony Medalem KEN, Srebrnym Medalem za Długoletnią Służbę oraz kilkunastokrotnie nagrodami JM Rektora UP w Lublinie.

WYDZIAŁ OGRODNICTWA I ARCHITEKTURY KRAJOBRAZU

DZIEKAN

PROF. DR HAB. ZENIA MARIANNA MICHAŁOJĆ

Jest absolwentką Wydz. Ogrodniczego AR w Lublinie (1974), dr nauk rolniczych (1983), dr hab. nauk rolniczych dziedzinie ogrodnictwo – specjalność nawożenie roślin ogrodniczych (2001), prof. nauk rolniczych (2013). Od 1974 r. do chwili obecnej pracuje w Katedrze Uprawy i Nawożenia Roślin Ogrodniczych UP, od 2004 r. na stanowisku prof. nadzw. UP.

Kierownik Katedry Uprawy i Nawożenia Roślin Ogrodniczych UP w Lublinie (od 2012 roku), kierownik Zakładu Żywienia Roślin (2009–2012), prodziekan ds. studiów stacjonarnych Wydz. Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu (2008–2012), dziekan WOiAK (2012–2016).

Problematyka badawcza, którą się zajmuje dotyczy mineralnego żywienia roślin uprawianych pod osłonami ze szczególnym uwzględnieniem oddziaływania azotu, potasu, chloru i siarki na plon i jego jakość między innymi zawartość azotanów, cukrów i witamin w warzywach. Ponadto prowadzi badania nad pozakorzeniowym dokarmianiem wapniem, roślin sadowniczych i warzywnych oraz jego transportem w roślinie.

Jej dorobek naukowy obejmuje ponad 159 rozpraw i artykułów naukowych. Opracowała recenzje 6 prac doktorskich, 3 całokształtu dorobku naukowego w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego, jedną recenzję rozprawy habilitacyjnej, 130 recenzji wydawniczych prac naukowych w czasopismach, w tym także tych z listy JCR oraz liczne recenzje projektów badawczych finansowanych przez MNiSW oraz NCBiR.

Promotor jednego zakończonego przewodu doktorskiego oraz opiekun naukowy trzech kolejnych przewodów doktorskich. Promotor ponad 55 prac magisterskich i 15 inżynierskich. Organizator i współorganizator 8 konferencji naukowych.

Opiekun Koła Naukowego Ogrodników (1991–1998), redaktor Annales UMCS sectio EEE Horticultura (2006–2008), czł. Lubelskiego Tow. Naukowego, czł. Polskiego Tow. Nauk Ogrodniczych, czł. Stow. Polskich Architektów Krajobrazu. Od 30 lat współpracuje z Lubelskim Uniw. Trzeciego Wieku, początkowo jako członek rady programowej – wiedza o przyrodzie, obecnie członek rady naukowej LUTW.

Prowadzi wykłady z przedmiotów: żywienie roślin, ocena jakości produktów ogrodniczych, diagnostyka potrzeb nawożenia roślin, szkodliwość metali ciężkich dla gleby, roślin i człowieka, współczesne trendy w żywieniu roślin ogrodniczych.

Odznaczenia: Złoty Krzyż Zasługi (2003), Medal KEN (2008).

PRODZIEKAN

DR HAB. BOŻENA DENISOW

Ukończyła studia na Wydz. Ogrodniczym AR w Lublinie (obecnie Wydz. Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu). Po ukończeniu studiów pracowała w Zakładzie Ekologii UMCS w Lublinie, od 1996 r. związana jest z Katedrą Botaniki UP. Stopień doktora nauk ogrodniczych uzyskała w 2001 r., a dr hab. w 2011 r. Jest autorem lub współautorem 208 publikacji naukowych, w tym 53 oryginalnych prac twórczych, 1 monografii, 4 rozdziałów w monografiach, 150 komunikatów i doniesień konferencyjnych oraz 23 artykułów popularnonaukowych. W badaniach naukowych zajmuje się m.in. problemami efektywności zapylania roślin; biologią kwitnienia i ekologią zapylania; nektarowaniem i pyleniem roślin; bioróżnorodnością flory pożytkowej w różnych typach siedlisk; ewaluacją flory w kontekście przydatności gatunków do poprawy bazy pożytkowej pszczoły miodnej i dzikich owadów zapylających. Była członkiem komitetów organizacyjnych licznych konferencji krajowych oraz kongresu. Odbyła staże naukowe w University of Reading (Anglia) oraz w Uniwersytecie Narodowym Ivana Franko we Lwowie (Ukraina).

Jest promotorem w 2 otwartych przewodach doktorskich oraz opiekunem doktoranta. Jest opiekunem SKN Biologów.

Od roku 2002 do chwili obecnej pełni funkcję kierownika Pracowni Biologii Roślin Ogrodniczych. Pełniła funkcję redaktora tematycznego czasopisma Acta Agrobotanica, aktualnie jest redaktorem AA. Jest czł. Pszczelniczego Tow. Naukowego, Polskiego Tow. Botanicznego oraz Lubelskiego Tow. Naukowego.

WYDZIAŁ NAUK O ŻYWNOŚCI I BIOTECHNOLOGII

DZIEKAN

PROF. DR HAB. IZABELLA JACKOWSKA

Ukończyła Wydz. Matematyki, Fizyki i Chemii UMCS – kierunek chemia (1981), dr nauk rolniczych: fizykochemia gleby (1991), dr hab. nauk rolniczych: chemia rolna, chemia środowiska, fizykochemia (1997), prof. nauk rolniczych: chemia rolna, chemia środowiska (2003). Od 2008 r. zatrudniona na stanowisku prof. zwycz., kierownik Katedry Chemii od 2009 r. Od 2006 r. przez dwie kadencje pełniła funkcję prodziekana ds. studenckich i dydaktyki Wydz. Nauk o Żywności i Biotechnologii, a od 2012 r. jest dziekanem WNoŻiB.

Prowadzi wykłady z chemii i towaroznawstwa artykułów przemysłowych oraz ćwiczenia audytoryjne i laboratoryjne dla studentów różnych wydziałów UP. Przez kilka lat prowadziła wykłady z chemii dla studentów Zaocznych Studiów Zawodowych WIP w Krasnymstawie i Opolu Lubelskim. Przez 5 lat prowadziła wykład „Energetyczna degradacja środowiska" w Podyplomowym Studium Ochrony i Kształtowania Środowiska Przyrodniczego przy UP w Lublinie.

Jej działalność naukowa jest związana ze środowiskiem naturalnym i z jego antropogenicznym zagrożeniem. Badała wpływ zakwaszenia i zróżnicowanej temperatury gleby na uruchamianie w niej jonów metali ciężkich. Zajmowała się też zagadnieniem uzdatniania osadów ściekowych do ich przyrodniczego wykorzystania. Poszukiwała rozwiązań przyczyniających się do ograniczenia wymywania tych pierwiastków z osadów. Wieloletnie doświadczenie w posługiwaniu się techniką atomowej spektrometrii absorpcyjnej w oznaczaniu metali ciężkich umożliwiło jej również uczestniczenie w wielu dodatkowych badaniach. Badania te poszerzają wiedzę o wykorzystaniu metod analitycznych do analizowania różnych rodzajów próbek. Obecnie prowadzone badania dotyczą różnych aspektów (chemicznych, środo-

wiskowych, ekonomicznych) wykorzystania surowców rolniczych w energetyce.

Dorobek naukowy obejmuje łącznie 208 pozycji, z których 106 to oryginalne publikacje naukowe, oraz 2 podręczniki z chemii i 5 monografii. Pod Jej kierunkiem wykonano 34 prace magisterskie, 32 inżynierskie i 2 doktorskie.

Współorganizator 28 konferencji naukowych, wiceprzew. VIII LFN (2011 r.). Sekretarz Lubelskiego Oddziału Polskiego Tow. Magnezologicznego od 1995 r., czł. Polskiego Tow. Gleboznawczego od 1995 r. i Międzynarodowej Unii Towarzystw Gleboznawczych IUSIS, czł. Lubelskiego Tow. Naukowego od 1997 r., wiceprez. Lubelskiej Rady Ekoenergii przy Fundacji PAN Oddz. Lublin „Nauka i Rozwój Lubelszczyzny" od 2003 r., czł. Kapituły Konkursowej PARP „Akademicki Mistrz Innowacyjności" (2010, 2011, 2012).

Za osiągnięcia naukowo-dydaktyczne i organizacyjne wyróżniona licznymi nagrodami JM Rektora oraz Honorową Odznaką AR (1994), Srebrnym Krzyżem Zasługi (2000), Złotym Krzyżem Zasługi (2005), Medalem KEN (2007) i Zasłużony dla Rolnictwa (2014).

PRODZIEKANI

DR HAB. MAGDALENA POLAK-BERECKA

Absolwentka Wydz. Biologii i Nauk o Ziemi Uniw. Jagiellońskiego (1996), dr (2001), dr hab. w dziedzinie nauk biologicznych, dyscyplinie biotechnologia (2015). Od 2005 do chwili obecnej adiunkt w Katedrze Biotechnologii, Żywienia Człowieka i Towaroznawstwa Żywności UP w Lublinie.

Jej zainteresowania i osiągnięcia naukowe dotyczą: optymalizacji procesów biotechnologicznych z wykorzystaniem metod statystycznych, charakterystyki fizjologicznej, biochemicznej i genetycznej bakterii fermentacji mlekowej izolowanych z różnych nisz ekologicznych ze szczególnym uwzględnieniem szczepów probiotycznych, otrzymywania, charakterystyki struktury i aktywności biologicznej biopolimerów.

Odbyła długoterminowe staże naukowe w Niemczech. Autorka lub współautorka publikacji naukowych o łącznej wartości IF = 26, indeks Hirscha według bazy Web of Science (WoS) 6. Autorka jednego rozdziału w podręczniku, jednego przewodnika do ćwiczeń, 14 komunikatów zjazdowych, jednego patentu i jednego zgłoszenia patentowego. Główny wykonawca projektów badawczych finansowanych przez KBN oraz finansowanych ze środków UE. Recenzentka 34 publikacji naukowych skierowanych do publikacji w czasopismach z bazy JCR. Czł. Komitetu Redakcyjnego Journal of Food Research.

Prowadzi zajęcia z przedmiotów: mikrobiologia ogólna, mikrobiologia przemysłowa, mikrobiologia żywności, modyfikacje genetyczne drobnoustrojów przemysłowych, biotechnologia żywności i lekarstw. Promotor 30 prac magisterskich i 22 prac inżynierskich. Opiekun staży naukowych w Katedrze Biotechnologii Żywienia Człowieka i Towaroznawstwa Żywności. Opiekun naukowy jednej obecnie realizowanej pracy doktorskiej. Jest czł. Polskiego Tow. Technologów Żywności.

PROF. DR HAB. WALDEMAR GUSTAW

Ukończył technologię żywności i żywienie człowieka AR w Lublinie w 1996 r., dr inż. nauk rolniczych – specjalność technologia żywności (2001), dr hab. nauk rolniczych w zakresie technologii żywności i żywienia UR w Krakowie (2009), profesor nauk rolniczych, specjalność technologia mleczarstwa (2014). Od 2012 – prodziekan ds. studenckich i dydaktyki WNoŻiB, kierownik studiów podyplomowych Żywienie Człowieka i Dietetyka. Kierownik Katedry Technologii Owoców, Warzyw i Grzybów od 2013 r. Główne kierunki badań: oddziaływania pomiędzy białkami serwatkowymi a polisacharydami, otrzymywanie mlecznych napojów fermentowanych i serów dojrzewających, stymulacja wzrostu bakterii fermentacji mlekowej przez białka mleka, substancje bioaktywne owoców, warzyw i grzybów, wykorzystanie fermentacji mlekowej w przetwórstwie warzyw i grzybów. Dorobek naukowy obejmuje ponad 80 oryginalnych prac twórczych, w tym około 50 w czasopismach wyróżnionych w Journal Citation Reports. Uczestniczył w międzynarodowych konferencjach naukowych odbywających się m.in. w Belgii, Czechach, Holandii, Hiszpanii i Ukrainie. Kierownik projektów badawczych finansowanych przez Min. Rolnictwa i Rozwoju Wsi, główny wykonawca w dwóch projektach finansowanych przez KBN. Współpracuje z zakładami przetwórstwa spożywczego: Stoczek Natura, Hortex Ryki, Materne Polska. Promotor dwóch zakończonych przewodów doktorskich. Od 2016 r. czł. Komitetu Nauk o Żywności i Żywieniu PAN. Współuczestniczył w pracach poświęconych tworzeniu nowych kierunków studiów na WNoŻiB. Opracował programy nauczania kilkunastu przedmiotów realizowanych na kierunkach technologia żywności i żywienie człowieka, dietetyka, biotechnologia i towaroznawstwo. Promotor 50 prac magisterskich oraz ponad 30 prac inżynierskich. Jest czł. Polskiego Tow. Technologii Żywności. Z zamiłowania ornitolog – hobbista. Od 1992 czł. Lubelskiego Tow. Ornitologicznego. Współautor kilku artykułów naukowych poświęconych zagadnieniom związanym z ochroną ptaków. Brał udział w kilku projektach badawczych dotyczących ochrony rzadkich gatunków ptaków w Polsce. ■

Open Seminar

Umiędzynarodowienie szkolnictwa wyższego w Uniwersytecie Przyrodniczym w Lublinie nabiera coraz ważniejszego znaczenia, nie tylko z racji oceny uczelni w różnych rankingach, ale przede wszystkim poszerzenia wiedzy i umiejętności studentów. Internacjonalizacja procesu kształcenia zwiększa różnorodność i atrakcyjność nauczania oraz sprzyja nawiązywaniu współpracy międzynarodowej. Tworzenie i rozwijanie kursów i seminariów prowadzonych w językach obcych istotnie wzbogaca proces kształcenia oraz sprawia, że Uniwersytet staje się miejscem coraz bardziej otwartym dla studentów zagranicznych.

„Open Seminar" jest cyklem otwartych wykładów popularnonaukowych prowadzonych w języku angielskim na Wydziale Agrobioinżynierii UP w Lublinie. Inicjatorem „Open Seminar" jest dziekan Wydziału prof. dr hab. Krzysztof Kowalczyk. Wykłady „Open Seminar" odbywają się już od trzech lat i prowadzone są przez gości z Polski oraz z zagranicy, w tym z Niemiec, Ukrainy, Hiszpanii i Portugalii. Wykłady wygłaszane są zarówno przez nauczycieli akademickich, jak i doktorantów oraz studentów. Dotyczą szerokiego zakresu zagadnień naukowych. Podczas wykładów prowadzonych w semestrze letnim roku akad. 2015–2016 uczestnicy mogli dowiedzieć się interesujących faktów dotyczących pszczoły murarki, grzyba herbacianego (kombuchy) oraz organizmów zamieszkujących w glebie. Prelegenci opowiedzieli o kolekcji pszenżyta oraz krzyżowaniach oddalonych prowadzonych w Instytucie Genetyki, Hodowli i Biotechnologii Roślin UP w Lublinie. Przedstawione zostały wyniki badań dotyczących próby optymalizacji alternatywnego testu do oceny genotoksyczności potencjalnych cząsteczek tera-

peutycznych prowadzonych w Katedrze Technologii i Biotechnologii Środków Leczniczych, Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego. Zaprezentowane zostały także badania nad reakcją roślin na stres wywołany obecnością metali ciężkich prowadzone w Zakładzie Biogeochemii Środowiska Przyrodniczego, Instytutu Agrofizyki PAN w Lublinie. Wykłady stwarzają niepowtarzalną możliwość poszerzenia swojej wiedzy oraz zasobów słownictwa fachowego w języku angielskim. Cykl „Open Seminar" jest skierowany do całej społeczności akademickiej. Serdecznie zachęcam do uczestnictwa.

Magdalena Zapalska
Koordynator „Open Seminar"

Uczeń z indeksem

W 2015 r. rozpoczęliśmy akcję „Uczeń z indeksem Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie" pod patronatem władz rektorskich oraz władz dziekańskich Wydz. Biologii i Hodowli Zwierząt. Celem wydarzenia była m.in. promocja uczelni, ale przede wszystkim promowanie postaw ekologicznych oraz świadomości zdrowego stylu życia. Rozpowszechnianie wiedzy przyrodniczej, a także zapoznanie młodzieży szkolnej z najnowszymi osiągnięciami z zakresu biochemii, genetyki i fizjologii zwierząt. Podczas zajęć pojawiły się nawet elementy biologii sądowej, po to, aby zachęcić młodych ludzi do wybierania studiów na kierunkach technicznych i przyrodniczych oraz rozwinąć w nich pasję i zainteresowania związane z naukami ścisłymi.

Zajęcia są prowadzone w postaci wykładów audytoryjnych, prezentacji oraz warsztatów dla małych grup uczniów, tak żeby każdy z uczestników miał okazję aktywnego udziału w zajęciach, zdobywania nowej wiedzy, a także dobrej zabawy dzięki swobodnej i nieformalnej atmosferze oraz otwartej postawie prowadzących: dr hab. Anety Stracheckiej, mgr Aleksandry Łoś i mgr. Michała Schulza. Do tej pory realizowaliśmy tematykę związaną z biologią i fizjologią owadów zapylających. Przeprowadziliśmy warsztaty z budowy hoteli dla murarki ogrodowej oraz pokazaliśmy, w jaki sposób przebiega miodobranie. Zorganizowaliśmy pokazy chemiczne, a także zajęcia z zakresu kryminalistyki.

Gościliśmy uczniów Niepublicznego Przedszkola „Odkrywcy Talentów", Szkoły Podstawowej nr 42, Szkoły Podstawowej nr 44 i Gimnazjum nr 6 oraz II LO w Lubartowie.

Zachęcamy pracowników i doktorantów naszej uczelni do kontaktowania się z koordynatorami akcji w celu dołączenia do grona prowadzących zajęcia. Czekamy na ludzi z inspiracjami, którzy naukowe zagadnienia potrafią opowiadać, jak niezwykłą bajkę.

Aneta Strachecka, koordynator ds. administracyjno-technicznych
Aleksandra Łoś, koordynator ds. tematyki zajęć
Zakład Biologii Środowiskowej i Apidologii
Katedra Biologicznych Podstaw Produkcji Zwierzęcej

III Forum Młodych Przyrodników w Lublinie

Młodzi naukowcy o naukach przyrodniczych i medycznych

21 maja 2016 r. w Centrum Innowacyjno-Wdrożeniowym Nowych Technik i Technologii w Inżynierii Rolniczej Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie odbyła się Ogólnopolska Konferencja Naukowa „III Forum Młodych Przyrodników. Rolnictwo – Żywność – Zdrowie".

Organizatorami Konferencji było Stowarzyszenie Studentów Nauk Przyrodniczych, Samorząd Doktorantów UP w Lublinie, doktoranci Wydz. Medycyny Weterynaryjnej i Zakład Genetyki Klinicznej Uniw. Medycznego w Lublinie.

Forum Młodych Przyrodników

W Konferencji wzięło udział 127 uczestników, z czego 45% stanowili studenci, natomiast 55% doktoranci. Reprezentowali oni 21 ośrodków akademickich z 14 miast w Polsce (rys. 1).

Wykład inauguracyjny pt. „Wykrywanie doświadczalnej włośnicy świń wywołanej *Trichinella spiralis* testem immunoenzmatycznym (ELISA)" zaprezentował dr n. wet. Michał Gondek.

W trakcie Konferencji wygłoszonych zostało 55 referatów. Podczas sesji posterowych zaprezentowano 74 prace.

Prezentowane przez uczestników badania dotyczyły czterech działów tematycznych. Referaty w głównej mierze poruszały zagadnienia związane z żywnością i rolnictwem, natomiast postery dotyczyły zdrowia i metod diagnostyki laboratoryjnej. Pojawiły się również prace interdyscyplinarne, które łączyły w sobie kilka dziedzin: 7 referatów (13%) i 9 posterów (12%).

Zarówno wystąpienia ustne jak i postery charakteryzowały się wysokim poziomem naukowym. Książka abstraktów została udostępniona w wersji elektronicznej na stronie Stowarzyszenia Studentów Nauk Przyrodniczych: http://www.ssnp.org.pl/viewpage.php?page_id=3. Wybrane artykuły zostaną opublikowane w najbliższych numerach czasopisma „Nauki Przyrodnicze" (2 pkt. w wykazie MNiSW).

Przewodniczącą Komitetu Naukowego była prof. dr hab. Renata Nurzyńska-Wierdak (UP Lublin), natomiast członkami: prof. dr hab. Wanda Małek (UM Lublin), prof. dr hab. Krzysztof Gołacki (UP Lublin), prof. dr hab. Janusz Kocki (UM Lublin), dr hab. inż. Bartosz Sołowiej (UP Lublin), dr hab. Anna Bogucka-Kocka (UM Lublin), dr n. wet. Michał Gondek (UP Lublin), dr n. med. Paulina Gil-Kulik (UM Lublin), mgr Mateusz Gortat (UP Lublin), lek. Lidia Kotuła (UM Lublin) i mgr Jolanta Karwat (UM Lublin).

Komitet Naukowy postanowił uhonorować nagrodami następujące wystąpienia – I miejsce:

Członkowie Komitetu Naukowego – od prawej: prof. UM dr hab. Janusz Kocki, dr hab. inż. Bartosz Sołowiej, dr n. wet. Michał Gondek

Wręczenie nagród i wyróżnień

Katarzyna Abramowicz (UP Lublin) „The influence of *Echinacea purpurea* and *Allium sativum* on the physico-chemical properties of meat turkeys", II miejsce: Jakub Knurek (UMCS Lublin) „Inhibitory proteasomów (IAP) w leczeniu nowotworów opornych na chemioterapię i radioterapię", III miejsce: Karolina Dudziak (UP Lublin) „Identification of reference genes for sqPCR analysis of wheat (*Triticum aestivum* L.) after drought treatment", IV miejsce: Natalia Walczak (UP Lublin) „Oporność na tetracykliny u bakterii izolowanych od ryb". Nagrodzone postery – I miejsce: Piotr Harmata (WAT Warszawa) „Opracowanie metody syntezy 4-alkilochlorobenzenu użytecznego substartu do syntezy ciekłych kryształów katalizowanych przyjaznymi dla środowiska kompleksami żelaza", II miejsce: Kinga Wyszyńska (SGGW Warszawa) „Porównanie zawartości tujonu w olejkach eterycznych pochodzących z wybranych gatunków roślin", III miejsce: Tomasz Staniek (SGGW, Warszawa) „Badanie składu olejków eterycznych pochodzących z różnych gatunków i odmian tymianku (*Thymus* L.)". Przyznano również kilka wyróżnień.

W imieniu organizatorów serdecznie zapraszamy do udziału w kolejnej edycji Konferencji, która odbędzie się w przyszłym roku.

Agata Kobyłka
Stowarzyszenie Studentów Nauk Przyrodniczych
Fot. A. Bidzińska

Hortiterapia – dobroczynny wpływ przyrody na człowieka

Renata Nurzyńska-Wierdak, Grażyna Zawiślak

Ogrodnictwo jest działem nauki zajmującym się uprawą i hodowlą roślin ogrodniczych. Najważniejszym celem upraw ogrodniczych jest otrzymanie wysokiego plonu surowca, o znacznej wartości odżywczej i prozdrowotnej.

W ostatnim czasie dostrzegana jest także inna, niezmiernie korzystna cecha ogrodnictwa, polegająca na dobroczynnym wpływie roślin i ogrodu na zdrowie człowieka. Przebywanie w ogrodzie oraz praca przy jego utrzymaniu, niosą ze sobą wiele korzystnych efektów. Drzewa i krzewy, w tym gatunki owocodajne, aromatyczne rośliny zielne, bogate w składniki mineralne i witaminy rośliny warzywne, wszelkie gatunki roślin ozdobnych, dostarczają człowiekowi różnorodnych wrażeń.

Pod wpływem takich bodźców układ nerwowy i wewnątrzwydzielniczy człowieka wyzwala różne reakcje organizmu powodujące pozytywne zmiany czynnościowe, metaboliczne i morfologiczne. Działanie poszczególnych bodźców może być zwiększone przez ich współdziałanie. Definicja Światowej Organizacji Zdrowia określa zdrowie jako stan dobrego samopoczucia fizycznego, psychicznego i społecznego, a nie tylko brak choroby czy niedomagania.

Hortiterapia (łac. *hortus* – ogród) = terapia ogrodnicza = ogrodolecznictwo to jedna z najmłodszych form terapii niekonwencjonalnej, wykorzystująca rośliny w celu poprawy kondycji fizycznej i psychicznej człowieka. Ogrodoterapia może mieć charakter bierny, polegający na spacerowaniu, przebywaniu w ogrodzie wśród roślin lub też przybierać formę czynną, polegającą na aktywnym udziale w pracach ogrodniczych. Bierna terapia ogrodnicza poprzez obserwację, skoncentrowanie uwagi i pobudzenie zmysłów, powoduje wyciszenie i obniżenie napięcia. Terapia czynna to wykonywanie prac dotyczących uprawy roślin ogrodowych: rozmnażania, prac pielęgnacyjnych, zbioru owoców, warzyw, kwiatów i ziół. Bardzo istotne są również czynności związane z planowaniem prac ogrodniczych i projektowaniem przestrzeni ogrodowych.

Aktywną formą hortiterapii jest także uprawa roślin i prace pielęgnacyjne w szklarniach, oranżeriach czy czynności dotyczące uprawy roślin doniczkowych w pomieszczeniach. Niezmiernie wartościowe są czynności manualne: układanie bukietów, wykonywanie zielników czy kompozycji roślinnych. Obydwie formy wpływają korzystnie na stan psychiczny i fizyczny człowieka. Terapia ogrodnicza powinna być prowadzona przez profesjonalnych terapeutów w odpowiednio przystosowanej przestrzeni. Prace w ogrodzie muszą być dostosowane do możliwości psychofizycznych i intelektualnych pacjentów oraz ich wieku.

Hortiterapia jest metodą, w której aktywności ogrodnicze są stosowane dla osiągnięcia specyficznych celów terapeutycznych, wspierającą proces rehabilitacji i resocjalizacji różnych grup beneficjentów. Jak wykazują badania naukowe, kontakt z roślinami i naturą może przyczyniać się do lepszego funkcjonowania społecznego, poprawiać zdrowie fizyczne i psychiczne. Zainteresowanie hortiterapią stale wzrasta. Projektuje się ogrody terapeutyczne oraz opracowuje programy zajęć dostosowane do możliwości, wieku i zainteresowań człowieka. Ogród, w którym prowadzone są działania terapeutyczne, dostarcza szeregu pozytywnych bodźców, potrzebnych dla utrzymania równowagi psychofizycznej organizmu.

Już sama przestrzeń wpływa bezpośrednio na zmysły i uczucia. Orientacja przestrzeni przez człowieka zależy w dużej mierze od wzroku. Te wrażenia to połączone działanie kształtu, barwy i światła, spośród których kolor oddziałuje najsilniej (nasz wzrok jest szczególnie uczulony na barwę zieloną). Ponadto rośliny, zwłaszcza drzewa, skutecznie oczyszczają powietrze, wpływają na polepszenie dotlenienia, wydzielają także różnego rodzaju substancje gazowe i organiczne, tworząc wokół siebie swoisty fitoklimat. Przestrzeń ogrodowa działa w sposób bodźcowy

na człowieka, przez co znajduje zastosowanie w rekreacji, rehabilitacji i leczeniu chorób przewlekłych. Dodatkowo pewne gatunki roślin wydzielają lotne substancje czynne, które mogą powodować w organizmie ludzkim określone skutki lecznicze, powstające przez wdychanie lub kontakt ze skórą bądź też poprzez ograniczenie rozwoju bakterii i grzybów chorobotwórczych. Spośród roślin wydzielających poprzez liście i kwiaty specyficzne substancje lotne można wymienić m.in.: jałowiec, sosnę, jodłę, dąb, brzozę, topolę (liście), wrzos, głóg, lipę, gruszę, jabłoń (kwiaty).

Początki terapii ogrodniczej datują się na okres starożytności, gdzie znany i doceniany był leczniczy wpływ natury na człowieka. Egipscy lekarze zalecali spacery po ogrodach członkom rodziny królewskiej, zwłaszcza osobom cierpiącym na zaburzenia umysłowe. Ogrody zakładano przy pałacach faraona, willach dostojników państwowych, grobowcach i zespołach świątynnych. Sadzono w nich palmy daktylowe i winorośl oraz sykomorę, drzewo uważane przez Egipcjan za święte, a także laur, lotos, papirus, mirt, tatarak, jaśmin. W tym czasie w Mezopotamii na terenach między Eufratem i Tygrysem rozwijała się kultura asyryjsko-babilońska. Ogrody Mezopotamii wznoszone były także na tarasach, przykładem są ogrody królowej Semiramidy w Babilonie, założone w VI lub VII w. p.n.e. – uznane za jeden z 7 cudów świata.

Idea terapii ogrodniczej (hortiterapii) powstała w XIX w. w Stanach Zjednoczonych. W XX w. w Europie Zachodniej zielone terapie zaczęto wykorzystywać w leczeniu ofiar wojen, zauważając korzystny wpływ roślin na stan zdrowia pacjentów. W Polsce obiekty hortiterapeutyczne zaczęły powstawać dopiero od niedawna. Projektowane są najczęściej przy placówkach zdrowotnych: szpitalach, sanatoriach czy ośrodkach rehabilitacji, a także w ogrodach i parkach publicznych.

Hortiterapia stosowana jest w przypadku różnych grup odbiorców zarówno w placówkach specjalistycznego przeznaczenia, jak i do celów relaksacyjnych, rekreacyjnych i ogólnego polepszenia aspektów psychiczno-fizycznych.

Terapia ogrodnicza polecana jest w celach profilaktycznych i zdrowotnych, osobom ze zdiagnozowaną niepełnosprawnością intelektualną i ruchową, schorzeniami psychicznymi i neurologicznymi, autyzmem, ADHD, demencją, osobom narażonym na stres, uzależnionym od alkoholu i narkotyków, wypalonym zawodowo, z trudnościami w uczeniu się, osobom otyłym.

Ogrody terapeutyczne są doskonałym rozwiązaniem wspomagającym prawidłowy rozwój dzieci. Przestrzenie tego typu są cennym narzędziem edukacyjnym; poprzez zabawę dają dzieciom możliwość interakcji z przyrodą. Dodatkową atrakcją są ścieżki edukacyjne, na których dzieci uczą się podstaw przyrody i ekologii.

Przykładem ogólnie dostępnych obiektów hortiterapeutycznych jest niedawno założony ogród zmysłów w Parku Zdrojowym „Zapopradzie" w Muszynie. Ogród ten poza funkcją spacerowo-rekreacyjną spełnia także funkcje terapii oraz nauki dla osób niepełnosprawnych i dzieci. Ogród podzielony jest na strefy: zdrowia, zapachową, wzrokową, słuchową, dotykową i smakową. Innym przykładem jest dydaktyczny ogród sensualny założony w 2007 r. na terenie Arboretum w Bolestraszycach. Ogród przeznaczony jest przede wszystkim dla osób niepełnosprawnych, z ograniczoną możliwością ruchową, z dysfunkcją wzroku oraz dla osób starszych.

Zwiększające się zainteresowanie zastosowaniem roślin ogrodowych oraz różnymi formami terapii naturalnej, jak również zapotrzebowanie na taką działalność, było powodem opracowania programu kształcenia oraz planu zajęć kierunku hortiterapia w ramach drugiego poziomu kształcenia. Kierunek ten jest pierwszym tego typu w Polsce kierunkiem studiów wyższych realizowanym w uczelni publicznej. W programie studiów uwzględniono wszystkie potrzebne treści w ramach przedmiotów obowiązkowych i fakultatywnych, uwzględniając najnowsze wymagania stawiane hortiterapeutom w Europie Zachodniej.

Katedra Warzywnictwa i Roślin Leczniczych

Brytyjsko-polska współpraca w zakresie edukacji dotyczącej behawioru i dobrostanu zwierząt

Nawiązanie współpracy z Harper Adams University w Wielkiej Brytanii było możliwe dzięki uczestnictwu Katedry Etologii i Podstaw Technologii Produkcji Zwierzęcej (Wydz. Biologii i Hodowli Zwierząt, UP w Lublinie) w Międzynarodowym (obejmującym państwa UE) Projekcie „AWARE" (Animal Welfare Research in an Enlarged Europe), finansowanym z 7. Programu Ramowego UE.

Celem tego projektu była promocja edukacji i badań nad dobrostanem zwierząt gospodarskich oraz rozwój sieci naukowej obejmującej naukowców, wykładowców i studentów. Osobiste zaangażowanie autorki umożliwiło udział w programie „Twinning Activity" realizowanym w ramach Projektu „AWARE" i nawiązanie współpracy z pokrewną jednostką dydaktyczno-naukową, którą jest Department of Animal Production, Welfare and Veterinary Science (Harper Adams University). W ramach współpracy finansowanej z projektu AWARE odbyła się wizyta dr hab. Moniki Budzyńskiej w Harper Adams University (Newport, Wielka Brytania) w marcu 2014 r. oraz rewizyta dr Moiry Harris (Harper Adams University) w UP w Lublinie w maju 2014 r.

Obustronne wizyty pracowników naukowo-dydaktycznych w wymienionych uczelniach umożliwiły zapoznanie się ze specyfiką badawczą i dydaktyczną tych jednostek. Współpraca jest kontynuowana, czego wyrazem jest tegoroczna wymiana, tym razem w ramach Programu Erasmus+: w kwietniu bieżącego roku autorka odbyła wyjazd w celu prowadzenia zajęć dydaktycznych, natomiast przyjazd angiel-

Od lewej: Monika Budzyńska (UP Lublin) i Moira Harris (Harper Adams University)

Budynek Główny Uniwersytetu Harper Adams (Wielka Brytania)

Harper Adams University jako Uniwersytet roku 2016

Zajęcia dydaktyczne „Radio-tracking" – prowadzone przez prof. Marka Ruttera (Harper Adams University)

skiego wykładowcy do naszej uczelni planowany jest w październiku. Pierwszy pobyt angielskiego wykładowcy w naszej uczelni pozwolił na wzbogacenie procesu dydaktycznego realizowanego na kierunku behawiorystyka zwierząt (I i II stopień) o bardzo interesujące i wysokiej jakości merytorycznej zajęcia. Wykłady i ćwiczenia w ramach przedmiotów „Biologiczne mechanizmy zachowania zwierząt" oraz „Behawioralna i fizjologiczna adaptacja zwierząt do środowiska" prowadzone były przy współudziale dr Moiry Harris (Harper Adams University). Realizowane tematy dotyczyły problematyki zagranicznych badań nad behawiorem i dobrostanem zwierząt gospodarskich, towarzyszących oraz utrzymywanych w ogrodach zoologicznych. Zajęcia były przygotowane oraz prowadzone w języku angielskim (z polskimi streszczeniami). Ta oryginalna i innowacyjna forma prowadzenia zajęć dydaktycznych została przyjęta z dużym zainteresowaniem i uznaniem przez studentów naszego Wydziału oraz aktywizowała ich do zadawania licznych pytań.

Na Uniwersytecie Harper Adams zlokalizowanym w środkowej części Wielkiej Brytanii (okolice Birmingham) kształci się około 3000 studentów. W rankingu uniwersytetów ocenianych przez studentów Uniwersytet Harper Adams uzyskał w tym roku tytuł Uniwersytetu roku 2016. Do tak wysokiej oceny przyczynił się także fakt szerokiego dostępu do bazy dydaktyczno-doświadczalnej i posiadania przez uczelnię farmy produkcyjnej zlokalizowanej na terenie campusu, gdzie utrzymywane są podstawowe gatunki zwierząt gospodarskich: bydło mleczne i mięsne, owce, świnie i kury. Dzięki prowadzeniu zajęć w warunkach produkcyjnych studenci mają możliwość zdobywania praktycznej wiedzy specjalistycznej, co ma kluczowe znaczenie w przygotowaniu ich do przyszłego zawodu.

Podczas tegorocznej wizyty w Harper Adams University autorka prowadziła zajęcia dydaktyczne w ramach przedmiotów: „Applied Animal Health and Welfare", „Advances in Farm Animal Behaviour and Welfare", „Advances in Equine Science" oraz seminarium dyplomowego: „Discussion with final year students about their dissertation research". Brała także aktywny udział w zajęciach dydaktycznych prowadzonych przez angielskich wykładowców w brytyjskiej uczelni, np. przez prof. Marka Ruttera dotyczących wykorzystania radiotelemetrii („Radio-tracking") w badaniach behawioru zwierząt.

Nawiązana współpraca daje szereg możliwości w ramach doskonalenia programów i treści kształcenia w zakresie dziedzin związanych z behawiorem i dobrostanem zwierząt oraz wdrażania nowoczesnych rozwiązań dotyczących przebiegu procesu dydaktycznego. Podjęta współpraca może zostać wykorzystana jako wstępny etap przygotowania międzynarodowej oferty studiowania zagranicznych studentów na Wydziale Biologii i Hodowli Zwierząt, w zakresie edukacji dotyczącej behawioru i dobrostanu zwierząt – kierunek behawiorystyka zwierząt.

Monika Budzyńska

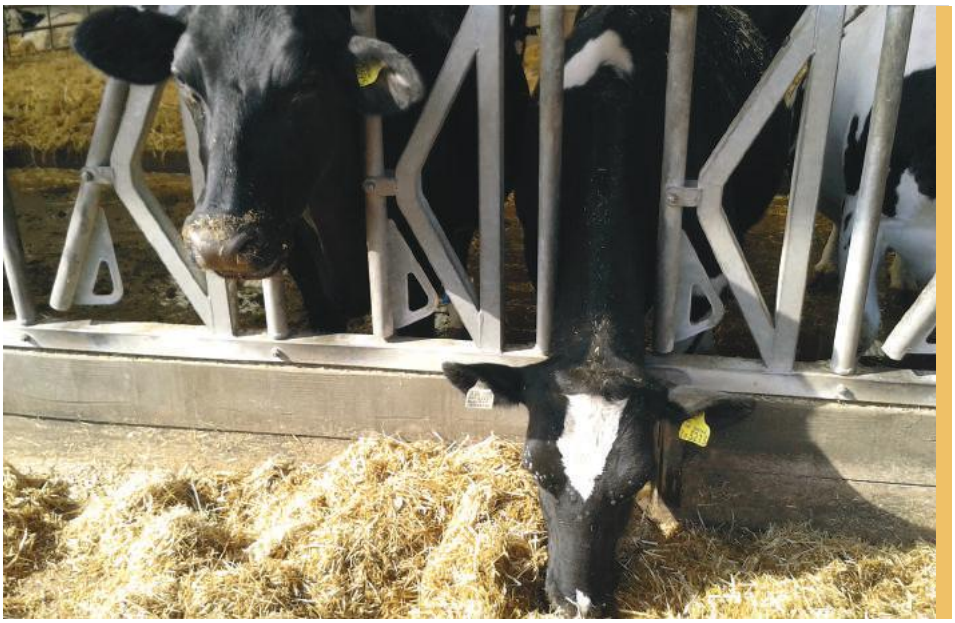

Krowy mleczne na farmie Uniwersytetu Harper Adams

Bydło mięsne na uniwersyteckiej farmie

Owce na uniwersyteckiej farmie

Współpraca z Polohay

11 maja 2016 r. Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie podpisał umowę o współpracy z Polohay Sp. z o.o., firmą z sektora przetwórstwa rolnego. Przedmiotem zawartej umowy będzie w szczególności: prowadzenie badań naukowych na zlecenie firmy, opracowywanie ekspertyz naukowych oraz wspólna aplikacja o granty ze środków wspierających współpracę pomiędzy nauką a biznesem.

Naukowcy z UP w Lublinie będą prowadzić dla Polohay badania nad wysokobiałkowymi roślinami uprawnymi oraz ich wykorzystaniem do różnych celów, w tym do suplementacji czy rekultywacji. Co ważne, umowa otwiera również dodatkowe możliwości kształcenia praktycznego dla studentów.

Podpisując umowę, prorektor ds. nauki i współpracy z zagranicą, prof. dr hab. Stanisław Baran, podkreślił znaczenie tego rodzaju współpracy między nauką a biznesem dla właściwego wykorzystania potencjału naukowego, a także dostępnej infrastruktury badawczej. Na infrastrukturę i nowoczesne laboratoria naszego Uniwersytetu, w tym Centralne Laboratorium Agroekologiczne, zwrócił uwagę również Mohamed Marawan, prezes zarządu Polohay.

Polohay Sp. z o.o. tworzy innowacyjny zakład produkujący pasze z wysokobiałkowych roślin uprawnych. Jako pierwsza w Polsce będzie wykorzystać w tym celu potencjał lucerny na szeroką skalę, obejmującą również eksport tych pasz do krajów Afryki Północnej oraz Bliskiego Wschodu.

Prof. dr hab. Marek Ćwintal, ekspert ds. uprawy lucerny (Kat. Technologii Produkcji Roślinnej i Towaroznawstwa) przypomina, że oprócz gospodarczego wykorzystania, lucerna ma bardzo duże znaczenie ekologiczne, szczególnie ważne w promowanym obecnie rolnictwie zrównoważonym. Cechy wyróżniające lucernę w tym zakresie to przede wszystkim wysoka kumulacja azotu (ponad 80% zapotrzebowania). Lucerna zaliczana jest do roślin uprawnych o dodatnim bilansie substancji organicznej. Dla porównania rośliny okopowe i zbożowe mają ujemny bądź zerowy współczynnik reprodukcji materii organicznej. Dowodzi to, że uprawa lucerny powoduje sukcesywny przyrost próchnicy w glebie i wpływa na poprawę jej żyzności.

W stanowisku po lucernie poprawiają się także właściwości fizyczne gleby dzięki oddziaływaniu głębokiego i masywnego systemu korzeniowego. Po jego obumarciu pozostają w glebie kapilary, przez które następuje podsiąkanie wody poprawiające jej uwilgotnienie. Poza tym następuje przemieszczanie składników pokarmowych z głębszych warstw gleby do płytszych i udostępnianie ich roślinom następczym. Lucerna odgrywa też pozytywną rolę w przywracaniu właściwej struktury fizycznej glebom zdegradowanym przez ciężki sprzęt rolniczy.

Umowa o współpracy z Polohay Sp. z o.o. jest kontynuacją już prowadzonych działań i ich sformalizowaniem, a także ma podkreślić długofalowy zasięg wspólnych przedsięwzięć.

Agnieszka Wasilak

Geodezja i kartografia Lublin-Urszulin

27 kwietnia 2016 r. odbyło się seminarium naukowo-techniczne „Geodezja i kartografia w inżynierii środowiska", w którym uczestniczyli doktoranci oraz studenci studiów I i II stopnia Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie.

Tematyka seminarium obejmowała zagadnienia z zakresu gospodarki wodno-ściekowej, a także technik stosowanych w geodezji i kartografii. SKN Gospodarki Wodno-Ściekowej zaprezentowało efekty swojej dotychczasowej działalności oraz opowiedziało o zrealizowanych projektach. Kolejne wystąpienie dotyczyło działalności SKN Geodezji „Equator". W ramach wystąpienia studenci przedstawili zrealizowane projekty oraz odbyte wyjazdy i staże naukowe. Przedstawili też aktualnie realizowane projekty, m.in. skaning laserowy Bramy Krakowskiej, skaning kościoła św. Mikołaja, a także opowiedzieli o zbliżającej się konferencji GeoExpo, na której zamierzają przedstawić efekty swojej pracy w formie posterów. W ostatniej części seminarium mgr inż. Karina Pypeć (przedstawiciel firmy INORA) wygłosiła referat o technologiach geosyntetycznych stosowanych w budownictwie.

Po zakończeniu sesji plenarnej odbyła się sesja terenowa, w czasie której uczestnicy zapoznali się z działalnością Poleskiego Parku Narodowego oraz zasadami ochrony żółwia błotnego, jak również z funkcjonowaniem hybrydowej hydrofitowej oczyszczalni ścieków w kształcie żółwia przy Ośrodku Dydaktyczno-Muzealnym PPN w Starym Załuczu.

Krzysztof Jóźwiakowski, Agnieszka Listosz
Fot. Maciej Niedziółka, Karolina Jędrej

Mleko – źródło biologicznie aktywnych peptydów

Katarzyna Skrzypczak

Już od pierwszych dni życia mleko jest dla człowieka podstawowym pokarmem, który odgrywa istotną rolę m.in. w kształtowaniu układu trawiennego i immunologicznego. Jest także źródłem aminokwasów egzogennych, niezbędnych do prawidłowego rozwoju i funkcjonowania organizmu.

Mleko zawiera wiele cennych (zarówno pod względem żywieniowym, jak i funkcjonalnym) białek, które są wykorzystywane m.in. w farmacji i kosmetyce.

Od przeszło 50 lat białka występujące w mleku są obiektem naukowych zainteresowań. W chwili obecnej żywność konwencjonalna przestaje być postrzegana jedynie jako źródło substancji odżywczych, a jej znaczenie wzrasta na skutek większej wiedzy o zawartych w niej substancjach biofunkcjonalnych. Aktualnie wiele badań koncentruje się na identyfikacji i analizie składników wyizolowanych z żywności pod kątem właściwości prozdrowotnych. Badania te są odpowiedzią na pojawiające się coraz częściej potrzeby oraz wymagania konsumentów, którzy są świadomi zależności występującej między sposobem odżywiania się a stanem zdrowia.

Przewlekłe zmiany związane z kancerogennym działaniem wolnych rodników tlenowych leżą u podstaw większości chorób dotykających obecnie dużą część społeczeństwa. Zaburzenie równowagi pomiędzy wytwarzaniem reaktywnych form tlenu (RFT) a wydajnością systemów antyoksydacyjnych prowadzi do pojawienia się stresu oksydacyjnego. Wyniki przeprowadzonych badań naukowych wykazują, iż stres oksydacyjny związany jest m.in. z chorobami ośrodkowego układu nerwowego (choroba Parkinsona, Alzheimera), schorzeniami układu pokarmowego, cukrzycą, marskością wątroby, a także miażdżycą. Konsekwencją narażania komórek na wzmożone działanie RFT jest utlenienie tłuszczów, białek, a także uszkodzenie DNA, co w konsekwencji prowadzi do różnego rodzaju mutacji i powstania chorób nowotworowych. W ciągu ostatnich kilku lat szczególnie duże zainteresowanie wzbudzają sekwencje peptydowe wykazujące potencjalne aktywności wpływające na zmniejszenie ryzyka chorób przewlekłych lub pobudzające naturalne reakcje odpornościowe.

Peptydy bioaktywne są definiowane jako specyficzne fragmenty białek o zróżnicowanej długości (od 2–20 aminokwasów), które wpływają korzystnie na funkcjonowanie poszczególnych układów całego organizmu, przyczyniając się do polepszenia ogólnego stanu zdrowia. O aktywności biologicznej decyduje nie tylko skład aminokwasów, ale również kolejność ich ułożenia w łańcuchu peptydowym.

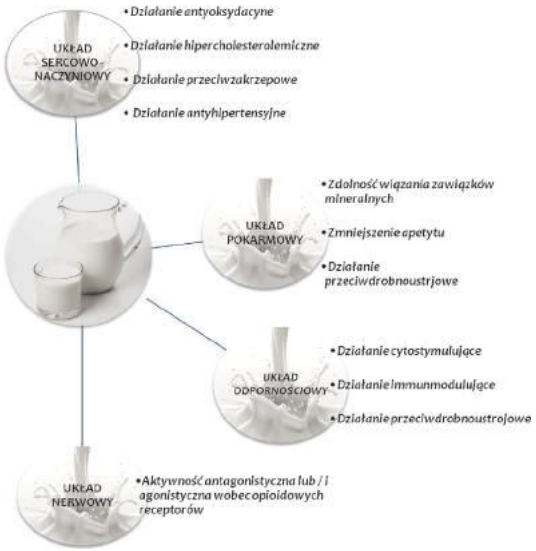

Prozdrowotne efekty biologiczne aktywnych peptydów uwalnianych z białek mleka na drodze bakteryjnej proteolizy

Mleko jest cennym źródłem prekursorów dla biologicznie czynnych peptydów, które zamknięte wewnątrz strukturalnych cząsteczek białek mleka są nieaktywne. Bakterie kwasu mlekowego (LAB) stosowane jako kultury starterowe są zdolne do uwalniania aktywnych sekwencji na drodze reakcji hydrolizy przy udziale enzymów proteolitycznych. Ponadto w zależności od zastosowanego szczepu bakterii oraz od formy i specyfiki wykorzystywanego surowca mlecznego, uzyskuje się szeroką gamę sekwencji peptydowych o różnorodnych aktywnościach biologicznych. Wiele peptydów wykazuje wielokierunkowe działanie funkcjonalne.

Aminokwasowe sekwencje będące krótkimi fragmentami białek mleka wykazują korzystne efekty zdrowotne poprzez wpływ na funkcjonowanie układu krwionośnego (peptydy przeciwnadciśnieniowe, antyzakrzepowe, hipocholesterolemiczne, antyoksydacyjne), układu nerwowego (peptydy opioidowe wykazujące aktywność agonistyczną i antagonistyczną), układu pokarmowego (peptydy zdolne do przenoszenia składników mineralnych, obniżające apetyt).

Wyniki badań naukowych potwierdzają, iż peptydy immunomodulacyjne (immunomodulatory) oraz cytomodulacyjne (tzw. cytomodulatory) wpływają na zwiększenie ochrony immunologicznej organizmu

Najnowsze wyniki badań wykazują, że biopeptydy pochodzące z białek mleka poprzez aktywność antybakteryjną regulują skład mikroflory jelitowej, zmniejszają także ryzyko wystąpienia chorób przewlekłych, obniżają ciśnienie krwi, poziom cholesterolu oraz regulują poziom cukru.

Dzięki procesom fermentacji kwasu mlekowego oraz proteolizy białek mleka przeprowadzanych przy udziale systemów enzymatycznych odpowiednich mikroorganizmów, możliwe jest uzyskanie bioaktywnych peptydów m.in. w fermentowanych napojach mlecznych, jogurtach czy serach. Dotychczas w wielu produktach mleczarskich zidentyfikowano sekwencje peptydowe wykazujące właściwości biologicznie czynne i potwierdzono ich bezpośredni, pozytywny wpływ na zdrowie konsumenta. Udowodniono m.in., iż spożywanie mleka fermentowanego przez odpowiednie kultury bakterii kwasu mlekowego istotnie wpływało na obniżenie ciśnienia krwi u pacjentów z nadciśnieniem. Źródłem wielu bioaktywnych peptydów o zróżnicowanym działaniu są także sery długo dojrzewające oraz inne mleczne produkty fermentowane.

Pomimo wielu kontrowersji związanych z kwestią spożywania mleka i jego wpływu na zdrowie, wyniki badań przeprowadzonych w wielu zagranicznych ośrodkach naukowych potwierdzają, iż określone peptydy pochodzące z białek mleka mogą być stosowane w profilaktyce lub nawet terapii chorób dietozależnych. ■

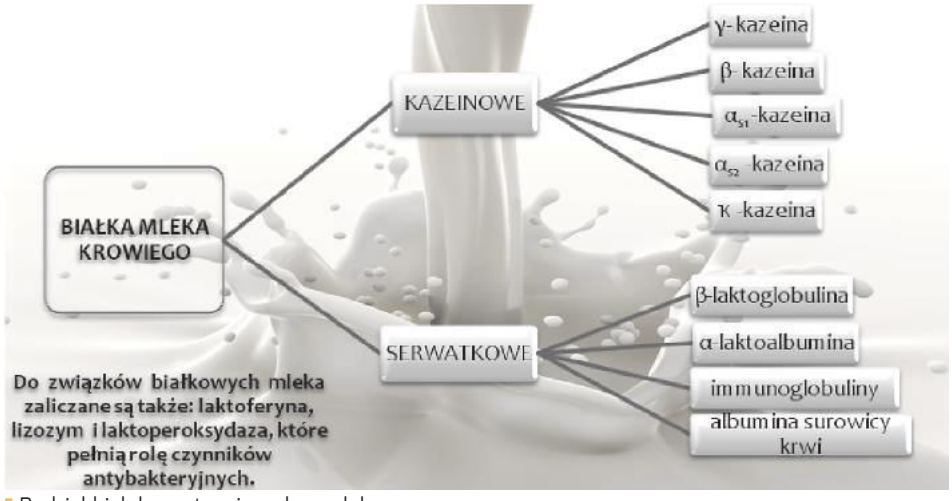

Podział białek występujących w mleku

Biodegradowalne tworzywa sztuczne na bazie surowców odnawianych

Marcin Podleśny, Zdzisław Targoński

W dzisiejszych czasach nie wyobrażamy sobie życia bez towarzyszących nam na każdym kroku tworzyw sztucznych. Sprzęt elektroniczny, meble oraz opakowania, coraz większa ilość elementów budujących różnego rodzaju pojazdy, to tylko niektóre rzeczy codziennego użytku, w których natkniemy się na tworzywa sztuczne. Co więcej, ze względu na ciągle ulepszane właściwości tych materiałów możemy obserwować coraz to nowe obszary ich zastosowania z biomedycyną i przemysłem kosmicznym na czele listy. Najczęściej jednak skupieni na otrzymywanych dzięki użyciu tworzyw sztucznych korzyściach, zapominamy o największej wadzie tego typu materiałów, jaką jest ogromny kłopot z ich biodegradacją.

Opracowane przez człowieka i oparte na niewystępujących najczęściej w przyrodzie wiązaniach chemicznych utrudniają proces naturalnej degradacji, jakiej ulega materia organiczna w przyrodzie. Mikroorganizmy obecne w środowisku nie są najczęściej przystosowane do rozkładu wymyślonych w laboratorium substancji. Co również istotne, jak dotychczas głównym surowcem do produkcji tworzyw sztucznych jest ropa naftowa i gaz ziemny, które – jak wiemy – są nieodnawialnymi kopalinami. Z punktu widzenia rodzimej gospodarki są one w przeważającej części importowane i podatne na znaczne wahania rynkowe czy geopolityczne.

W jaki sposób można więc cieszyć się szeroką funkcjonalnością tworzyw, a równocześnie zminimalizować problemy przez nie generowane z powodu powszechnego ich używania? Jednym z realnych rozwiązań jest stosowanie nowoczesnych tworzyw biodegradowalnych. Takie tworzywa po okresie użytkowania mogą być w dość łatwy sposób poddane procesowi rozkładu mikrobiologicznego. Przykładem takiego tworzywa może być stosowany z coraz większym powodzeniem kwas polimlekowy, z którego wytwarza się chociażby szereg opakowań i przedmiotów jednorazowego użytku. Innym w pełni biodegradowalnym tworzywem jest z kolei polibursztynian butylenu (PBS). Ten biodegradowalny poliester może służyć do produkcji giętkich i opornych na ciepło tworzyw sztucznych.

Takie tworzywa mogłyby znaleźć zastosowanie w opakowalnictwie, przy produkcji włóknin, w elektronice i przy wykańczaniu wnętrz samochodów. Do produkcji wspomnianego poliestru potrzebne jest dostarczenie substratu, jakim jest m.in. kwas bursztynowy. Oczywiście najlepiej by było, ażeby był to kwas produkowany z surowców odnawialnych, dostępnych na krajowym rynku i z jak najmniejszą szkodą dla środowiska naturalnego.

I takie właśnie cechy posiada kwas bursztynowy wytwarzany w Kat. Biotechnologii, Żywienia Człowieka i Towaroznawstwa Żywności na Wydziale Nauk o Żywności i Biotechnologii UP w Lublinie. Surowcem do jego produkcji może być zarówno gliceryna powstająca jako produkt uboczny przy wytwarzaniu biodiesla, jak i otrzymywana w krajowych mleczarniach serwatka, a dokładnie jej permeat. Nieodłącznym elementem każdego procesu biotechnologicznego jest zastosowanie wydajnego biokatalizatora.

W opracowanej przez nas technologii jest to szczep bakteryjny o wyjątkowych jak na ten gatunek właściwościach. Co bardzo istotne, użycie proponowanego szczepu pozwala na obniżenie kosztów produkcji ze względu na jego niskie wymagania odżywcze. Uzyskiwane przez nas stężenia kwasu bursztynowego w płynie hodowlanym są porównywalne bądź wyższe od konkurencji, natomiast dopracowaniu musi ulec kinetyka całego procesu.

My i nasi partnerzy mamy ogromną nadzieję, iż kontynuacja rozpoczętych prac w kierunku optymalizacji procesu wytwarzania kwasu bursztynowego metodą biotechnologiczną pozwoli na zwiększenie konkurencyjności technologii i jej komercjalizację. Trzeba bowiem pamiętać, że kwas bursztynowy to nie tylko możliwość produkcji biodegradowalnych tworzyw, ale również szereg zastosowań spożywczych, farmaceutycznych oraz z rynku środków myjących. Proponowana przez nas technologia pozwoli włączyć się w obszar wytwarzania nowoczesnych bioproduktów o szerokim spektrum zastosowań przemysłowych. I co istotne w oparciu o rodzime i odnawialne surowce z poszanowaniem środowiska naturalnego. Więcej szczegółów na ten temat można znaleźć w pracy doktorskiej Marcina Podleśnego pt. „Intensyfikacja produkcji kwasu bursztynowego na glicerolu przez nowo wyizolowany szczep Enetrobacter sp.LU1", wykonanej w naszej Katedrze, a obronionej na Wydz. Nauk o Żywności i Żywieniu UP w Poznaniu w 2015 r., w dyscyplinie biotechnologia.

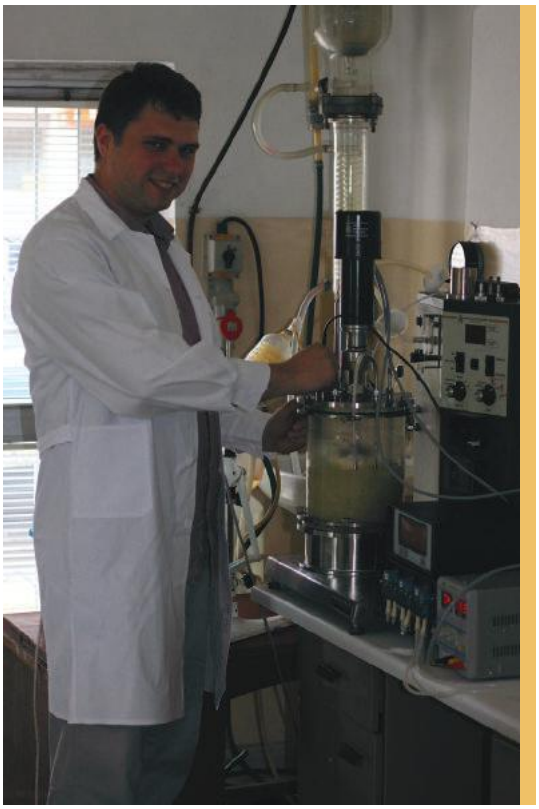

Marcin Podleśny

Kwas bursztynowy jest nasyconym czterowęglowym kwasem dikarboksylowym, podczas gdy kwas fumarowy różni się od niego obecnością w cząsteczce jednego podwójnego wiązania. Już to sprawia, że kwasy te różnią się nie tylko właściwościami fizycznymi, ale także chemicznymi. Z kwasu fumarowego można otrzymać nienasycone biodegradowalne tworzywa sztuczne o nowych interesujących właściwościach i zastosowaniach. Kwas fumarowy jest stosowany, także w przemyśle spożywczym, jako naturalny środek zakwaszający, o większej sile kwaszącej niż popularny kwas cytrynowy. Pochodne kwasu fumarowego są wykorzystywane w leczeniu łuszczycy, w transplantologii, a także w leczeniu stwardnienia rozsianego.

W Katedrze Biotechnologii, ŻCiTŻ UP w Lublinie, prowadzona są prace nad doskonaleniem biosyntezy kwasu fumarowego przez grzyby z rodzaju Rhziopus. Biosynteza kwasu fumarowego oparta jest na prostych sacharydach, ale także z użyciem technicznego glicerolu powstającego przy produkcji biodiesla. Prace te są oryginalne w skali światowej, a ich efektem jest praca doktorska mgr inż. Sylwii Kowalczyk pt. „Intensyfikacja produkcji kwasu fumarowego przez wybrane szczepy grzybów z rodzaju Rhizopus na glicerolu i glikolitycznych źródłach węgla", której obrona odbyła się na WNoŻiB UP w Lublinie w 2014 r.

Kwas mlekowy jest głównym produktem fermentacji mlekowej zachodzącej w mleku, a także w procesie kiszenia warzyw i pasz. Ponadto jest otrzymywany w formie czystej w ilości ok. 300 tys. ton rocznie w skali światowej, głównie z wykorzystaniem bakterii fermentacji mlekowej. Jednym z głównych kierunków zastosowań tego kwasu jest produkcja

biodegradowalnych tworzyw sztucznych określanych jako polilaktydy oraz poliestrów alifatyczno-aromatycznych. Kwas mlekowy występuje w dwóch formach enancjomerycznych tj. L(+) kwasu mlekowego i D(+) kwasu mlekowego. Połączenie dwóch oddziaływań: oddziaływania enancjomerycznych łańcuchów polilaktydowych o przeciwnej konfiguracji i oddziaływania wzajemnie się uzupełniających grup przyłączonych do końców makrocząsteczek polilaktydów prowadzi do powstania materiałów o zróżnicowanej morfologii i właściwościach termicznych. Polilaktydy znalazły zastosowanie przy opracowywaniu produktów biomedycznych (nici chirurgicznych, szpilek, implantów dentystycznych, nośników leków), jak również w produkcji biodegradowalnych opakowań, wyrobów tekstylnych, włóknin stosowanych w przemyśle i w rolnictwie (biodegradowalne maty osłonowe), odzieży wierzchniej, folii stosowanych w przemyśle spożywczym. Ich atrakcyjność polega nie tylko na oparciu produkcji na surowcach odnawialnych, ale także na zdolności do biodegradacji, której szybkość zależy od nadania im odpowiedniej budowy i wynosi od kilkunastu tygodni do kilku lat.

W naszej Katedrze opracowano technologię kwasu mlekowego syntetyzowanego przez nowo wyizolowane szczepy grzybów z rodzaju Rhizopus, które wytwarzają kwas mlekowy z prostych sacharydów, takich jak glukoza, fruktoza czy ksyloza, z disacharydów, w szczególności sacharozy i polisacharydów, takich jak skrobia czy inulina, a także z surowców rolniczych, które te sacharydy zawierają. Technologia ta jest konkurencyjna w stosunku do technologii opartych na bakteriach fermentacji mlekowej z uwagi na korzystanie z tanich podłoży hodowlanych i mniejsze wymagania pokarmowe szczepów grzybów w stosunku do bakterii. Po 4-dobowej hodowli w płynie pohodowlanym stwierdzano stężenia kwasu mlekowego ok. 80 g/L, przy wydajności z sacharydów wynoszącej blisko 80%. Są to wyniki zbliżone do danych podawanych w publikacjach zamieszczanych w czołowych międzynarodowych czasopismach z zakresu biotechnologii i technologii żywności.

W tej tematyce doktorant mgr inż. Michał Pałys prowadził badania, które były przedmiotem rozprawy doktorskiej pt. „Mikrobiologiczna konwersja sacharydów do kwasu mlekowego przez nowo wyizolowane szczepy grzybów z rodzaju Rhizopus". Obrona pracy odbyła się przed Radą Wydziału NoŻiB UP w Lublinie w 2016 r. Promotorem wszystkich wspomnianych rozpraw doktorskich był prof. dr hab. Zdzisław Targoński. Zaprezentowane technologie mogą być przedmiotem komercjalizacji, gdyż są konkurencyjne w stosunku do technologii opisywanych w piśmiennictwie światowym.

Katedra Biotechnologii, Żywienia Człowieka i Towaroznawstwa Żywności
Wydział Nauk o Żywności i Biotechnologii, UP w Lublinie

Geodezja i ochrona środowiska

W dniach 19–20 maja 2016 r. w Centrum Targowo-Wystawienniczym Targów Lublin S.A. odbyła się Konferencja Naukowo-Techniczna pt. „Współczesne problemy geodezji i ochrony środowiska", połączona z ogólnopolskimi targami geodezyjnymi GeoExpo. Organizatorami konferencji byli: Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie, Uniwersytet Rolniczy w Krakowie, Instytut Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach, Politechnika Lwowska, Politechnika Lubelska, Stowarzyszenie Geodetów Polskich Oddział w Lublinie, Wojewódzkie Biuro Geodezji w Lublinie, Lubelska Izba Rolnicza, Polskie Towarzystwo Inżynierii Ekologicznej Oddział w Lublinie, Global Geodesy Professional Solution.

Tematyka konferencji obejmowała zagadnienia z zakresu: roli geodezji w kształtowaniu rolniczej przestrzeni produkcyjnej w aspekcie ochrony zasobów wodnych i glebowych oraz zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich; gospodarki nieruchomościami i rozwoju systemów katastralnych; innowacyjnych technik pomiarowych w geodezji; innowacyjnych technologii w gospodarce wodno-ściekowej; ochrony zasobów wodnych; odnawialnych źródeł energii i gospodarki niskoemisyjnej. Konferencja cieszyła się dużym zainteresowaniem. Łącznie zgłoszono 51 prac naukowych.

W pierwszym dniu konferencji odbyły się dwie sesje plenarne z geodezji i kartografii oraz dwie sesje związane z ochroną środowiska. W drugim dniu odbyła się sesja posterowa. Podczas towarzyszących konferencji targów GeoExpo można było zobaczyć najnowsze rozwiązania pomiarowe stosowane w geodezji. Oprócz ekspozycji sprzętu geodezyjnego na stoiskach wystawienniczych, organizowano warsztaty z zakresu praktycznej obsługi urządzeń i pokazy pracy w terenie.

Celem konferencji było umożliwienie wymiany wiedzy i doświadczeń pomiędzy naukowcami, przedstawicielami jednostek rządowych i samorządowych oraz przedsiębiorcami i społecznością lokalną, a także zaprezentowanie gotowych rozwiązań wykreowanych przez naukę, które mogłyby zostać zaadaptowane w gospodarce. Dodatkowo uczestnicy konferencji i targów geodezyjnych mogli poszerzyć swoją wiedzę i umiejętności praktyczne, a także nawiązać wartościowe relacje biznesowe.

Krzysztof Jóźwiakowski, Andrzej Mazur, Radomir Obroślak, Żanna Król, Justyna Gabryszuk
Fot. Żanna Król

Zainspiruj się ptakami

A może by tak zwolnić tempo życia, zastanowić się nad jego jakością oraz spojrzeć szerzej na otaczający nas świat? Pośpiech wkrada się w naszą pracę i życie prywatne. Nie mamy czasu na to, by się nawet na chwilę zatrzymać, spojrzeć w górę, wsłuchać w dźwięki czy dostrzec barwy. A przecież zwolnienie tempa może być kuszące, gdy stwierdzimy, że powolność wycisza, uspokaja, sprawia, że otwieramy się na otoczenie i stajemy się bardziej uważni. Życie w tempie slow staje się modne i dotyka różnych dziedzin: slow life, slow food, slow fashion, slow city.

Pracownicy Biblioteki Głównej UP także postanowili powiedzieć „stop" zabieganiu i skierować uwagę na przyrodę, a dokładnie na intrygujący świat ptaków. W dniach od 15 maja do 5 lipca br. przygotowano szeroki projekt tematyczny związany z przyrodą pt. „Zainspiruj się ptakami". Pomysł projektu powstał w Oddziale Informacji Naukowej, jednak do jego realizacji włączyli się pracownicy prawie wszystkich Oddziałów Biblioteki Głównej oraz Katedry Zoologii, Ekologii Zwierząt i Łowiectwa. Współpraca wielu osób umożliwiła zrealizowanie w jednym czasie różnych projektów oraz sprawiła, że ptasie akcenty były obecne na trzech poziomach budynku biblioteki.

„Wiedza o ptakach dawniej i dziś" została zaprezentowana w formie wystawy dawnej literatury znajdującej się w zbiorach biblioteki. Jedną z najstarszych zaprezentowanych pozycji okazała się książka z 1807 r. pt. „Zoologia krótko zebrana. Cz. 2, Ptastwo" autorstwa B. S. Jundziłła oraz „Ptaki krajowe" W. Taczanowskiego z 1882 r. Przeciwstawieniem do najstarszej literatury była wystawa bogato ilustrowanych współczesnych atlasów ptaków zorganizowana w czytelni. Natomiast uzupełnieniem prezentacja multimedialna przedstawiająca zbiory Biblioteki Narodowej, udostępnione w sieci na portalu Polona. Szerokie spojrzenie na literaturę o tematyce ornitologicznej miało na celu nie tylko zainteresowanie ptakami, ale także ukazanie bogactwa zbiorów o tej tematyce także znajdujących się w zasobach uczelnianej biblioteki.

Ważny element edukacyjny wniosły eksponaty ptaków wypożyczone ze zbiorów Katedry Zoologii, Ekologii Zwierząt i Łowiectwa. Zwiedzający mogli przyjrzeć się z bliska mniej znanym gatunkom, takim jak bąk zwyczajny, sowa uszatka, batalion bojownik, cietrzew zwyczajny, czy popularnym, m.in. sikora bogatka, skowronek zwyczajny. Zaprezentowane zostały publikacje pracowników Katedry oraz prace dyplomowe. Olbrzymie zainteresowanie wzbudziły pieczołowicie wykonane grafiki autorstwa Łukasza Bednarza, wśród których można było podziwiać ptaki z rodzin: puszczykowate, płomykówkowate, sokołowate czy jastrzębiowate.

Projekt „Zainspiruj się ptakami" przewidywał wiele innych elementów edukacyjnych. Wykorzystano to, że z ptakami wiąże się szeroka gama narzędzi dydaktycznych. Znajomość gatunków i charakterystycznych odgłosów można było sprawdzić w interaktywnym quizie przy użyciu tablicy multimedialnej. Wielokrotnie w Informatorium rozbrzmiewał śpiew ptaków będący dla jednych formą nauki, a dla innych miłym przerywnikiem podczas pracy przy komputerze. W formie prezentacji zostały zestawione także ciekawostki z życia ptaków, wśród których znalazły się ptasie rekordy, wyjaśnienia niektórych nazw oraz informacje dotyczące biologii i zwyczajów.

Szczególną atrakcją, która odbyła się w Dniu Dziecka, była gra biblioteczna. Tego dnia każdy mógł się poczuć jak dziecko i wziąć udział w poszukiwaniu tajemniczych ptaków ukrytych na terenie biblioteki.

Wielką niespodzianką okazała się specjalna strefa chill out zorganizowana na tarasie biblioteki. Pojawiły się w niej leżaki, na których można było odpocząć, wsłuchując się w odgłosy ptaków odtwarzane razem z krótką informacją na temat poszczególnych gatunków. Przygotowano także szereg specjalnych aktywności, takich jak: tworzenie własnych ptaków przy wykorzystaniu sztuki składania papieru origami, antystresowe kolorowanie ptasich obrazów (tzw. kolorowanki dla dorosłych) oraz umożliwiono skorzystanie z szerokiego wyboru gier planszowych i rozegranie partii szachów. Leżaki, pufy, stoliki wraz z dodatkowymi atrakcjami sprawiły, że taras stał się miejscem licznie odwiedzanym przez studentów, pracowników naszej uczelni, a nawet gości z Ukrainy. Strefa chill out okazała się przyjazna do spotkań w tzw. okienkach między zajęciami, a nawet alternatywą do przeprowadzenia zajęć, sesji fotograficznych czy wywiadów radiowych. Została otwarta wiosną, ale mamy nadzieję, że w słoneczne jesienne dni także będzie sprawiała radość i sprzyjała wyluzowaniu i zrelaksowaniu.

Opisywany szeroki projekt oficjalnie został zakończony wraz z rozpoczęciem wakacji. Przez kilka tygodni próbowano odwiedzających zainspirować ptakami, zachęcić do zwolnienia tempa życia i zatrzymania się. Chociaż z budynku biblioteki zniknęły wystawy, prezentacje i eksponaty ptaków, to w księgozbiorze pozostały bogate zasoby z zakresu ornitologii. Stare i nowe pozycje, kryją informacje, np. o biologii ptaków, ich zwyczajach czy trasach przelotów. Najnowsze badania i opisy obserwacji można znaleźć w zasobach elektronicznych: bazach danych, e-czasopismach i e-książkach. Źródła, które mogą pomóc zgłębić zainteresowania, są dla pracowników, doktorantów i studentów niemalże na wyciągnięcie ręki. Każdy zatem może poczuć się wolny jak ptak i rozpocząć bądź kontynuować pasje przyrodnicze.

Paulina Studzińska-Jaksim
Maria Boćkowska
Oddział Informacji Naukowej BG UP

Strefa chill out

Żołna. Rys. Łukasz Bednarz

Bajkowa Europa

Pod takim hasłem przebiegał Dzień Języków zorganizowany przez Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych, który odbył się 10 maja br. w Centrum Kongresowym UP.

Grażyna Roguska, kierownik Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych – Chcieliśmy podkreślić i pokazać, że tak jak w dzieciństwie uczyliśmy się bezstresowo języka ojczystego, w taki sam sposób możemy uczyć się języka obcego. Taka nauka może być wielką przyjemnością. Była doskonałą zabawą dla studentów, także tych, którzy przygotowali inscenizację bajki o Kopciuszku, wystawionej w pięciu językach. W mojej prezentacji „Głuchy telefon" pokazałam, jak docierały do nas obce wyrazy w różny sposób. W programie znalazły się ponadto konkursy językowe związane ze światem baśni i legend: multimedialny „Świat bajek", „Czy znasz bohaterów kreskówek – Jak mam na imię", bajkowy test językowy dla studentów z języków angielskiego, francuskiego, niemieckiego i rosyjskiego. Odbyły się degustacje regionalnych potraw – rosyjskich, niemieckich, francuskich i angielskich.

Sponsorami tegorocznej imprezy byli: UP Lublin, ambasady krajów niemieckojęzycznych, wydawnictwa Macmillan, Oxford University Press, Pearson, Hueber, Cornelsen, księgarnia językowa Bookland oraz Polsko-Niemiecka Współpraca Młodzieży, DAAD, Polsko-Niemiecka Izba Przemysłowo-Handlowa.

red. Fot. BPU

KUCHNIA BRYTYJSKA
english breakfast
fasolka na ciepło w lekkim sosie pomidorowym
black pudding (grillowana kaszanka)
biała kiełbaska grillowana
pomidory grillowane
pieczarki grillowane + tosty + jajka
ryba z frytkami
szarlotka

KUCHNIA ROSYJSKA
solianka tradycyjna
bliny ze śledziem
chleb ze smalcem (dwa smaki – ostry i z natką pietruszki)
kulebiak z kaszą gryczaną i twarogiem
placki ziemniaczane z gęstą śmietaną i kawiorem
pascha rosyjska z bakaliami

KUCHNIA NIEMIECKA
golonka gotowana w piwie, podana na kapuście
plastry salami zawijane z warzywami
tarta cebulowa z wędzonym boczkiem
sernik

KUCHNIA FRANCUSKA
zupa cebulowa
quiche z gruszką i niebieskim serem
roladki naleśnikowe z łososiem i duszonymi grzybami
świderki z ciasta francuskiego z suszoną polędwicą
sery pleśniowe w kompozycji z owocami, warzywami i ziołowymi bagietkami
ciasto z gruszkami, migdałami i czekoladową pianką

XIII Akademickie Mistrzostwa Województwa Lubelskiego i Regionalne Zawody w Skokach przez Przeszkody

14 maja 2016 r. na terenach zielonych Osiedla Akademickiego „Felin" odbyły się kolejne, bo już XIII Akademickie Mistrzostwa Województwa Lubelskiego i Regionalne Zawody w Skokach przez Przeszkody. Organizatorem był Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie. Wydarzenie było promowane przez Urząd Marszałkowski w Lublinie w ramach projektu „Lubelskie – Smakuj Życie". Oficjalne rozpoczęcie zawodów uhonorowali przedstawiciele obecnych oraz nowo wybranych władz Uczelni. Prof. dr hab. Zygmunt Litwińczuk – rektor elekt UP w Lublinie, prof. dr hab. Eugeniusz Grela – prorektor elekt, dziekan Wydziału Biologii i Hodowli Zwierząt, prof. dr hab. Joanna Barłowska – dziekan elekt WBiHZ oraz prof. dr hab. Anna Stachurska – kierownik Katedry Hodowli i Użytkowania Koni przywitali zawodników oraz publiczność, wjeżdżając na plac konkursowy pięknym zaprzęgiem konnym powożonym przez pana Wojciecha Sieńko. Następnie rozpoczęły się zawody rozgrywane w ramach sześciu konkursów o różnej skali trudności. Sędzią głównym był dr inż. Przemysław Jankowski. Łącznie w rywalizacji wzięło udział 28 zawodników i koni. W konkursie mistrzowskim wystartowało sześciu reprezentantów lubelskiej społeczności akademickiej. Pierwsze miejsce zdobyła Dorota Pawlak z UP w Lublinie na koniu Emirat. Kolejne dwa miejsca zajęli: Mateusz Chojnowski z UP w Lublinie na koniu Rahel i Radosław Marciniak z WSPiA na koniu Imperia Queen. Cieszy, że zawodnicy, którzy zajęli dwa pierwsze miejsca, są studentami kierunku hipologia i jeździectwo. Puchary dla zwycięzców Mistrzostw ufundował i wręczał prof. dr hab. Krzysztof Gołacki – prorektor ds. studenckich i dydaktyki UP w Lublinie. Między konkursami odbyły się pokazy jazdy w damskim siodle, jazdy w stylu western, treningu koni metodą naturalną oraz prezentacja koni różnych ras, w tym m.in. kuców i koni miniaturowych, koni fryzyjskich, lipicańskich, quarter horse, traditional gypsy cob oraz koni zimnokrwistych. Dużym zainteresowaniem cieszył się również pokaz psów myśliwskich. Organizatorzy nie zapomnieli o najmłodszej publiczności. Przesympatyczne stoisko, a na nim gry, zabawy i inne niespodzianki dla dzieci, przygotowała Claudia Metto – utalentowana artystycznie studentka II roku hipologii i jeździectwa. Dobrze przygotowany plac konkursowy, ufundowane przez licznych sponsorów nagrody dla zawodników, zadowolona publiczność, hodowcy i właściciele koni, którzy prezentowali swoje zwierzęta oraz całe rzesze niezastąpionych wolontariuszy to główne atuty tej imprezy.

Iwona Janczarek, Monika Zastrzeżyńska
Fot. Justyna Dziurkowska, Urszula Krysa

Zawody rozgrywano w ramach sześciu konkursów

Zawody miały różną skalę trudności

Organizatorzy imprezy

Posiedzenia Rady Programowej EJPAU i ASP we Wrocławiu

27–28 czerwca br. odbyło się we Wrocławiu posiedzenie Rady Programowej Electronic Journal of Polish Agricultural Universities oraz Acta Scientiarum Polonorum z udziałem członków Rady Naukowej EJPAU, przewodniczących Rad Naukowych ASP oraz szefów wydawnictw uczelnianych.

Naszą uczelnię reprezentowali: członek Rady Programowej prof. Krzysztof Szkucik, członkowie Rady Naukowej EJPAU – prof. Andrzej Sałata i prof. Franciszek Kluza, który jest także przewodniczącym Rady Naukowej serii Acta Sci. Pol. Technica Agraria, przewodnicząca Rady Naukowej Acta Sci. Pol. Hortorum Cultus – prof. Renata Nurzyńska-Wierdak oraz zastępca redaktora naczelnego WUP red. Ewa Zawadzka-Mazurek.

Dyskutowano na temat oceny EJPAU i serii ASP na tegorocznych listach MNiSW. Na liście A z liczbą 15 pkt znajduje się wydawana przez WUP w Lublinie seria Hortorum Cultus, która ma IF 0,583 za rok 2015. Jest to dwumiesięcznik, w którym publikowane są prace w języku angielskim, a połowa prac ma afiliacje zagraniczne. Wiele prac recenzowanych jest przez zagranicznych recenzentów. Rocznie drukowanych jest ok. 90 prac. Pozostałe serie ASP są na liście B, a Technologia Alimentaria, Oeconomia mają także 15 pkt.

Prof. Wiesław Nagórko (SGGW) i prof. Jadwiga Andrzejewska (UTP w Bydgoszczy) uczestniczyli w pierwszym etapie ostatniej oceny czasopism i podzielili się swoimi spostrzeżeniami. W dyskusji zwracano uwagę, że kryteria punktacji ministerstwa stale się zmieniają i trudno im sprostać. Na końcu jest jakość prac, którą z jednej strony oceniają recenzenci, a z drugiej czytelnicy, co wyraża się tzw. cytowalnością. Nie jest wykluczone, że w kolejnym roku lista czasopism punktowanych zostanie znacznie skrócona, gdyż przy wstępnej ocenie trzeba będzie spełniać kryteria, które do tej pory były punktowane, a zatem mogą wypaść tytuły 6–7-punktowe.

Prof. Jerzy Sobota przekazał informacje o publikacjach, recenzowaniu i finansowaniu EJPAU w latach 2015 i 2016. Przewodniczący Rad Naukowych informowali o publikacjach i pracach redakcji w ostatnich dwóch latach.

Omawiano sprawy finansowania czasopism w różnych uczelniach. W niektórych uczelniach Acta dofinansowywane są przez rektora, dziekanów odpowiednich wydziałów lub z funduszy przydzielanych przez MNiSW, a także z opłat wnoszonych przez autorów.

W UP w Lublinie korzystamy wyłącznie z opłat autorów i środków wypracowanych przez Wydawnictwo, np. ze sprzedaży podręczników. Niestety nie ma pomocy ze strony dziekanów Wydziału Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu i Wydziału Inżynierii Produkcji, mimo że za czasopisma Hortorum Cultus i Technica Agraria przyznawane są tym wydziałom punkty i co za tym idzie, środki finansowe. Podobnie zresztą wygląda sprawa Annales UMCS, którego sekcje Agricultura, Horticultura i Zootechnica pozostają bez finansowania odpowiednich dziekanów. Nie sprzyja to rozwojowi czasopism, wobec których oczekiwania władz uczelni i wymagania parametryzacyjne wzrastają.

Uczestnicy posiedzenia zdecydowali także o zmianie formatu Acta Sci Pol. z dotychczasowego B5 na A4, który będzie wprowadzony przez wszystkie redakcje od stycznia 2017 r. według szablonu łamania przyjętego w serii Technologia Alimentaria.

Prof. Sobota przekazał informacje z posiedzenia Rady Programowej, podczas którego na nowego przewodniczącego wybrany został prof. Janusz Prusiński z UTP w Bydgoszczy.

Jubileusz profesora Jerzego Soboty

Prof. Sobota otrzymał butelkę gruzińskiego wina nazwanego na jego cześć „Jerzy Sobota" z okazjonalną etykietą z podobizną jubilata. Na stole z prawej strony „Kryształowa Róża". Fot. UP we Wrocławiu

27 czerwca odbyło się seminarium pt. „Współczesne problemy prezentacji dorobku naukowego" z okazji 45-lecia pracy na Uniwersytecie Przyrodniczym we Wrocławiu i 70-lecia urodzin prof. dr. hab. inż. Jerzego Soboty, wybitnego uczonego, m.in. inicjatora utworzenia pierwszego polskiego internetowego czasopisma naukowego EJPAU oraz Acta Sci. Pol., a także przewodniczącego Rady Programowej obu czasopism w latach 1998–2016. W uroczystości udział wzięli współpracownicy profesora z Pekinu, Changsha, Rostocku, Pragi, Magdeburga, Tbilisi oraz polskich ośrodków naukowych, przyjaciele i rodzina. Rektor Roman Kołacz wręczył jubilatowi „Kryształową Różę" Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu za szczególny wkład w rozwijanie współpracy międzynarodowej z Chinami. Przedstawiono sylwetkę naukową Profesora i podsumowano jego osiągnięcia. Prof. Janusz Prusiński omówił rolę EJPAU i Acta w promowaniu dorobku naukowego. Jubilat w bardzo osobistej prezentacji „Samotność" przedstawił migawki ze swojego życia, ukazując liryczną i sentymentalną stronę swojej osobowości.

Ewa Zawadzka-Mazurek

XXII Konferencja Stowarzyszenia Wydawców Szkół Wyższych

W dniach 21–24 czerwca br. w Łodzi odbyła się XXII Konferencja Stowarzyszenia Wydawców Szkół Wyższych, której organizatorami byli SWSW i Uniwersytet Łódzki. Tematem konferencji były „Perspektywy działalności wydawnictw uczelnianych w Polsce w kontekście zmian w zakresie finasowania wyższych uczelni i upowszechnienia modelu tzw. otwartej nauki w Polsce".

Otwarcia konferencji dokonał prof. Antoni Różalski prorektor ds. nauki UŁ. Wykład inauguracyjny „Uniwersytet Łódzki 1945–2016 – historia, ludzie, osiągnięcia" przedstawił prof. Wiesław Puś, b. rektor UŁ.

Pierwszą sesję na temat „Profil wydawniczy i modele finansowania działalności wydawców uczelnianych w Polsce – stan obecny. Wyniki ankiety przeprowadzonej wśród członków SWSW" prowadziła Ewa Bluszcz z Wyd. UŁ.

Sesję „Modele działalności wydawnictw uczelnianych w Polsce: możliwe pozytywne i negatywne scenariusze rozwoju w kontekście możliwych zmian w zakresie finansowania wyższych uczelni w Polsce oraz wdrażania tzw. otwartej nauki" prowadziła Anna Zielińska-Krybus.

Sesja szkoleniowa poświęcona była marketingowi publikacji naukowych, a prowadził ją Jacek Włodarczyk z Book Marketing Research.

Odbyło się także walne zebranie sprawozdawczo-wyborcze SWSW. Prezes Anna Zielińska-Krybus złożyła sprawozdanie z działalności Zarządu w ciągu ostatniego roku. Przewodnicząca Komisji Rewizyjnej Ewa Zawadzka-Mazurek przedstawiła sprawozdanie KR SWSW z działalności Stowarzyszenia w kadencji 2013–2016 zakończone wnioskiem o udzielenie absolutorium ustępującemu Zarządowi.

Wybrano nowe władze Stowarzyszenia na kadencję 2016–2019. W skład Zarządu weszli: Anna Zielińska-Krybus (UP w Poznaniu) – prezes, Aurelia Grejner (UWM w Olsztynie), Ewa Bluszcz (UŁ), Dorota Ślachciak (UTP w Bydgoszczy), Jolanta Domaradzka (UE we Wrocławiu), Grażyna Jarzyna (UKW W Bydgoszczy), Jan Kiryjow (SGGW). Komisja Rewizyjna: Elżbieta Kozłowska-Świątkowska (UB w Białymstoku), Beata Pyc (KUL), Lilianna Ladorucka (UŁ).

Wprowadzono zmiany w statucie SWSW.

Koledzy podziękowali Ewie Zawadzkiej-Mazurek, kończącej pracę w UP w Lublinie, za lata działalności w Stowarzyszeniu.

Wycieczka po mieście pod hasłem „Łódź ziemia obiecana?" była miłym zwieńczeniem konferencji.

Ewa Zawadzka-Mazurek

Rzeźby Małe (Bardzo)

7 maja 2016 r. na terenie Starego Miasta w Lublinie odbyła się II edycja Festiwalu Rzeźb Małych (Bardzo), organizowana przez pracowników Katedry Projektowania i Konserwacji Krajobrazu UP w Lublinie. Prace – małe figury (wysokość do 10 cm) inspirowane bohaterami filmowymi zostały zaprezentowane w powiązaniu ze staromiejskim detalem architektonicznym tj. w różnych szczelinach, pęknięciach, rurach spustowych etc. na trasie przemarszu jury (Brama Krakowska – Jezuicka – Brama Trynitarska – Gruella – Rynek – Grodzka – Plac Po Farze – Brama Grodzka – Most do Zamku). Festiwalowi towarzyszył Zespół Pieśni i Tańca „Jawor" Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie.

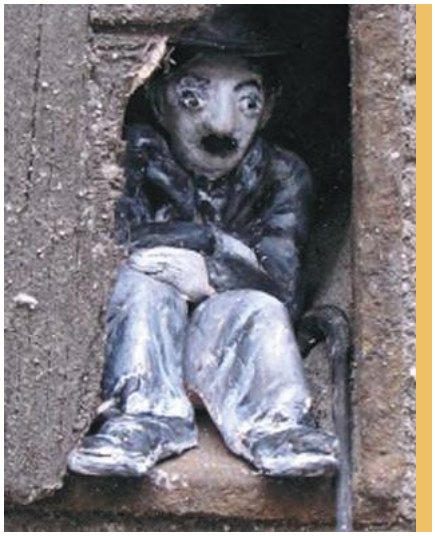

Wyróżnienie Agnieszka Soszyńska

Ideą festiwalu było ukazanie, że nasza rzeczywistość kształtowana jest nie tylko poprzez radykalizm skrajności, lecz również poprzez zdarzenia delikatne, subtelne, efemeryczne czy krótkotrwałe. Miał na celu ujawnić, że nasza przestrzeń jest wielowymiarowa, i że wciąż można w niej znaleźć nieoczekiwane, a ciekawe miejsca. Taka skala działania stanowiła pewnego rodzaju wyzwanie dla postrzegania i wyobraźni przyzwyczajonych do działań na maksymalnych kontrastach i w wielkiej skali.

Na trasie przemarszu wystawiono 46 rzeźb. Jury pod kierunkiem prof. dr. hab. Sławomira Marca w składzie: Marzena Błażewicz-Woźniak, Robert Kuśmirowski, Grażyna Lutosławska, Piotr Majewski, Małgorzata Stępnik, Tomasz Zawadzki, Jolanta Żuk-Orysiak przyznało Grand Prix Hannie Rzażewskiej za postać wilka z Czerwonego Kapturka. Drugie miejsce otrzymał Dawid Soszyński za brata Zdrówko z filmu Jasminum, a trzecie Justyna Turlewicz za Romeo i Julię. Jury wyróżniło również postać Charlie Chaplina Agnieszki Soszyńskiej, Spidermana Marty Treli oraz prace najmłodszej uczestniczki festiwalu – Heleny Kockiej.

Natalia Kot
Fot. Seweryn Malawski

Wyróżnienie Helena Kocka

I miejsce Hanna Rzażewska

III miejsce Justyna Turlewicz

moje WSZYSTKO

Pod tym tytułem od 12 maja do 19 czerwca 2016 r. w Muzeum Lubelskim na Zamku czynna była retrospektywna wystawa prac Sławomira Marca. Złożyły się na nią prace z trzydziestoletniej twórczości artysty, który praktykuje malarstwo, rysunek, instalację, grafikę komputerową, performance i film. Wystawie towarzyszyła bogato ilustrowana publikacja pod tym samym tytułem będąca rodzajem autokomentarza.

Autor zaprezentował w układzie chronologicznym wybrane cykle prac, poprzez które zmagał się z wyzwaniami świata pojmowanego jako dynamiczna złożona wielowymiarowość. Według artysty można reagować na niego zawrotem głowy lub właśnie sztuką. Sztuką będącą koniecznością egzystencjalną, a nie jakimś glamour, decorum czy marketingową grą w trendy. Sztuką jako istotnym doświadczeniem najszerzej pojętej widzialności – nie prostej zmysłowości, lecz podstawy czy wręcz prefiguracji naszej przytomności.

Tuż przed wernisażem artysta wykonał na dziedzińcu Muzeum performance „Uchylając zasłonę Parrazjosa". Był to krytyczny dialog z mitem greckim, który leży u podstaw naszego rozumienia obrazu i malarstwa.

W ostatnich latach często kolejne swoje wystawy, cykle prac czy publikacje Sławomir Marzec tytułował słowem WSZYSTKO. Nie tyle wyrażała się w tym tęsknota za utraconą tradycyjną stabilnością, co ponowoczesna potrzeba rewitalizacji oscylacji między (nie)możliwą całością i (nie)ostatecznością wszelkiego konkretu. Owo WSZYSTKO przybierało różną postać – od obrazów powstałych przez totalną unifikację (zmieszanie „wszystkich" kolorów i form), przez ich rozproszenie (obrazy z kropek „wszystkich" kolorów) do jednoczesności (nakładanie warstw wielu różnych filmów czy zdjęć w grafikach).

Prof. Sławomir Marzec jest absolwentem Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie i Kunstakademie w Düsseldorfie. Od 1988 r. pedagog ASP Warszawa, od 2013 także profesor na Wydziale Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie (pierwszy etat). Autor około siedemdziesięciu wystaw indywidualnych (m.in. IPS Galeria Miejska Łódź, Galeria Labirynt Lublin, Galeria Foksal, CSW Warszawa) oraz licznych publikacji (m.in. w Art Inquiery, NYArts, Contemporary, Format), w tym książek z pogranicza teorii i krytyki sztuki (m.in. „Sztuka polska 1993–2014. Arthome versus artworld", „Wszystko, czyli obraz i obrazy").

oprac. red. Fot. Aleksander Marzec

Pompeje, rysunek

Interior, cegła, tynk

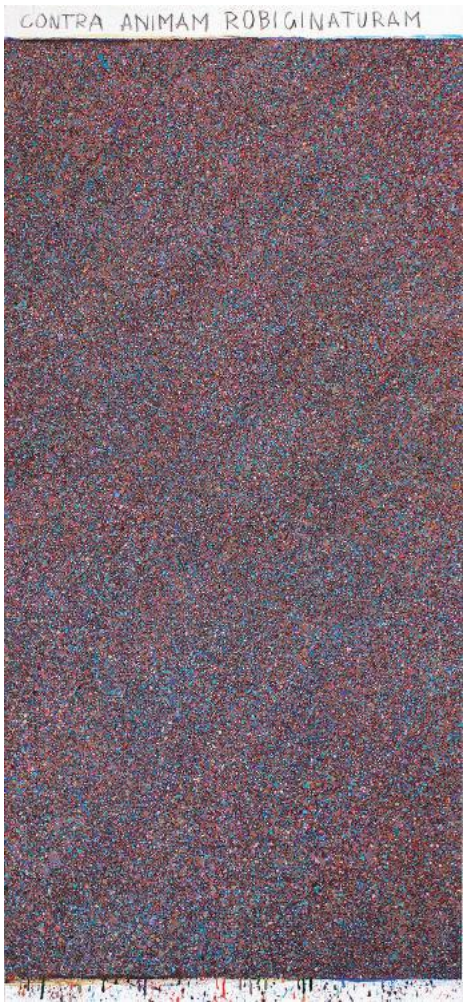

Obraz przeciw rdzawieniu duszy, akryl

Performance na dziedzińcu Zamku

1981 – rok wyborów

35 lat temu Akademia Rolnicza była jedną z 5 szkół wyższych w Lublinie. Powstała z trzech wydziałów UMCS 25 lat wcześniej. Uczelnia cały czas rozwijała się, powołując nowe wydziały, których w 1981 r. było pięć: Rolniczy, Weterynaryjny, Zootechniczny, Techniki Rolniczej i Ogrodniczy. Akademia zatrudniała blisko 1600 osób, z których 1000 zapisało się do powstałego we wrześniu 1980 r. NSZZ „Solidarność", co miało bardzo duży wpływ na sytuację uczelni przez następnych kilkanaście lat.

W grudniu 1980 r. i styczniu następnego Związek zbudował swoje struktury, co zostało zakończone wyborami Komisji Uczelnianej i Komisji Rewizyjnej. Same wybory trwały wiele godzin, a dyskusja w ich trakcie była niezwykle ożywiona i dotyczyła nie tylko spraw, którymi żyła społeczność akademicka, lecz także, może nawet w większym stopniu, sytuacji w kraju z jej kontekstem międzynarodowym. Mimo zaangażowania w dyskusję delegaci sprawnie kreślili kandydatów, którzy im nie odpowiadali. Zdecydowanie najmocniejszym kandydatem na przewodniczącego był Jan Magierski, który jednak zrezygnował z kandydowania.

W tej sytuacji po kilkakrotnych monitach Marii Strojnowskiej, kierującej wówczas biurem rektora, wyraziłem zgodę na kandydowanie. Zostałem przewodniczącym organizacji liczącej ponad 1000 osób, w tym wielu samodzielnych pracowników naukowych. Cały rozpoczynający się rok wykazał, że moje obawy, co do ciężaru pełnienia tej funkcji były uzasadnione, jednak skład Komisji Uczelnianej umożliwił mi jej sprawowanie bez większych wpadek, mimo braku doświadczenia.

Moimi zastępcami zostali Jan Magierski i Alicja Kurek, obok których do prezydium weszli: Jadwiga Wójcik, Maria Strojnowska, Leszek Malicki i Jan Nozdryn-Płotnicki. Poza tym w składzie KU znaleźli się: Krzysztof Czernaś, Marian Gomoła, Alfred Goral, Krystyna Gostkowska (z Katedry Mikrobiologii Wydz. Rolniczego), Marian Jamroz, Zofia Karpeta, Władysława Kołodziejczyk, Tomasz Kurzyp, Andrzej W. Marciniak, Wiesław Michocki, Andrzej Pleszczyński, Jan Sławomirski, Zofia Warakomska i Barbara Woytowicz. Do Komisji Rewizyjnej wybraliśmy Lubomirę Bendik, Jerzego Niewczasa, Czesławę Kalinowską, Zdzisława Staszczaka i Andrzeja Steinbricha. W ten sposób zakończył się okres budowy struktur organizacyjnych Związku na uczelni.

Już 16 stycznia ukazał się pierwszy numer „Biuletynu Informacyjnego" redagowanego przez zespół w skład, którego w różnych okresach wchodzili: Wanda Baj, Krzysztof Grudzień, Marek Kuna, Andrzej Pleszczyński, Ewa Różycka, Ludwik Tochman i Barbara Woytowicz. Do wprowadzenia stanu wojennego 13 grudnia 1981 r. ukazało się 16 numerów. Każdy był wydarzeniem w życiu uczelnianej społeczności, a w pierwszym numerze wśród sprawozdań z zakładowego zebrania delegatów było również sprawozdanie Komisji Wnioskowej, której przewodniczył Krzysztof Gilewicz, a członkami byli: Janusz Lipecki, Marian Milczak, Zofia Warakomska i Krystyna Wawrzyniak. Wiele z przedstawionych w nim wniosków zostało powtórzonych wśród postulatów składanych przez pracowników AR do Komisji Uczelnianej. Zespół specjalnie powołany do opracowania tych postulatów po kilku tygodniach pracy zebrał ich 147. Po przesłaniu ich do władz uczelni zostały również wydrukowane w specjalnym numerze „Biuletynu Informacyjnego". Członkowie redakcji w stanie wojennym 1982 r. stanowili główny człon zespołu wydającego podziemny regionalny biuletyn informacyjny zdelegalizowanego NSZZ „Solidarność". Zanim jednak do tego doszło minął rok 1981 bogaty w wydarzenia również w murach uczelni.

Jesienią 1981 r. miała się zakończyć trzecia kadencja sprawowania funkcji rektora przez prof. Janusza Welentę, a jego następca miał objąć władzę w Akademii Rolniczej 1 września. Wraz ze zmianą na stanowisku rektora zmienić miały się władze wydziałów, skład senatu i prorektorzy.

We wszystkich uczelniach Polski trwały przygotowania do tych zmian, chociaż nikt nie wiedział, we-

Msza strajkowa w marcu 1981 r.

Jan Magierski (pierwszy w pierwszym rzędzie z prawej), nasz delegat na Regionalnym Zebraniu Delegatów w Świdniku w 1981 r.

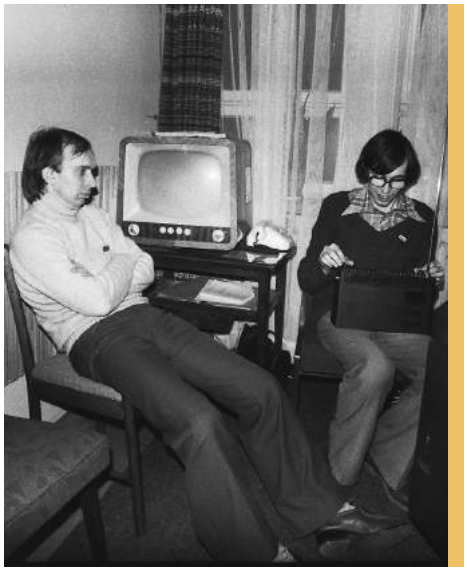

Lech Szafrański i Andrzej Pleszczyński

dług jakich reguł będą przebiegały. Trwały prace nad nowym kształtem ustawy o szkolnictwie wyższym, a Związek był zaangażowany w te prace nie mniej niż inne wydarzenia gorącego 1981 r. W dniach 17 i 18 stycznia w Politechnice Warszawskiej III spotkanie przedstawicieli nauki poświęcone tej ustawie. Naszym przedstawicielem był profesor Józef Nurzyński, który w 2 numerze Biuletynu Informacyjnego NSZZ „Solidarność" AR w Lublinie zamieścił komunikat przedstawiający stan prac nad ustawą.

Wysiłek środowiska akademickiego, które z nową ustawą wiązało duże nadzieje na zwiększenie autonomii, zaowocował zgodą komunistycznych władz na demokratyczne wybory w większości uczelni. Wprawdzie projekt ustawy przeleżał w „zamrażarce" sejmowej aż do stanu wojennego, aby przybrać kształt odpowiadający nowym warunkom, ale uczelnie mogły wybierać swoje władze według przyjętego przez senat regulaminu. „Wytyczne" z Warszawy wskazywały jedynie, że rektor powinien być wybrany przez kolegium elektorów, w skład którego mieli wejść przedstawiciele wszystkich grup pracowniczych i studentów. Nie więcej niż 50% składu mieli stanowić samodzielni pracownicy naukowi, a nie mniej niż 20% studenci. W rezultacie ordynacje wyborcze różnych uczelni zawierały spore rozbieżności.

Senat Akademii Rolniczej w Lublinie przyjął parytet: 50% dla samodzielnych pracowników naukowych, 20% dla pozostałych nauczycieli, 20% dla studentów, 6% dla pracowników technicznych i 4% dla pracowników administracji. Wybór elektorów odbywał się bardzo sprawnie i już 15 maja 1981 r. odbyło się pierwsze zebranie kolegium elektorów. Miało ono zadecydować o wyłonieniu pięciu kandydatów do decydujących wyborów rektora. Spośród 15 kandydatów wskazanych przez elektorów (prof. Janusz Lipecki zrezygnował mimo 38 głosów wskazujących) zgodnie z ustaleniami wybrano pięciu kandydatów do wyborów zasadniczych, które odbyły się w poniedziałek 18 maja 1981 r.

Na 252 wybranych elektorów stawiło się 240, którzy mieli zadecydować o wyborze jednego z pięciu kandydatów. W pierwszej turze najwięcej głosów dostał prof. Edmund Prost (115), następnie prof. Bolesław Styk (43), prof. Leszek Malicki (30), prof. Ewald Sasimowski (27) i prof. Tomasz Otmianowski (22). Wymagana większość wynosiła 121 głosujących. W drugiej turze prof. Edmund Prost uzyskał 125 głosów i on został pierwszym rektorem Akademii Rolniczej w Lublinie wybranym w powszechnych, chociaż pośrednich wyborach. Pozostali kandydaci podzielili między siebie sympatię pozostałych elektorów. Prof. Bolesław Styk – 46, prof. Leszek Malicki – 42, a prof. Ewald Sasimowski 20.

Jeszcze w tym samym tygodniu 22 maja Kolegium Elektorów wybrało prorektorów, którymi zostali: prof. Zofia Uziak (ds. badań naukowych), doc. Czesław Szajer (ds. studenckich i dydaktyki) oraz prof. Tomasz Otmianowski (ds. rozwoju, działalności pozauczelnianej i RZD). Cały skład kolegium rektorskiego stanowili członkowie NSZZ „Solidarność". W ciągu następnych dwóch tygodni zostały wybrane władze dziekańskie pięciu wydziałów i członkowie senatu.

Jednak wybory związkowe i uczelniane to nie wszystko czym żyliśmy w 1981 r. Na fali demokracji nawet PZPR dokonało odnowy przez wybory nowych władz partyjnych, do których został wybrany docent Henryk Domżał. Najpierw na I sekretarza Komitetu Uczelnianego, a później na członka Komitetu Centralnego. Cieszył się zasłużoną opinią partyjnego liberała skłonnego nie tylko do rozmów z NSZZ „Solidarność", ale także wypowiadającego niezależne sądy. W lipcu 1981 r. udzielił wywiadu naszemu „Biuletynowi Informacyjnemu", w którym nie stronił od ujawnienia wielu informacji o sytuacji w PZPR, które nie były w powszechnym obiegu i sądów odbiegających od oficjalnej linii partii. Być może również dlatego kolejny zjazd PZPR odwołał go z Komitetu Centralnego. Później przestał pełnić także funkcję I sekretarza KU.

Spór o kształt przyszłości politycznej Polski toczył się na wszystkich poziomach życia społecznego, a społeczność akademicka była zaangażowana nie tylko w murach uczelni. Po prowokacji bydgoskiej w marcu 1981 r. studenci z Niezależnego Zrzeszeniu Studentów razem z NSZZ „Solidarność" przystąpili do czterogodzinnego strajku ostrzegawczego, który okazał się próbą przed powszechnym strajkiem akademickim w listopadzie i grudniu 1981 r. Ten drugi strajk zakończył się na trzy dni przed wprowadzeniem stanu wojennego, który był dla wszystkich czasem wyborów, tym razem osobistych. Członkowie NSZZ „Solidarność", którzy byli jeszcze członkami PZPR oddawali legitymacje partyjne, a ci, którzy ulegli presji propagandy i strachu odwracali się od Związku, wracając do szeregu zniewolonych. Klamra wyborów zamknęła się dramatycznie również w naszej społeczności.

Wojskowo-polityczne władze województwa zgodziły się na utrzymanie profesora Prosta na stanowisku rektora pod warunkiem ustąpienia ze stanowiska dziekana Wydziału Techniki Rolniczej prof. Heleny Lisowej, a doc. Wacława Pleszczyńskiego ze stanowiska prodziekana tego wydziału. Wybory jako przejaw wolnej woli zostały na ponad siedem lat zastąpione przymusem.

Przedstawione wydarzenia miały miejsce 35 lat temu i zostały wybrane spośród wielu innych na podstawie publikacji Biuletynu Informacyjnego NSZZ „Solidarność" Akademii Rolniczej w Lublinie.

Lech Szafrański
Fot. Jan Magierski, 1981 r.

Sztab strajkowy w grudniu 1981 r.

Książka w Warszawie

7. Warszawskie Targi Książki i 10. Targi Książki Akademickiej i Naukowej ACADEMIA 2016 odbyły się w dniach 19–22 maja br. na stadionie PGE Narodowy. Udział w nich wzięło ponad 800 wystawców z 25 krajów, 1700 autorów i 70 tys. zwiedzających. Podczas imprezy odbyło się ponad 1500 spotkań, dyskusji, prezentacji nowości wydawniczych, konkursów i atrakcji literacko-artystycznych. Polskie Tow. Wydawców Książek zorganizowało seminarium „Mity w prawie autorskim. Jak nieświadomie nie łamać prawa". Polska Izba Książki przygotowała warsztaty na temat Internetu i portali społecznościowych w pracy księgarni. Biblioteka Narodowa zapraszała do zapoznania się z nowoczesnym systemem wypożyczeń, umożliwiającym korzystanie z publikacji naukowych w wersji cyfrowej.

Gościem honorowym Targów były Węgry, a gościem specjalnym Barcelona i literatura katalońska.

Wydawnictwo Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie uczestniczyło w wydarzeniu, prezentując publikacje pracowników naukowych uczelni na stoisku wraz z Wydawnictwami: UWM w Olsztynie, UP w Poznaniu i UTP w Bydgoszczy.

Odbyły się konkursy najważniejsze dla środowiska uczelni wyższych, nagrody przyznane w ramach konkursu na najlepszą książkę akademicką i naukową ACADEMIA 2016. Mogli przystąpić do niego wszyscy polscy wydawcy. W konkursie oceniane były książki naukowe, podręczniki akademickie, monografie, serie wydawnicze, tłumaczenia. Uroczyste spotkanie środowiska wydawców naukowych i akademickich, połączone z ogłoszeniem wyników Konkursu ACADEMIA odbyło się w piątek 20 maja 2016 r.

Wyróżnienie Rektora Uniwersytetu Warszawskiego dla najlepszej publikacji akademickiej w dziedzinie nauk społecznych i humanistycznych otrzymali: Wyd. Uniw. Łódzkiego, Wyd. UMCS, Wyd. Naukowe Uniw. Szczecińskiego, Wyd. Naukowe Uniw. im. A. Mickiewicza.

Wyróżnienie Rektora Politechniki Warszawskiej za książkę techniczną o charakterze dydaktycznym otrzymali: Wyd. AGH, Wyd. Uniw. Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy, Wyd. Komunikacji Łączności.

Wyróżnienie specjalne ACADEMIA 2016 za opracowanie edytorskie otrzymali: Wyd. Lekarskie PZWL, Fundacja Terytoria Książki , Wyd. Nauk. PWN, Wyd. Instytutu Sztuki PAN, Zamek Królewski w Warszawie, Muzeum, Arx Regie, a także Oficyna Wyd. Polit. Warszawskiej.

Nagrodę Główną ACADEMIA 2016 dla najlepszej publikacji akademickiej i naukowej, w postaci 150 tys. stron druku czarno-białego, otrzymało Wyd. Uniw. Warszawskiego za książkę „Sztuka Burgundii i Niederlandów 1380–1500" Antoniego Ziemby.

JM, EZM

Piłka nożna i futsal

Piłka nożna to bardzo popularna dyscyplina sportu na całym świecie. Podobnie cieszy się ogromną popularnością w naszej uczelni. Sekcja piłki nożnej jest liczna.

Rok akad. 2015/2016 był dla nas bardzo udany. Pierwszy start naszych piłkarzy w ramach Lubelskiej Uniwersjady Studentów I roku. Pierwsze miejsce w województwie i awans do Ogólnopolskich Igrzysk Studentów I roku, które odbyły się w Poznaniu w dniach 28–29 listopada 2015 r. W stolicy Wielkopolski rywalizowało 8 drużyn. Fazę grupową moi zawodnicy przeszli jak burza. Pokonaliśmy kolejno Akademię Ekonomiczną z Katowic 6:0 (bramki: Kalita – 3, Greniuk – 1, Kompanicki – 1, Wiejak – 1, Pikul – 1); Uniwersytet Ekonomiczny z Krakowa 10:0 (Kompanicki – 5, Greniuk – 3, Kalita – 1, Jankowski – 1) i Uniw. Gdański 6:0 (Kalita – 3, Kompanicki – 2, Nowak – 1).

W półfinale pokonaliśmy w rzutach karnych AWF Poznań 3:2,w regulaminowym czasie był remis (1:1). W finale role się odwróciły i po remisie 2:2 z Politechniką Opolską przegraliśmy w rzutach karnych 2:3.

Oprócz wicemistrzostwa Polski i srebrnych medali nasi studenci otrzymali wyróżnienia indywidualne. Najlepszym zawodnikiem i królem strzelców turnieju został Mateusz Kompanicki, który zdobył 10 bramek. Z kolei Przemysław Hajkowski został najlepszym bramkarzem mistrzostw.

Skład UP w Lublinie: Przemysław Hajkowski, Karol Hudzik, Rafał Buruczaniuk, Karol Kalita, Adam Nowak, Mateusz Kompanicki, Dawid Pikul , Piotr Jankowski, Michał Wiejak, Maciej Greniuk, Filip Janik, Ernest Wiącek.

Igrzyska Studentów Pierwszego roku mają na celu promocję sportu na uczelniach wśród studentów pierwszych lat, często zagubionych w nowej rzeczywistości, często szukających różnych rozwiązań na swoją akademicką przygodę ze sportem.

Oprócz sukcesów studentów pierwszego roku zanotowaliśmy również sukcesy naszej sekcji, występując w Akademickich Mistrzostwach Polski. W dniach 2–7 lutego 2016 r. w Lublinie na naszych obiektach sportowych odbył się turniej Półfinałowy AMP w Futsalu. Nasi piłkarze zajęli drugie miejsce i uzyskali awans do finału Akademickich Mistrzostw Polski, które odbyły się w dniach 18–21 lutego 2016 r. W finale zajęliśmy XI miejsce, jednak w klasyfikacji uczelni społeczno-przyrodniczych zdobyliśmy brązowy medal. Kolejny sukces to srebrny medal w typach uczelni zdobyty na boiskach trawiastych. Zawody odbyły się w dniach 29 maja – 1 czerwca 2016 r. w Rzeszowie. Podsumowując, należy miniony rok uznać za bardzo udany dla naszej uczelni.

Oprócz studentów pierwszego roku uczelnię reprezentowali:Piotr Wójcik (III WA), Damian Kuzioła (III WA), Karol Kowalski (I WA), Rafał Kramek (I WIP), Kamil Nowicki (III WA), Kamil Nakonieczny (III WA), Paweł Fornal (II WA), Jakub Kosiarczyk (II WIP), Bartłomiej Jezior (II WIP), Krzysztof Wierzchowski (II WA), Daniel Barbabasz (II WA), Michał Rycerz (I WIP).

Marek Wawer, trener

Brązowi medaliści w AMP w futsalu w kategorii uczelni społeczno-przyrodniczych

Ponownie na podium

Ćwiczenia siłowe są bardzo popularne wśród studentów Uniwersytetu Przyrodniczego. Jest moda na zdrowy styl życia i ładną sylwetkę. Sprawdziły się przypuszczenia, a potwierdziły to badania ankietowe, że studenci analizują strony internetowe i pozyskują wiedzę z zakresu ćwiczeń siłowych. Często znajdują się tam gotowe plany treningowe, ale są to materiały dotyczące treningu masy mięśniowej. Należy zaznaczyć, że studenci dużo wiedzą na tematy dotyczące odżywek i suplementów, regeneracji sił po wysiłku oraz własnego odżywiania. Natomiast mała jest wiedza wśród studentów o urazowości w treningu siłowym, dotyczy to szczególnie mięśni, ścięgien i stawów.

Sekcja trójboju siłowego została powołana w 2006 r. Inicjatorem utworzenia byli studenci naszej uczelni i prof. dr hab. Grażyna Jeżewska. W tym okresie studenci – sportowcy Uniwersytetu Przyrodniczego po raz trzeci zdobyli tytuł wicemistrza Polski w trójboju siłowym Akademickich Mistrzostw Polski w klasyfikacji generalnej. Szczególnym sukcesem były ostatnie Akademickie Mistrzostwa Polski w trójboju siłowym, które odbyły się w dniach 13–15 maja 2016 r. w Katowicach.

W imprezie wzięło udział łącznie 224 zawodników z 45 ekip, 21 zawodniczek z 13 uczelni oraz 29 trenerów. Sportowcy UP w Lublinie po raz trzeci zdobyli tytuł wicemistrza w trójboju siłowym, powtarzając sukces z 2013 i 2014 r.

Na mistrzostwach wystąpiła drużyna w składzie: Przemysław Bitner (WA), Michał Daniluk (WIP), Krzysztof Oracz (WNoŻiB), Dawid Pelc (WA), Stanisław Wróbel (WMW), Patryk Żelazek (WIP), Łukasz Gajowy (WIP) – niestety kontuzjowany w pierwszym podejściu w wyciskaniu sztangi, a był pewnym medalistą w swojej wadze w punktacji generalnej.

Pomimo całorocznych przygotowań do tego składu nie mógł dołączyć Tomasz Patyra, student V roku WIP. Dla Krzysztofa Oracza, Przemka Bitnera oraz Patryka Żelazka były to pierwsze zawody. Przemek Bitner zastąpił kontuzjowanego Łukasza Gajowego, zdobywając brązowy medal w kategorii typów uczelni i dostarczając drużynie 384 punkty. Michał Daniluk, Dawid Pelc i Stanisław Wróbel to doświadczeni zawodnicy, wielokrotni medaliści.

Według regulaminu zawodów, niezaliczenie jednego podejścia przez studenta to niezaliczenie się naszej uczelni w klasyfikacji drużynowej. To zadecydowało o zmianie wcześniej przygotowanej taktyki naszej drużyny.

Zawody rozpoczął Patryk Żelazek, zdobywając IV miejsce w wadze 59 kg. Mały błąd techniczny przy podejściu do ciężaru 177,5 kg w martwym ciągu uniemożliwił mu zdobycie medalu.

Kolejna kategoria to 66 kg. Tutaj do rywalizacji przystąpił student V roku Stanisław Wróbel (przyjechał studiować do nas ze Zgorzelca, a przez trenera odkryty na I roku – od kilku lat osiąga wspaniałe sukcesy). Oczywiście wygrał swoją kategorię i zdobył 2 złote medale w klasyfikacji generalnej i typach uczelni, osiągając wynik 510 kg w trójboju. Podchodził jeszcze do ciężaru 221 kg, atakując rekord Polski – minimalnie zabrakło wyprostu obręczy barkowej i sędziowie nie zaliczyli podejścia.

W kategorii 93 kg wystartowały 53 osoby z medalistami Mistrzostw Europy do 23 lat, a na widowni zgromadziło się najwięcej widzów czekających na rekordy.

Pierwszy bój to przysiad ze sztangą, gdzie najlepszy wynik osiągnął Michał Daniluk, który zaliczył 269 kg i idealnie wykorzystał wszystkie swoje możliwości. Miał atakować rekord Polski, ale w ostatniej chwili po rozmowie z trenerem zmieniono ten zamiar. Dawid Pelc osiągnął w przysiadzie 235 kg.

Druga konkurencja to wyciskanie sztangi leżąc: popis umiejętności oraz siły Michała Daniluka i Dawida Pelca i ich uczelnianej koleżeńskiej rywalizacji. Michał zaliczył 190 kg, a Dawid przy okrzykach kolegów i kibiców ustanowiła aż dwa rekordy Polski – najpierw 195 kg, później 200 kg.

Trzecia konkurencja to martwy ciąg i koncertowy występ Michała Daniluka. Uniósł 300 kg, zdobył dla drużyny 474 pkt i ustanowił nowy rekord Polski w trójboju siłowym z wynikiem 752,5 kg. Oczywiście zdobył dwa złote medale i drugie miejsce w klasyfikacji open dla najlepszego zawodnika mistrzostw. Dawid zdobył brązowy medal z wynikiem 710 kg i był dziesiąty w kategorii open dla najlepszego zawodnika.

W kategorii 120+ wystartował Krzysztof Oracz, nasz „góral" z Nowego Sącza, student I roku. Pokonał najwięcej trudności w przygotowaniu i nie zawiódł, zajmując 4 miejsce, a w trójboju osiągnął 700 kg i dostarczył drużynie 401 pkt.

Udział w tych mistrzostwach potwierdził, że drużyna UP w Lublinie w trójboju siłowym jest rozpoznawalna w Polsce, ceniona za swoją pracę, koleżeństwo i przestrzeganie zasad fair play. Zdobycie trzeciego wicemistrzostwa w krótkich odstępach czasowych oraz ustanowienie kolejnych rekordów Polski zdecydowanie umacnia tę silną ogólnopolską pozycję. Studenci sportowcy i trener bardzo serdecznie dziękują wszystkim za pomoc, wsparcie i gratulacje. Mamy motywację do dalszej pracy i świadomość, że sukcesy sportowe łączą ludzi.

Mieczysław Antoszek, trener
Fot. Zawodnicy sekcji trójboju siłowego

Zawodnicy sekcji trójboju siłowego

Stanisław Wróbel

Michał Daniluk

Nowy polski święty

Za czasów pontyfikatu Jana Pawła II zakończono wiele procesów beatyfikacyjnych i kanonizacyjnych Polaków. Nie tylko w Rzymie, ale także w Warszawie i w Krakowie byliśmy świadkami wyniesienia na ołtarze naszych rodaków oraz świętych i błogosławionych reprezentujących cały Kościół Powszechny. Czas papieskiej posługi Benedykta XVI zmienił formę ogłaszania dekretów beatyfikacyjnych i kanonizacyjnych, i nieco ją zaostrzył. Papież Franciszek stara się być wiernym zasadom wypracowanym przez swojego poprzednika i procesy związane z ogłoszeniem kogoś błogosławionym i świętym często się wydłużają. Dlatego cieszymy się, że pośród tych, którzy w ostatnim czasie zostali wyniesieni na ołtarze przez papieża Franciszka, znalazł się także nasz rodak.

Kanonizacja uwieńczeniem ziemskiego życia

5 czerwca 2016 r. Papież przewodniczył uroczystej Liturgii, w czasie której wyniósł na ołtarze ojca Stanisława od Jezusa i Maryi Papczyńskiego. Czas życia świętego przypada na XVII stulecie. Urodził się 18 maja 1631 r. w Podegrodziu, a zmarł 17 września 1701 r. Żył w bardzo pobożnej, wielodzietnej rodzinie, której nie było obce zaangażowanie społeczne. Warto wspomnieć, że ojciec był człowiekiem niezwykle cenionym zarówno przez społeczność wiejską, jak i parafialną. Pełnił obowiązki sołtysa i jemu też powierzono zarządzanie dobrami parafialnymi. Młody Stanisław po ukończeniu trzyletniej szkoły parafialnej w wieku 15 lat udał się do Nowego Sącza, by tam kontynuować zdobywanie wiedzy w kolegium jezuitów. Po kilku miesiącach wyjechał do Lwowa. Tam zapadł na ciężką chorobę, w wyniku której przez pewien okres błąkał się po ulicach, żebrząc o jałmużnę. Odnaleziony cudem przez ojca, powrócił do rodzinnego domu, ale pragnienie nauki prowadziło go do kolegium pijarów w Podolińcu. Ciężka choroba oraz niespokojna natura spowodowały, że jeszcze wielokrotnie zmieniał szkoły i zakony, które je prowadziły. Ale już wtedy w zapiskach dotyczących jego życia można przeczytać, że był młodzieńcem religijnym, umartwionym, rozmiłowanym w nauce i modlitwie oraz czci do Matki Bożej, które to cechy wyniósł z atmosfery rodzinnego domu i pobożnych rodziców. Te słowa przypomniał w swojej homilii papież Franciszek.

Zapewne takie postrzeganie rzeczywistości i ziemskiej, i nadprzyrodzonej spowodowało, że po głębokim namyśle udał się do wspomnianego Podolińca i tam wstąpił do zgromadzenia pijarów. Tam obiera imię zakonne: Stanisław od Jezusa i Maryi. Pod kierownictwem mistrza nowicjatu czynił znaczne postępy w pobożności i niebawem został wysłany na studia teologiczne do Warszawy. W stolicy przeżył bardzo boleśnie wkroczenie wojsk szwedzkich i prześladowanie kapłanów katolickich przez najeźdźcę. Mimo trudnej sytuacji Stanisław na mocy decyzji przełożonych przyjął święcenia niższe i niebawem diakonat. Powraca w swoje rodzinne strony i podjął pracę najpierw w Podolińcu, a potem w Rzeszowie. Był nie tylko duszpasterzem, ale przede wszystkim z woli swoich przełożonych wykładowcą retoryki w kolegium pijarskim w Podolińcu na podstawie napisanego przez siebie podręcznika Regina Artium czyli Królowa Sztuk. W 1661 r. przyjął diakonat i niebawem święcenia kapłańskie. Będąc kapłanem, stał się cenionym spowiednikiem i kaznodzieją. Mało wówczas znany zakon pijarów wykorzystał jego zdolności i przeniósł go do Warszawy. Tutaj stał się spowiednikiem tych, którzy na swoich barkach nosili odpowiedzialność za Kościół i za Polskę. Warto wspomnieć, że nie tylko spowiadał, ale kierował życiem duchowym króla Jana III Sobieskiego i wielu polskich senatorów. U niego spowiadał się Antoni Pignatelli, ówczesny nuncjusz apostolski w Polsce i niebawem papież Innocenty VII. Nieobce mu były także sprawy osób tworzących ówczesną klasę średnią i najbiedniejszych. Dla nich założył Bractwo Matki Bożej Łaskawej, gdzie zagubieni, potrzebujący pomocy chętnie korzystali z jego wsparcia zarówno materialnego, jak i przede wszystkim duchowego. W tym samym czasie, będąc osobą bardzo publiczną, Stanisław popadł w konflikt ze swoimi przełożonymi. Tłumaczył się z takiego stanu rzeczy przed generałem zakonu, który polecił mu udać się do prowincji niemieckiej. Czuł jednak, że jest potrzebny w Polsce. Dlatego narażony na narastającą niechęć ze strony swoich przełożonych powrócił do Polski. Po długich kościelnych procesach został zwolniony ze ślubów zakonnych i przeszedł pod jurysdykcję biskupa krakowskiego. Niebawem został zwolniony ze zgromadzenia pijarskiego i stał się kapłanem diecezjalnym, czyniąc posługę w Arcybractwie Niepokalanego Poczęcia NMP przy kościele św. Jakuba w Kazimierzu pod Krakowem. Wtedy to zrodziła się myśl służby w nowo powołanym zgromadzeniu, które od dawna zamierzał założyć.

Zgromadzenie marianów

Atmosfera w Kościele krakowskim nie sprzyjała powołaniu nowego zgromadzenia. Dlatego ekspijar wyjechał w Poznańskie, gdzie za zgodą tamtego biskupa Stefana Wierzbowskiego i za wiedzą nuncjusza w kaplicy Karskich przywdział biały habit zakonny przed cudownym obrazem Matki Bożej Niepokalanie Poczętej, będącym darem papieża Urbana VIII, a przeniesionym później do kościoła w Puszczy Mariańskiej, tworząc pierwszy męski zakon klerycki na polskich ziemiach. Ideą tego zgromadzenia posiadającego znamię polskiej pobożności maryjnej było szerzenie kultu Matki Bożej w jej tajemnicy Niepokalanego Poczęcia. Po wielu trudnościach ojciec Stanisław zgromadził wokół siebie pierwszych członków zgromadzenia. Ostra reguła zakonna, którą przyjęli pierwsi marianie, odstraszała powołanych do tego stopnia, że w zgromadzeniu został tylko założyciel. Taki stan rzeczy spowodował, że poprosił on swój dawny zakon pijarów o ponowne przyjęcie. Prośba została odrzucona. Ojciec Stanisław usunął się w cień życia zakonnego i rozpoczął życie pustelnika. Po długich przemyśleniach na nowo napisał regułę zakonną, na mocy której jego zgromadzenie zobowiązywało się do modlitwy za zmarłych i codziennego odmawiania całego różańca i oficjum żałobnego. Szczególnej trosce polecał żołnierzy poległych na polach bitew. Zapewne to ostatnie zobowiązanie spowodowało, że zgromadzenie otrzymało aprobatę Sejmu Rzeczpospolitej. Po tym wydarzeniu powstały pierwsze domy zakonne marianów, a sam założyciel na kilka miesięcy przed śmiercią, po pokonaniu wszelkich przeszkód natury administracyjnej i związanej z subordynacją wobec władz kościelnych, złożył uroczyste śluby na ręce nuncjusza Francesco Pignatellego.

Kanoniczna droga do świętości

Bardzo bogate w różne wydarzenia życie świętego spowodowało, że w zasadzie już od momentu jego śmierci pielęgnowano kult zmarłego. Pierwszy proces informacyjny odbył się w Sądzie Biskupim w Poznaniu już w 1769 r., po czym akta procesu przesłano do Rzymu. Trudna sytuacja Polski poprzedzająca rozbiory nie pozwoliła na kontynuowanie tego procesu. Do wznowienia starań o beatyfikację ojca Stanisława doszło dopiero po II wojnie światowej, kiedy to w 1952 r. kapituła generalna księży marianów wyznaczyła postulatora w sprawie wyniesienia go na ołtarze. W proces zaangażował się także Stefan kardynał Wyszyński, ówczesny arcybiskup gnieźnieński i warszawski. Proces po uznaniu cudu za przyczyną modlitwy do Czcigodnego Sługi Bożego zakończył się beatyfikacją ojca Stanisława w Licheniu Starym 16 września 2007 r. Po ośmiu latach papież Franciszek wydał odpowiedni dokument, na mocy którego błogosławiony ojciec Stanisław Papczyński został ogłoszony świętym.

Osoba świętego, chociaż odległa w czasie, potwierdza pewne prawdy, którymi żyje każdy człowiek. Pierwsza z nich mówi, że słowa uczą, a przykłady pociągają. Sarmatyzm świętego może być przykładem dla wielu z nas. Dotyczy to nie tylko tych, którzy w kapłaństwie diecezjalnym czy zakonnym realizują swoje życiowe powołanie, ale także osób świeckich. Druga prawda mówi o tym, że wielkie rzeczy powstają zawsze w bólach rodzenia.

Opracował ks. dr Stanisław Sieczka

Podczas Warszawskich Targów Książki (19–22 maja br.) Wydawnictwo Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie prezentowało publikacje na stoisku wspólnie z Wydawnictwami: UWM w Olsztynie, UP w Poznaniu i UTP w Bydgoszczy. Fot. Piotr Krybus. Czytaj tekst na s. 34

Uczestnicy rozszerzonego posiedzenia Rady Programowej Electronic Journal of Polish Agricultural Universities oraz Acta Scientiarum Polonorum (Wrocław, 27–28 czerwca 2016 r.) przed pałacem w Pawłowicach. Fot. Józef Bieniek. Czytaj tekst na s. 29

Spiderman – praca Marty Treli wyróżniona na Festiwalu Rzeźb Małych (Bardzo). Czytaj tekst na s. 30